

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**"THE NATURALS IS CRIMINAL MINDS FOR THE YA WORLD. AND I LOVED EVERY PAGE."
—NEW YORK TIMES BEST-SELLING AUTHOR ALLY CARTER**

ALL IN

JENNIFER LYNN BARNES

A NATURALS NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SEN

Her Şey sayılabilir. Kafasındaki salar. Size söylediği kelimeler. Kalan nefeslerinin sayısı.

*Gerçekten çok güzel. Sayılar. Kız. Planladığın Şeyler.
Kaderinde olman gereken Şey.*

CHAPTER 1

Yılbaşı gecesi Pazar gününe denk geliyordu. Eğer büyükannem "Pazar akşamı yemeğinde aileni bir araya getireceksin" sözünü dokunulmaz bir emir olarak görmeseydi ya da Rio Amca kendini şarap dağıtıcısı olarak atamasaydı, bu durum daha az sorun yaratabilirdi.

Bir sürü şarap vardı.

Tabakları kaldırdığımızda, şu çok açıktı
Yetişkinlerin hiçbirisi yakın zamanda eve dönmeyecekti. Babamın yedi kardeşi olduğu, hepsinin evli olduğu ve birçoğunun benden on yıl ya da daha fazla büyük çocukları olduğu düşünülürse, çok fazla "yetişkin" vardı. Bir yığın tabağı mutfağa taşırken, arkamda bir düzine kadar tartışma neredeyse, ama tam olarak değil, şamatalı kahkahaların sesiyle boğuldu.

Dışarıdan bakıldığında tam bir kaostu. Ama bir profilci gözüyle bakıldığında,

Basitti. Anlaşılması kolay. Anlamlandırması kolaydı. Bu bir aileydi. *Nasıl* bir aile olduğu, kişilikleri ayrıntılarda gizliydi: Gömlekler kıvrılıp açılıyor, bulaşıklar kırılıyor ama sevgiyle yıkanıyor.

"Cassie." Büyük amcam bana gözleri kamaşmış bir şekilde mutfağa girdiğinde gülümsedi. "Aileni özlüyorsun, ha? Yaşlı Rio Amca'nı ziyarete geldin!"

Bu evdeki herkesin bildiği kadarıyla, son altı ayımı devlet destekli bir üstün yetenekliler programında geçirmiştım. Yatılı okul, aşağı yukarı. Bazı kısımları doğruydu.

Aşağı yukarı.

"Bah." Büyükanmem elimden bir yığın tabağı alıp lavaboya götürürken Rio Amca'ya doğru küçümseyici bir ses çıkardı. "Cassie çok içen ve çok yüksek sesle konuşan yaşlı aptallar için geri dönmedi." Nonna kollarını sıvadı ve musluğu açtı.

"Büyükanmesini görmek için geri geldi. Aramaması gerektiği halde aramamasını telafi etmek için."

İki suçluluk duygusu, bir taş. Rio Amca büyük ölçüde etkilenmemiştı. Ben ise suçluluk duygusuyla lavabonun başında Nonna'ya katıldım.

"İşte," dedim. "Bana bırak."

Nonna homurdandı ama yana kaydı. Her zaman olduğu gibi aynı olduğu gerçeğinde rahatlatıcı bir şey vardı: yarı ana tavuk, yarı diktatör, ailesini pişmiş ziti ve demir bir yumrukla yönetiyordu.

Ama ben aynı değilim. Bu düşünceden kaçamadım. *Ben değiştim.* Yeni Cassandra Hobbes'un hem mecazi hem de gerçek anlamda daha fazla yarası vardı.

"Bu kız senden çok uzun süre haber alamayınca huysuzlanıyor. haftalar," dedi Rio Amca, başıyla Nonna'yı işaret ederek. "Ama belki de meşgulsünüzdür?" Bu ihtimal karşısında yüzü aydınlandı ve birkaç saniye beni inceledi.

"Kalp kırıcı!" diye ilan etti. "Şimdi bizden kaç tane erkek arkadaş saklıyorsun?"

"Erkek arkadaşım yok."

Rio Amca yıllardır beni kendisinden erkek arkadaş saklamakla suçluyordu. İlk ve tek kez haklı çıkmıştı.

"Sen." Nonna elinde bir anda beliren spatulayı Rio Amca'ya doğrulttu. "Dışarı."

Spatulaya temkinli bir şekilde baktı ama kendini tuttu. "Dışarı!"

Üç saniye sonra Nonna ve ben mutfakta yalnızdık. Orada durmuş beni izliyordu, gözleri kurnazdı, ifadesi hafifçe yumuşamıştı.

"Geçen yaz seni buradan alan çocuk," dedi, "hani şu süslü arabası olan... İyi öpüşüyor mu?"

"Nonna!" Tükürdüm.

"Benim sekiz çocuğum var," dedi Nonna bana. "Öpüşmeyi bilirim."

"Hayır," dedim hızlıca, tabakları ovuşturarak ve bu ifadeden çok fazla anlam çıkarmamaya çalışarak. "Michael ve ben... Biz..."

"Ahh," dedi Nonna bilerek. "Öpücükleri o kadar da iyi değil." Beni teselli edercesine omzuma vurdu. "O daha genç. Gelişmeye açık!"

Bu konuşma pek çok açıdan utanç vericiydi, en önemlisi de öpüştüğüm kişinin *Michael* olmadığı gerçeği idi. Ama Nonna eve telefonlarımın bu kadar az gelmesinin nedeninin genç bir aşkın sancılarına kapılmış olmam olduğunu düşünmek istiyorsa, bırak düşünsün.

Bunu yutmak gerçekleri yutmaktan daha kolaydı: Sebepler ve kurbanlar, katiller ve cesetlerle dolu bir dünyanın içine düşmüştüm. Tutsak edilmişim. Hem de iki kez. Hâlâ geceleri bileklerime saplanan fermuarlı bağların ve kulaklarımda çınlayan silah seslerinin anılarıyla uyanıyordum. Bazen gözlerimi kapattığımda kanlı bir bıçaktan yansıyan ışığı görüyordum.

"Bu okulda mutlu musun?" Nonna rahat görünmek için elinden geleni yaptı. Beni kandıramadı. Naturals programına katılmadan önce beş yıl boyunca babaannemle yaşamıştım. Güvende olmamı ve mutlu olmamı istiyordu. Beni *burada* istiyordu.

"Öyleyim," dedim büyükanneme. "Mutluyum." Bu bir yalan değildi. Hayatımda ilk kez kendimi bir yere ait hissediyordum. Doğal dostlarımla yanında, olmadığım biri gibi davranmak zorunda kalmamıştım. İstesem bile yapamazdım.

Dünyanın geri kalanının göremediği şeyleri gören insanlarla dolu bir evde saklanmak imkansızdı.

"İyi görünüyorsun," diye isteksizce itiraf etti Nonna. "Seni bir hafta boyunca beslediğim için şimdi daha iyisin." Tekrar homurdandı, sonra beni nazikçe kenara itti ve bulaşıkları yıkamaya başladı. "Seninle geri yemek göndereceğim," ilan etti. "Seni alan çocuk çok sıksa. Belki biraz ete kemiğe bürünürse daha iyi öpüşür."

Tükürdüm.

"Nedir bu öpüşme meselesi?" diye sordu kapı aralığından bir ses. Babamın kardeşlerinden birini görmeyi umarak döndüm. Onun yerine babamı gördüm. Donup kaldım. Yurtdışında görevliydi ve onu birkaç gün daha beklemiyorduk.

Onu en son gördüğümünden bu yana bir yıldan fazla zaman geçmişti.

"Cassie." Babam beni sert bir gülümsemeyle karşıladı, gerçek yüz ifadesinden bir iki ton uzaktı.

Aklıma Michael geldi. Babamın yüzündeki gerginliği nasıl okuyacağını çok iyi bilirdi. Buna karşılık ben bir profilciydim. Küçük ayrıntılardan oluşan bir koleksiyonu alabilirdim - bir kişinin bavulunun içindekiler

Merhaba demek için seçtikleri kelimeler ve büyük resmi inşa etmek: kim oldukları, ne istedikleri, herhangi bir durumda nasıl davranacakları.

Ama o pek de gülmeyen gülümsemenin tam anlamı neydi? Babamın sakladığı duygular? Bana baktığında bir tanıma, gurur ya da babalıkla ilgili herhangi bir şey hissedip hissetmediğini?

Bunu bilmiyordum.

"Cassandra," diye azarladı Nonna, "babana merhaba de." Ben bir şey söylemeden önce

Bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Nonna kollarını ona dolamış, sıkıca sarılmıştı. Onu öptü, sonra birkaç kez tokatladı, sonra tekrar öptü.

"Erken dönmüşsün." Nonna sonunda kendini savurgan oğlundan ayırdı. Ona bir bakış attı -muhtemelen küçük bir çocukken halısını kirlettiğinde ona attığı bakışın aynısını. "Neden?"

Babamın bakışları tekrar bana kaydı. "Cassie ile konuşmam gerek."

Nonna'nın gözleri kısıldı. "Peki bizim Cassie'yle ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Nonna onun göğsünü dürttü. Tekrar tekrar. "O evinde mutlu yeni okulunda, sıksa erkek arkadaşıyla."

Bu iddiayı zar zor fark ettim. Dikkatim tamamen babamın üzerindeydi. Biraz dağınıktı. Bir gece önce hiç uyumamış gibi görünüyordu. Gözlerimin içine tam olarak bakamıyordu.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Hiçbir şey," dedi Nonna, sıkıyönetim ilan eden bir şerif gücüyle.

"Hiçbir sorun yok." Tekrar babama döndü. "Ona hiçbir sorun olmadığını söyle," diye emretti.

Babam odayı geçti ve omuzlarımı nazikçe ellerinin arasına aldı.

Normalde bu kadar nazik değilsin.

Beynim onun hakkında bildiğim her şeyi gözden geçirdi -ilişkimiz, nasıl bir insan olduğu, burada olması gerçeği. Midem bulandı. Sanki kurşunla kaplanmış gibiydi. Ani bir önseziyle ne söyleyeceğini biliyordum. Bu bilgi beni felç etti. Nefes alamıyordum. Gözümü kırpamadım.

"Cassie," dedi babam usulca. "Annenle ilgili."

CHAPTER 2

Öldü sanılmakla ölmek arasında bir fark vardı; annemin kanına bulanmış bir soyunma odasına geri dönmekle beş uzun yıldan sonra bir ceset olduğunu söylemek arasında bir fark vardı.

On iki, on üç, on dört yaşlarındayken, her gece birilerinin annemi bulması, polisin yanıldığının kanıtlanması, kanıtlara, kaybettiği kan miktarına rağmen bir şekilde ortaya çıkması için dua etmişim. Yaşıyordu.

Sonunda umut etmeyi bırakmış ve yetkililerin annemin cesedini bulması için dua etmeye başlamışım. Kalıntıları teşhis etmek için çağrılmayı hayal etmişim. Veda etmeyi hayal etmişim. Onu gömdüğümü hayal ettim.

Bunu hayal etmemiştim.

"O olduğundan eminler mi?" Sesim kısık ama kararlı bir şekilde sordum.

Babam ve ben verandadaki salıncağın iki yanında oturuyorduk, sadece ikimiz, Nonna'nın evinin sağlayabileceği mahremiyete en yakın şey.

"Yer doğru." Cevap verirken bana bakmadı, gözlerini geceye dikti.

"Zamanlama da öyle. Dış kayıtlarını eşleştirmeye çalışıyorlar ama siz ikiniz çok fazla yer değiştirmişsiniz...." O zaman bana zaten bildiğim bir şeyi söylediğini fark etmiş gibiydi.

Annemin dış kayıtlarına ulaşmak zor olacaktı.

"Bunu buldular." Babam ince gümüş bir zincir uzattı. Ucunda küçük kırmızı bir taş asılıydı.

Boğazım düğümlendi.

Onun.

Yutkundum, düşünceyi bastırdım, sanki irade gücümle onu aklımdan çıkarabilirmişim gibi. Babam kolyeyi bana uzatmaya çalıştı. Başımı salladım.

Onun.

Annemin neredeyse kesin olarak öldüğünü biliyordum. Bunu *biliyordum*. Buna inanmıştım. Ama şimdi, o gece taktığı kolyeye bakarken nefes alamıyordum.

"Bu bir kanıt." Kelimeleri zorla söyledim. "Polis bunu sana vermemeliydi. Bu bir kanıt."

Ne düşünüyorlardı ki? FBI'da sadece altı aydır çalışıyordum. Bu sürenin neredeyse tamamı perde arkasında geçti ve ben bile yarı yetim bir kız annesine ait olan bir şeyi alabilsin diye kanıt zincirini bozmayacağınızı biliyordum.

Babam, "Üzerinde parmak izi yoktu," diye beni temin etti. "Ya da iz yok."

Ayağa kalkıp verandanın kenarına doğru yürürken, "Söyle onlara, alsınlar," dedim. "Ona ihtiyaçları olabilir. Kimlik tespiti için."

Beş yıl olmuştu. Eğer dış kayıtlarını arıyorlarsa, muhtemelen teşhis *edebileceğim* hiçbir şey kalmamıştı. *Kemiklerden başka bir şey yok.*

"Cassie-"

Sesimi çıkarmadım. Annemi çok az tanıyan bir adamın bana polisin elinde hiçbir ipucu olmadığını, kanıtlardan ödün vermenin doğru olduğunu düşündüklerini, çünkü hiçbirinin bu davanın çözülmesini beklemediğini söylemesini dinlemek istemedim.

Beş yıl sonra elimizde bir ceset vardı. Bu bir ipucuydu. *Kemiklerdeki çentikler. Gömülme şekli. Katilinin onu gömdüğü yer. Bir şeyler olmalıydı.* Ne olduğuna dair bir ipucu.

Peşinden bıçakla geldi. Annemin bakış açısına kaydım, o gün ne olduğunu anlamaya çalıştım, daha önce birçok kez yaptığım gibi. *Seni şaşırttı. Dövüştünüz.*

"Olay yerini görmek istiyorum." Babama döndüm. "Cesedi buldukları yeri görmek istiyorum."

Ajan Briggs'in üstün yetenekliler programına kaydolmamı onaylayan kişi babamdı, ancak ne tür bir "eğitim" aldığım hakkında hiçbir fikri yoktu.

alıyordum. Programın gerçekte ne olduğunu bilmiyordu. Ne yapabileceğimi bilmiyordu. Katiller ve kurbanlar, UNSUB'lar ve cesetler - bu benim dilimdi. *Benim dilimdi*. Peki anneme ne olmuştu?

O da benimkiydi.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Cassie."

Bu senin kararın değil. Kelimeleri düşündüm ama yüksek sesle söylemedim. Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Eğer siteye, resimlere, her türlü kanıt kırıntısına erişmek istiyorsam, bunu isteyeceğim kişi Vincent Battaglia değildi.

"Cassie?" Babam ayağa kalktı ve bana doğru tereddütlü bir adım attı.

"Eğer bu konu hakkında konuşmak istiyorsan-"

Arkamı döndüm ve başımı salladım. "Ben iyiyim," diyerek teklifini kestim. Boğazımda yükselen yumruyu bastırdım. "Sadece okula geri dönmek istiyorum."

"Okul" biraz abartılı oldu. Naturals programı toplam beş öğrenciden oluşuyordu ve derslerimiz *pratik uygulamalar* olarak adlandırılabilir nitelikteydi. Bizler sadece öğrenci değildik. Kullanılacak kaynaklardık.

Seçkin bir takım.

Beşimizin de bir yeteneği vardı, büyürken yaşadığımız hayatlar tarafından mükemmelleştirilen bir yetenek.

Hiçbirimiz normal bir çocukluk geçirmedik. Dört gün sonra büyükannemin yolunun sonunda durup aracımın gelmesini beklerken tekrar tekrar düşündüğüm kelimeler bunlardı. *Eğer olsaydı, Doğal olmazdık*.

İnsanları psişik olduğuna inandıran bir anneyle şehir şehir dolaşarak nasıl büyüdüğümü düşünmek yerine diğerlerini düşündüm - Dean'in psikopat babasını ve Michael'ın hayatta kalmak için duyguları okumayı nasıl öğrendiğini. Sloane ve Lia'yı ve onların çocuklukları hakkında şüphelendiğim şeyleri.

Doğal dostlarımı düşünmek bana özel bir vatan hasretini de beraberinde getirdi. Onları burada -hepsini, herhangi birini- o kadar çok istiyordum ki neredeyse nefes alamıyordum.

"*Dans et*." Hafızamda annemin sesini duyabiliyordum. Onu görebiliyordum, kraliyet mavisi bir eşarba sarınmış, kızıl saçları soğuktan nemlenmiş ve arabanın radyosunu açıp sesini yükseltirken kar yağıyordu.

Bu bizim ritüelimiz olmuştu. Her taşındığımızda -bir şehirden diğerine, bir markadan diğerine, bir gösteriden diğerine- müziği açar ve geride bıraktığımız her şeyi ve herkesi unutana kadar koltuklarımızda dans ederdik.

Annem hiçbir şeyi uzun süre kaçıracığına inanan bir insan değildi.

"Derin düşüncelere dalmış görünüyorsun." Alçak, saçma sapan bir ses beni şimdiki zamana geri getirdi.

Anılara ve onlarla birlikte gelmek isteyen duygu seline karşı kendimi geri ittim. "Hey, Judd."

FBI'nın bize göz kulak olması için tuttuğu adam bir süre beni inceledi, sonra çantamı alıp bagaja yerleştirdi. Verandaya doğru başını sallayarak, "Hoşça kal diyecek misin?" diye sordu.

Nonna'nın orada durduğunu görmek için geri döndüm. Beni seviyordu. Şiddetle.

Kararlılıkla. *Benimle tanıştığın andan itibaren.* Ona en azından bir veda borçluydum.

"Cassandra?" Ben yaklaşırken Nonna'nın ses tonu sertti. "Bir şey mi unuttun?"

Yıllarca, kırıldığıma, sevme yeteneğimin -şiddetle, kararlılıkla, özgürce- annemle birlikte öldüğüne inanmışım.

Son birkaç ay bana yanıldığımı öğretmişti.

Kollarımı büyükanneme doladım, o da kendi kollarını bana doladı ve hayata sımsıkı sarıldı.

Bir süre sonra "Gitmeliyim," dedim.

Yanağıma gereğinden fazla bir kuvvetle vurdu. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara," diye emretti. "Herhangi bir şeye."

Başımı salladım.

Durakladı. "Özür dilerim," dedi dikkatle. "Annen için."

Nonna annemle hiç tanışmamıştı. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Babamın ailesine annemin gülüşünden, bana insanları okumayı öğretmek için kullandığı oyunlardan ya da *seni seviyorum* yerine *ne olursa olsun deme* şeklimizden hiç bahsetmemiştim, çünkü o beni sadece sevmiyordu - beni sonsuza dek *seviyordu*, ne olursa olsun.

"Teşekkürler," dedim büyükanneme. Sesim biraz boğuk çıkmıştı. İçimde yükselen kederi bastırmaya çalıştım. Er ya da geç beni yakalayacaktı.

Kendimi istenmeyen duygulardan tamamen kurtarmaktansa bölümlere ayırma konusunda her zaman daha iyi olmuşumdur.

Nonna'nın meraklı gözlerinden uzaklaşıp Judd'a ve arabaya doğru yürürken, annemin sesini hatırlamaktan kendimi alamadım.

Dans et.

CHAPTER 3

Judd sessizlik içinde sürdü. Hazır olduğumda bunu bozmayı bana bıraktı.

"Polis bir ceset buldu." Bu kelimeleri dudaklarımın kenarından geçirmem on dakikamı aldı. "Anneme ait olduğunu düşünüyorlar."

"Duydum," dedi Judd basitçe. "Briggs'e bir telefon geldi."

Özel Ajan Tanner Briggs, Doğallar programının iki FBI amirinden biriydi. Beni işe alan oydu ve bunu yapmak için annemin davasını kullanmıştı.

Tabii ki bir telefon almıştı.

"Cesedi görmek istiyorum," dedim Judd'a, önümüzde uzanan yola bakarak. Daha sonra düşünebilirdim. Daha sonra yas tutabilirdim. Cevaplar, gerçekler, şu anda ihtiyacım olan şey *buydu*. "Olay yerinin resimleri," diye devam ettim, "Briggs'in yerel halktan alabileceği her şeyi görmek istiyorum."

Judd bir süre bekledi. "Hepsi bu mu?"

Hayır. Hepsi bu değildi. Umutsuzca, polisin bulduğu cesedin anneme ait olmamasını istedim. Ve o olmasını istiyordum. Ve bunların çelişkili olması önemli değildi. Ne olursa olsun kendimi kaybetmeye hazırladığımın önemi yoktu.

Dişlerimi yanağımın iç kısmına geçirerek ısırdım. Bir süre sonra Judd'ın sorusuna yüksek sesle cevap verdim. "Hayır, hepsi bu değil. Ben de

ona bunu yapan kişiyi yakalamak istiyorum."

En azından bu basitti. Bu açıktı. Naturals programına katilleri parmaklıklar ardına koymak için katılmıştım. Annem adaleti hak ediyordu. Kaybettiğim her şey için ben de adaleti hak ediyordum.

"Onu öldüren kişinin peşine düşmenin onu geri getirmeyeceğini sana söylemeliyim." Judd şerit değiştirdi, görünüşe göre yola benden daha fazla dikkat ediyordu. Ben aldanmadım. Judd eski bir deniz keskin nişancısıydı,

Her zaman çevresinin farkındaydı. "Size söylemeliyim ki," diye devam etti, "bu davayı takıntı haline getirmek acınızı azaltmayacak."

"Ama yapmayacaksın," dedim.

Dünyanızın parçalanmasının nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz. Her gün onu paramparça eden canavarın hala dışarıda, bunu tekrar yapmakta özgür olduğunun bilinciyle uyanmanın nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz.

Judd bana bu işin peşini bırakmam gerektiğini söylemedi. Söyleyemezdi.

"Scarlett olsaydı," dedim usulca, "ne yapardın? Ne kadar küçük olursa olsun, onun davasıyla ilgili bir ipucu olsaydı?"

Judd'ın kızının adını onun yanında daha önce hiç söylememiştim. Yakın zamana kadar onun varlığından bile haberdar değildim. Nightshade olarak bilinen bir seri katilin kurbanı olduğu gerçeği dışında onun hakkında pek bir şey bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, bu davada bir gelişme olsaydı Judd'ın nasıl hissedecekti.

"Benim için farklıydı," dedi Judd sonunda, gözlerini yola dikmiş bir halde. "Bir ceset vardı. Bu durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar bilmiyorum.

Muhtemelen daha iyi, çünkü merak etmek zorunda kalmadım." Dişlerini bir an için birbirine kenetledi. "Daha da kötüsü," diye devam etti, "çünkü bu hiçbir babanın görmemesi gereken bir şey."

Judd'ın kızının cesedini gördüğünde neler yaşamış olabileceğini hayal etmeye çalıştım ve hemen durabilmeyi diledim. Judd acıya karşı yüksek toleransı olan ve hissettiklerinin onda dokuzunu saklayan bir yüze sahip bir adamdı. Ama kızının cansız bedenini gördüğünde, ne saklanabilirdi ne de acıya karşı dişlerini sıkabilirdi.

Kulaklarım ve çok iyi bildiğim bir yıkım.

Cesedi yeni bulunan Scarlett olsaydı, kolyesi yeni ortaya çıkan Scarlett olsaydı, boş boş oturmazdınız. Bedeli ne olursa olsun yapamazdınız.

"Briggs ve Sterling'e dosyaları bana getirmelerini söyleyecek misin?" Dedim. Judd bir FBI ajanı değildi. Onun ilk ve tek önceliği Büro'nun genç varlıklarının iyiliğiydi. Herhangi bir davaya dahil olmamız konusunda son sözü o söylerdi.

Anneminki de dahil.

Anlıyorsun, diye düşündüm, ona bakarak. İstesen de istemesen de anlıyorsun.

Judd bana "Dosyalara bakabilirsin," dedi. Arabayı bir otoparka çekti. sonra bana bir bakış attı. "Ama bunu tek başına yapmayacaksın."

CHAPTER 4

Özel jet on iki kişilikti ama uçağa adım attığımda bu koltuklardan sadece beşi doluydu. Ajan Sterling ve Briggs uçağın ön tarafında, koridorun karşı taraflarında oturuyorlardı. Kadın bir dosyaya bakıyordu. O da saatine bakıyordu.

Tamamen iş, diye düşündüm. Yine de aralarında gerçekten iş olsaydı, koridorun sağladığı boşluğa ihtiyaç duymazlardı.

Arkalarında, Dean sırtı uçağın ön tarafına dönük oturuyordu. Önünde bir masa ve masanın üzerinde bir deste iskambil kâğıdı vardı. Lia iki koltuğa yayılmış, Dean'in tam köşesinde oturuyordu. Sloane çapraz bacaklarıyla masanın kenarına tünemiş, beyaz-sarı saçlarını başının üstünde orantısız bir atkuyruğu yapmıştı. Başka biri olsaydı, devrilmek üzere olduğu konusunda ciddi endişelerim olurdu ama Sloane'u tanıyorsam, muhtemelen şu anki pozisyonunun hesabını çoktan yapmış ve fizik kurallarının kendi lehine işlemesini sağlamak için gereken adımları atmıştır.

"Pekâlâ," dedi Lia, bana tembel bir sırıtış fırlatarak, "bakın kim sonunda bizi varlığıyla onurlandırmaya karar vermiş."

Bilmiyorlar. Briggs'in ekibin geri kalanına annemden, yani cesetten bahsetmemiş olduğunu fark edince üzerimden sular aktı. Söylemiş olsaydı, Lia tembelce beni dürtmezdi; dürtüyor olurdu.

Bazı insanlar rahatlardı. Lia dikkat dağıtmakla övünürdü ve bu ona teşekkür etmek isteyeceğiniz türden bir şey değildi.

Dean dönüp bana baktığında varsayımım doğrulanmış oldu. "Lia'ya aldırma," dedi. "Onu Chutes and the Chutes'ta yendiğim için keyfi yerinde. Merdivenler." Dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi.

Dean uçağı geçmiyordu. Omzuma ya da boynuma sakinleştirici bir el koymuyordu. Bu da *kesinlikle* bilmediği anlamına geliyordu.

O anda bunu yapmasını istemedim.

Yüzündeki gülümseme, Lia-Dean'e takılma şekli iyileştiriciydi. Birlikte olduğumuz her gün, bariyerler biraz daha yıkılıyordu. Her gün gölgelerden çıkıp biraz daha kendisi oluyordu.

Bunu onun için istedim.

Annemin bir kurban olduğu gerçeğini düşünmesini istemedim. Babasının bir katil olduğu gerçeğini düşünmesini istemedim.

O gülümsemeye tutunmak istedim.

"Chutes and Ladders?" Tekrarladım.

Lia'nın gözleri parladı. "Benim versiyonum *çok* daha ilginç." "Bu pek çok açıdan endişe verici," dedim.

"Tekrar hoş geldiniz," dedi Ajan Briggs bana. Karşısındaki Ajan Sterling okuduğu dosyadan başını kaldırdı ve benimle göz göze geldi. Briggs'in eski karısı bir profilciydi. Benim akıl hocamdı.

Briggs biliyorsa, Sterling de biliyordur. Bir kalp atışı içinde, gözlerim elindeki dosyaya gitti.

"Oturun," dedi bana.

Bunu, "*Sonra konuşuruz*" anlamına aldım. Sterling diğerlerine ne söyleyeceğime ve ne zaman söyleyeceğime karar vermeyi bana bırakıyordu. Bunu sonsuza dek sır olarak saklayamayacağımı biliyordum. Lia'nın uzmanlık alanı aldatma tespitiydi. Yalan söylemek söz konusu bile olamazdı ve bunu ne kadar sıkı bir şekilde saklarsam saklayayım, Dean'in bir şeyler olduğunu anlaması uzun sürmeyecekti.

Onlara söylemek zorundaydım. Ama bunu birkaç saat erteleyebilirim. -Özellikle de bir şeylerin ters gittiğini hemen anlayabilecek tek kişi bu uçakta olmadığı için.

"Michael nerede?" Dean'in yanındaki koltuğa kayarak sordum.

"Westchester'in on beş mil güneydoğusunda, Long Island'ın kuzeyinde

Ses." Sloane başını yana eğdi, sanki hafifçe ortadan ayrılmış atkuyruğu ona ağırlık yapıyormuş gibi.

"Noel için eve gitti," diye tercüme etti Dean. Masanın altından eli benimkine doğru uzandı. Fiziksel teması başlatmak Dean için kolay değildi ama yavaş yavaş daha fazla elini uzatmaya başlamıştı.

"Michael Noel için eve mi gitti?" Tekrarladım. Gözlerim Lia'nınkilerle kaydı. O ve Michael, ben olay yerine gelmeden çok önce de bir dargın bir barıştı. İkimiz de biliyorduk -bu uçaktaki *herkes* biliyordu- "ev" Michael'ın olması gereken bir yer değildi.

"Michael ziyaret için eve gitmek istedi." Ajan Briggs konuşmanın ortasına girerek Sloane'un hemen arkasındaki koridorda durdu. "Bu onun isteği ve seçimi." "

Tabii ki öyleydi. Midem bulandı. Michael bir keresinde bana, birinin sana vurmasını engelleyemiyorsan, yapacağın en iyi şeyin onun sana vurmasını *sağlamak* olduğunu söylemişti. Michael incindiğinde, incinme ihtimali olduğunda bile çatışma arardı.

Dean'i seçmemi ters bir tokat gibi karşılamıştı.

"Annesini görmek istedi," diye cıvıladı Sloane masumca. "Onu gerçekten uzun zamandır görmediğini söyledi."

Geri kalanımız insanları anlıyordu. Sloane gerçekleri anlardı. Michael ona her ne söylediye, inanırdı.

Sloane bana ciddi bir ifadeyle, "Gitmeden önce ona bir konuşma başlatıcıları listesi verdim," dedi. "Annesiyle konuşacak bir şeye ihtiyaç duyarlarsa diye."

Sloane'u tanıdığım kadarıyla, bu muhtemelen Michael'ı ailesine sözlükteki son kelimenin tropikal bir böcek türü olan *zyzzyva* olduğunu söyleyerek buzları eritmeye teşvik ettiği anlamına geliyordu.

"Michael," diye araya girdi Briggs, "iyi olacak." Ajanın çenesinin sıkılmasındaki bir şey bana Briggs'in Michael'ın babasının özgürlüğünün devamının Michael'ın iyi olmasına bağlı olduğunu bildiğinden emin olduğunu söyledi.

Hepimiz Naturals programına farklı yollardan geldik. Michael'ın Ona vurulmakla ilgili her şeyi öğreten babası, Michael'ı beyaz yaka suçlarında dokunulmazlık karşılığında FBI'a takas etmişti.

"İşte, işte," diye kestirip attı Lia, "herkes iyi, Kumbaya. Eğer Günlük ritüelimizin rahatlatıcı-Cassie kısmı sona erdi, biraz daha az sıkıcı bir şeyle devam edebilir miyiz?"

Lia'nın iyi bir yanı var: Endişeye ya da kaygıya kapılmanıza uzun süre izin vermiyor.

Briggs, "Beş dakika içinde yola çıkıyoruz," diye cevap verdi. "Peki ya Sloane?"

Yerleşik sayı uzmanımız başını arkaya eğerek Briggs'e bakmaya başladı. "Büyük bir olasılıkla bana bu işi bırakmamı söyleyeceksin. masa," dedi.

Briggs *neredeyse* gülümsüyordu. "Masadan kalk."

CHAPTER 5

Briggs ve Sterling bize nereye ve neden gittiğimiz konusunda bilgi vermeye başladıklarında yaklaşık yirmi dakikadır havadaydık.

"Bir davamız var." Sterling'in sesi sakın ve soğukkanlıydı. Kısa bir süre önce, *biz* diye bir şey olmadığı, ne kadar yetenekli olursa olsun küçüklerin FBI soruşturmasında yeri olmadığı konusunda ısrar ederdi.

Kısa bir süre öncesine kadar Naturals programı faili meçhul vakalarla sınırlıydı.

Çok şey değişmişti.

"Üç günde üç ceset." Briggs, Sterling'in bıraktığı yerden devam etti. "Yerel polis, bu sabah üçüncü kurbanı ilk otopsi yapılana kadar tek bir UNSUB ile karşı karşıya olduklarını fark etmedi. Hemen FBI'dan yardım istediler."

Neden? Sorunun beni ele geçirmesine izin verdim. Polis neden ilk iki kurbanla bağlantı kurmadı? Neden kurban numarasından sonra bu kadar çabuk FBI müdahalesi istedi?

Üç mü? Beynim ne kadar meşgul olursa, polisin bulduğu cesede geri dönmesini engellemek de o kadar kolay olacaktı.

Annemin bin bir anısına geri döndüm.

"Briggs sözlerine şöyle devam etti: "Kurbanlarımızın fiziksel yakınlık ve UNSUB'ımızın kartviziti gibi görünen şey dışında çok az ortak noktası var gibi görünüyor."

Profilciler, bir suçun gerekli ve işlevsel olan yönlerini ifade etmek için *modus operandi*-ya da MO- terimini kullanırlardı. Ama kartvizit bırakmak? Bu işlevsel değildi. Gerekli değildi. Bu da onu Meçhul Şahıs'ın imzasının bir parçası yapıyordu.

"Ne tür bir kartvizit?" Dean sordu. Sesi yumuşaktı ve içinde profil çıkarma moduna geçtiğini belli edecek kadar bir uğultu vardı. UNSUB'ı anlamamızı sağlayacak olan küçük ayrıntılardı - kartvizitin ne olduğu, polisin her vakada onu nerede bulduğu, eğer bir şey yazıyorsa ne yazdığı -. Katilimiz yaptığı işi imzalıyor muydu, yoksa bir mesaj mı veriyordu? Kurbanlarını bir sahiplenme işareti olarak mı etiketliyordu, yoksa polisle bir iletişim hattı mı açıyordu?

Ajan Sterling soruları engellemek için elini kaldırdı. "Geri çekilelim." Briggs'e baktı. "Baştan başlayalım."

Briggs başıyla onayladı, sonra bir düğmeyi çevirdi. Uçağın ön tarafına yakın düz bir ekran açıldı. Briggs bir düğmeye bastı ve bir olay yeri fotoğrafı belirdi. Fotoğrafta uzun, siyah saçlı bir kadın kaldırımında yatıyordu. Dudaklarında mavimsi bir renk vardı. Gözleri cam gibiydi. Sırılsıklam ıslak bir elbise vücuduna yapışmıştı.

"Alexandra Ruiz," diye anlattı Ajan Sterling. "Yirmi iki yaşında, Arizona Üniversitesi'nde meslek öncesi terapi bölümünde okuyan bir üniversite öğrencisi. Yeni yıl arifesinde gece yarısından yaklaşık yirmi dakika sonra Apex Casino'nun çatı katındaki havuzda yüzüstü yüzerken bulundu."

"Apex Kumarhanesi." Sloane gözlerini birkaç kez kırptırdı. "Las Vegas, Nevada."

Sloane'un bize Apex'in yüzölçümünü ya da kuruluş yılını söylemesini bekledim. Hiçbir şey söylemedi.

"Pahalı." Lia boşluğu doldurdu. "Kurbanımızın Apex'te kaldığını varsayarsak."

"Değildi." Briggs, Alexandra'nının bir tarafına eklenmiş başka bir fotoğraf getirdi, bu kırklı yaşlarının başında bir adamın fotoğrafıydı. Koyu renk saçları gümüş rengine çalan bir tozla kaplıydı. Fotoğraf samimi bir fotoğraftı. Adam kameraya bakmıyordu ama orada olduğunu bildiği hissine kapıldım.

"Thomas Wesley," dedi Briggs bize. "Eski internet kralı, şimdiki dünya poker şampiyonu. Yaklaşan bir poker turnuvası için şehirde ve Apex'te çatı katındaki havuza özel erişimi olan çatı katı süitini kiraladı."

"Sanırım bizim Wesley partilerden hoşlanıyor?" Lia sordu. "Özellikle de yeni yıl arifesinde?"

Thomas Wesley'nin resmini incelemeyi bıraktım çünkü gözlerim Alexandra'nınkine doğru çekildi. *Sen ve bazı arkadaşların yılbaşı gecesini Vegas'ta geçirmenin harika olacağını düşündünüz. Bir partiye davet edildin. Belki partiye bile. Elbisesi turkuazdı. Ayakkabıları siyah ve yüksek topukluydu. Topuklarından biri kopmuştu. Topuğunu nasıl kırdın?*

Koşuyor muydun? Zorlandın mı?

"Hiç çürüğü var mıydı?" diye sordum. "Suyun altında tutulduğuna dair herhangi bir iz var mıydı?"

Karşı koyduğuna dair bir işaret var mı?

Ajan Sterling başını salladı. "Boğuşma izi yoktu. Kandaki alkol seviyesi polisin kaza olduğunu düşünmesine yetecek kadar yüksekti. Trajik ama suç değil."

Bu, polisin ilk iki kurbanla neden bağlantı kuramadığını açıklıyor. Alexandra'nın bir kurban olduğunu bile fark etmemişlerdi.

"Bunun bir kaza olmadığını nereden bileceğiz?" Lia bacaklarını koltuğun kenarından sarkıtarak sallanmalarına izin verdi.

"Çağrı kartı." Dean ve ben aynı anda cevap verdik.

Aklımı Alexandra'dan UNSUB'a çevirdim. *Kaza gibi gösterdin ama polise kaza olmadığını söyleyecek bir şey bıraktın. Yeterince zeki olsalardı, bulmacanın parçalarını birleştirselerdi, görürlerdi. Ne yaptığını görürlerdi. İçindeki zarafeti görürlerdi.*

Ne kadar zeki olduğunu gör.

"Neydi o?" Dean'in daha önce sorduğu soruyu dile getirdim. "UNSUB ne bıraktı?"

Briggs'ten bir tıklama daha, ekranda başka bir resim, bu seferki bir bileğin yakın çekimi. *Alexandra'nın*. Kolu avuç içi yukarı bakacak şekilde kaldırımında duruyordu. Derisinin altındaki damarları görebiliyordum ve onların hemen üzerinde, bileğinin dış kenarında, derisine süslü bir yazıyla kazınmış dört rakam vardı: 3213. Mürekkep koyu kahverengiydi ve hafif turuncu bir tonu vardı.

"Kına," diye önerdi Sloane, kolunun kenarıyla oynarken, geri kalanımızla göz teması kurmaktan özenle kaçınarak. "Kınadan elde edilen bir boya.

çiçekli bitki *Lawsonia inermis*. Kına dövmeleri geçicidir ve herhangi bir zamanda kalıcı dövmelerden yaklaşık yirmiye bir kat daha az yaygındır."

Dean'in yanımda bu bilgiyi işlediğini hissedebiliyordum. Bakışları resme kilitlenmişti, sanki ona tüm hikâyeyi anlatacakmış gibi. "Bileğindeki dövme," dedi. "Kartviziti bu mu?"

Sadece mesaj bırakmıyorsun. Onları kurbanlarınızın bedenlerine kazıyarak bırakıyorsunuz.

"Dövmeye zaman damgası vurmanın bir yolu var mı?" Ben sordum. "Onu önce işaretleyip sonra mı boğdu, yoksa önce boğup sonra mı işaretledi?"

Briggs ve Sterling birbirlerine baktılar. "İkisi de değil." Soruyu yanıtlayan Sterling oldu. "Arkadaşlarına göre dövmeyi kendisi yaptırmış."

Biz bu bilgiyi işlerken Briggs ekranı temizledi ve yeni bir fotoğraf getirdi. Başka tarafa bakmaya çalıştım ama yapamadım. Üzerindeki ceset ekran kabarcıklar ve yanıklarla kaplıydı. Kurbanın kadın mı erkek mi olduğunu anlayamadım. Yaralanmamış sadece bir deri parçası vardı.

Sağ bilek.

Briggs bize yakın çekim yaptı.

"4-5-5-8." Sloane yüksek sesle okudu. "3-2-1-3. 4-5-5-8." Konuşmayı kesti ama rakamların üzerinden geçerken dudakları hareket etmeye devam etti.

Bu sırada Dean ve ben fotoğrafa bakıyorduk.

"Bu sefer kına değil," dedi. "Bu kez rakamları hedefimin derisine yaktırdım."

Profil çıkarmak için tercih ettiğim zamir *sendin*. Katille, kurbanlarla konuştum. Ama Dean bir UNSUB'ın kafasına girdiğinde katil *olduğunu* hayal ederdi. Öldürmeyi.

Babasının kim ve ne olduğu göz önüne alındığında -ve Dean'in canavarlığın bir izini miras aldığı korkusundan kurtulamaması- bu hiç de iyi bir şey değildi.

Beni şaşırttı. Her profil çıkardığında, bu korkuyla yüzleşti.

"Sanırım bize iki numaralı kurbanın rakamları kendi koluna yaktığını söyleyeceksiniz?" Lia Briggs'e sordu. Gördüğümüz şeyin korkunçluğundan etkilenmemiş gibi görünmek için iyi bir iş çıkarmıştı ama ben

daha iyi biliyordu. Lia gerçek tepkilerini maskeleyen konusunda uzmandı, sadece dünyanın görmesini istediği şeyleri gösteriyordu.

"Bir bakıma." Briggs bilekle yan yana duran başka bir resim gösterdi. Bir tür bilekliğe benziyordu. Arkaya doğru yerleştirilmiş Yapıldığı kalın malzemede dört metal numara vardı: 4558, ancak ters çevrilmişti - kurbanın derisindeki sayıların ayna görüntüsü.

Ajan Sterling bizi aydınlattı. "Yangın geciktirici kumaş. Kurbanımız alev aldığı anda metali ısıtmış ama kumaşı ısıtmamış, altında okunaklı bir iz bırakmış."

"Briggs sözlerine şöyle devam etti: "Kaynaklarımıza göre kurban bileziği bir paket hayran postasıyla birlikte almış. "Postalandığı zarf uzun gitti."

"Hayran mektubu mu?" Dedim. "Ve bu kurbanı... kim yapar?"

Soruma yanıt olarak ekranda bir resim daha belirdi, bu yirmili yaşlarında bir erkeğe aitti. Yüzü çarpıcı ve zayıftı, keskin açıları menekşe rengi gözlerle dengelenmişti -muhtemelen lensler.

"Sylvester Wilde." Lia ayaklarından birinin yere düşmesine izin verdi. "Günümüz Houdini'si, illüzyonist, hipnozcu ve her işin ustası." Durakladı, sonra geri kalanımız için tercüme etti. "O bir sahne sihirbazı ve türünün çoğu gibi *mükemmel* bir yalancı."

Lia'ya göre bu bir iltifattı.

"Briggs, "Harikalar Diyarı'nda her gece bir gösterisi vardı," dedi.

"Başka bir kumarhane." Dean bunu düşündü.

"Başka bir kumarhane," diye onayladı Ajan Sterling. "Bay Wilde ikinci Ocak'ta akşam gösterisinin ortasındaiken -tüm görünüşe göre- kazara kendini ateşe verdi."

"Başka bir *kaza* daha." Dean başını hafifçe eğdi, saçları yüzüne düştü. Şimdiden konsantrasyonu o kadar yoğundu ki bunu omuzlarının ve sırtının çizgilerinde görebiliyordum.

"Ya da yetkililer öyle sanıyordu," dedi Ajan Briggs. "Ta ki..."

Son bir resim, son bir kurban.

"Eugene Lockhart. Yetmiş sekiz yaşında. Desert Rose Kumarhanesi'nin müdavimlerinden biriydi. Yerel bir huzurevinden küçük bir grupla haftada bir kez gelirdi." Briggs Eugene'in nasıl öldüğü hakkında bir şey söylemedi.

Gerek yoktu.

Yaşlı adamın göğsünden bir ok çıkmıştı.

CHAPTER 6

Bir katil nasıl oldu da kazaları sahnelemekten güpegündüz birisini okla vurmaya geçti?

Jet Las Vegas'a doğru alçalırken aklıma takılan soru hep buydu. Brifingimiz Eugene Lockhart'ın kalbinden şişlenmiş fotoğrafıyla sona ermemişti ama o an, bu katil hakkında yaptığım tüm varsayımların değişmeye başladığı andı.

Yanımda Dean'in de bize söylenenleri düşündüğünü hissedebiliyordum. Doğal olmanın bir parçası da beynimizin diğer insanlarınkinden farklı çalışan kısımlarını kapatamamaktı. Lia yalanları fark etmeyi bırakmayı seçemezdi. Sloane baktığı her yerde hep rakamlar görüyordu. Michael bir insanın yüzünden geçen en küçük ifadeyi bile algılamadan edemiyordu.

Dean ve ben insanları yapboz gibi birleştirdik.

Denesem de duramazdım ve bu davayı düşünmeyi bıraktığım anda beynimin neye geri döneceğini bildiğimden, buna karşı koymadım.

Davranış. Kişilik. Çevre. En korkunç katillerin bile davranışlarında bir mantık ve neden vardı. Onların şifrelerini çözmek motivasyonlar, UNSUB'ın yerine geçmeye çalışmak, dünyayı onun gördüğü gibi görmeye çalışmak anlamına geliyordu.

Polisin Eugene Lockhart'ın öldürüldüğünü bilmesini istediniz, diye düşündüm, bariz olandan başlayarak. İnsanlar işlek kumarhanelerin ortasında av oklarıyla "yanlışlıkla" vurulmazdı. Önceki cinayetlerle karşılaştırıldığında, bu kesinlikle dikkat çekiciydi. Yetkililerin dikkatini çekmek istediniz. Görmelerini istediniz. Ne yaptığınızı görmelerini. Seni görmelerini.

Fark edilmemeye alışkın mısınız?

Bundan bıktınız mı?

Bize söylenenleri tekrar gözden geçirdim. Adli tabip, yaşlı adamın bileğinde kalıcı kalemle yazılmış dört haneli sayıya ek olarak, onu öldüren okun üzerinde de bir mesaj bulmuştu.

Tertium.

Latince, "üçüncü kez" anlamına gelir.

Bu nedenle polis son zamanlarda meydana gelen tüm kaza sonucu ölümleri inceliyor ve

cinayetleri ve Alexandra Ruiz'in bileğine dövmeyle işlenmiş ve Sylvester Wilde'inkine yakılmış numaraların bulunması.

Neden Latince? Bunu kafamda evirip çevirdim. Kendinizi bir entelektüel olarak görüyor musunuz? Yoksa Latince kullanımı ritüelistik mi? Bu olasılıkla omurgamdan aşağı hafif bir ürperti geçti. Nasıl ayinsel?

İstemedenden de olsa Dean'in bedenine doğru eğildim. Kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve ne düşündüğünü merak ettim. Bu katilin zihnine girmenin onu da ürpertip ürpertmediğini merak ettim.

Dean bir elini koluma koydu, başparmağı bileğimin arkasında gezindi.

Karşımızdaki Lia ellerimizi süzdükten sonra kendi elini melodramatik bir hareketle alnına götürdü. "Ben karanlık ve öfkeli bir profilciyim," diye mırıldandı. "Hayır," diye falsetto bir sesle karşılık verdi, diğer elini kaldırarak, "Ben karanlık ve öfkeli bir profilciyim. Bizimki yıldızların çarpıştığı bir aşk."

Uçağın ön tarafına doğru Judd'ın öksürdüğünü duydum. Bir kahkahayı gizlediğinden şüpheleniyordum.

Ajan Briggs'e, bedenimi Dean'inkinden ayırıp Lia'nın dikkatini, tüm ilişkimizi yeniden canlandırmadan önce başka yöne çekmeye çalışarak, "Yerel halkın FBI'ı neden bu kadar çabuk çağırdığını bize hiç söylemediniz," dedim.

Uçak iniş yaptı. Lia ayağa kalktı ve yemi yutmadan önce sırtını kamburlaştırarak gerindi. "Evet?" diye sordu ajanlara. "Sınıfla paylaşmak ister misiniz?"

Briggs cevabını kısa ve öz tuttu. "Üç gün içinde üç farklı kumarhanede üç cinayet. Kumarhane sahipleri belli ki endişeliyim."

Lia çantasını kaptı ve düzgünce bir omzuna astı. "Duyduğuma göre," dedi, "kumarhanelerdeki güç sahipleri, cinayetin işlerine zarar verebileceğinden endişelenerek, yerel emniyet güçlerinin uzmanları çağırmasını sağlamak için önemli siyasi sermayelerini kullanmışlar." Lia'nın dudaklarına yavaş, tehlikeli bir gülümseme yayıldı. "Umarım bu aynı kumarhane sahiplerinin bizim de Vegas VIP muamelesi görmemizi sağlayacakları anlamına gelir?"

Lia'nın kafasında dans eden gece kulüpleri ve VIP odaları hayallerini görebiliyordum.

Briggs de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı, çünkü yüzünü buruşturdu. "Bu bir oyun değil, Lia. Buraya oyun oynamaya gelmedik."

"Ve," diye ekledi Ajan Sterling sertçe, "reşit değilsin." "Parti yapmak için çok genç, sadece federal yasalara katılacak kadar seri cinayet soruşturmaları." Lia özenli bir iç çekti. "Hayatımın hikayesi."

"Lia." Dean, Briggs'in bakışının kendi versiyonunu ona yöneltti.

"Biliyorum, biliyorum, iyi FBI ajanlarını tedirgin etme." Lia, Dean'in itirazını elinin tersiyle itti ama yine de bir kademe geri aldı. "En azından odalarımızı ayarlayabilecek miyiz?" diye sordu.

Briggs ve Sterling kısa bir süre birbirlerine baktılar.

"FBI'a Desert Rose'da ücretsiz bir süit tahsis edildi," dedi Judd ve onlar adına cevap verdi. "Ben ise Strip'in hemen dışında mütevazı bir otelde iki oda tuttum."

Başka bir deyişle: Judd FBI'ın operasyon merkeziyle aramıza biraz mesafe koymak istiyordu. Son altı ay içinde bir değil, *iki* UNSUB tarafından esir alındığımı düşünürsek, görünürlüğümüzü düşük tutma fikrinden kesinlikle şikayetçi olmayacaktım.

Dean aniden, "Sloane," dedi ve dikkatimi ona doğru çekti. "İyi misin?"

Sloane'un dişleri, büyük ihtimalle, gördüğüm en büyük, en sahte gülümsemeyle ortaya çıkmıştı. Far ışığına tutulmuş bir geyik gibi donakaldı. "Gülümseme alıştırması yapmıyorum," dedi çabucak. "Bazen insanların yüzleri böyle oluyor."

Bu açıklama uçaktaki her bir kişi tarafından sessizlikle karşılandı.

Sloane aceleyle konuyu değiştirdi. "New Hampshire'da kişi başına diğer tım eyaletlerden daha fazla hamster dıřtđęđnđ biliyor muydunuz?"

Sloane'un rastgele istatistikler vermesine alışkındım ama Vegas'ta karaya çıkmaya hazırlandıęımızđ göz önünde bulundurursak, biraz daha tematik bir şey beklerdim. İşte o zaman *fark* ettim ki Vegas.

Sloane Las Vegas'ta doğmuş ve büyümuştü.

Normal bir çocukluk geçirseydik, Doğal olmazdık. Sloane'un geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyordum ama orada burada bir şeyler yakalamıştım.

Sloane Noel için eve gitmemişti. Lia ve Dean gibi onun da gidecek hiçbir yeri yoktu.

"Sen iyi misin?" Ona sessizce sordum.

"Olumlu," diye cıvıladı Sloane. "Ben iyiyim."

"İyi değilsin," dedi Lia açıkça. Sonra uzanıp Sloane'u ayağa kaldırdı.

"Ama önümüzdeki birkaç gün boyunca hayatındaki kararları bana bırakırsan iyi olacaksın." Lia bu sözleri ışıltılı bir gülümsemeyle noktaladı.

"Karar verme konusundaki istatistiksel siciliniz biraz

Sloane ona ciddi bir şekilde "Ama bu konuyu değerlendirmeye hazırım." dedi. "Ama bunu dikkate almaya hazırım."

Briggs bir elini şakağına götürdü. Sterling ağzını açtı -muhtemelen Lia'nın kendisi de dahil olmak üzere *kimsenin* Vegas'la ilgili kararlarını vermesine izin verilmemesini emredecekti- ama Judd kadın ajanın gözlerini yakaladı ve başını hafifçe salladı. Sloane'a karşı bir zaafı vardı ve bu çok açıktı.

Bu uçaktaki herkese eve döndüęđ için mutlu olmadığını söyledi.

Ev bir yer değildir, Cassie. Hatırladıķça içim ürperiyor. *Ev Sizi en çok seven insanlar, ne olursa olsun sizi her zaman, sonsuza dek sevecek olan insanlar.*

Ayağa kalktım ve anıyı geri ittim. Annemin üzerinde duramazdım. Vegas'ta olmamızın bir sebebi vardı. Yapacak işlerimiz vardı.

Jetin kapısı açıldı. Ajan Briggs Ajan Sterling'e döndü. "Önden buyurun."

SEN

Üç sayıdır. Bir üçgenin kenar sayısı. Asal sayı. Kutsal bir sayı.

Üç.

Üç kere üç.

Üç kere üç kere üç.

Parmak uçlarını bir ok ucunda gezdiriyorsun. İyi bir atıcısın. Öyle olacağını biliyordun. Ama yaşlı adamı öldürmek sana hiç keyif vermedi. Uzun oyunu tercih ediyorsun, dikkatli planlamayı, domino taşlarını ilmekler ve sıralar halinde dizmeyi, tek yapman gereken birini devirmek olana kadar-

Havuzdaki kız.

Alevler iki numaranın derisini yakıyor.

Mükemmel. Zarif. Yaşlı adamı şişlemekten çok daha iyi.

Ama her şeyin bir düzeni var. Kurallar var. Ve böyle olması gerekiyordu. Üçüncü Ocak. Ok. Yaşlı bir adam yanlışı yerde Yanlışı zamanda.

Henüz dikkatlerini çekemediniz mi?

Ok ucunu cebine koyuyorsun. Başka bir hayatta, başka bir dünyada, üç tane yeterli olurdu. Üç taneyle mutlu olabilirsin.

Üç iyi bir sayı.

Ama bu hayatta, bu dünyada, üç yeterli değildir. Duramazsın. Durmayacaksın.

Henüz dikkatlerini çekmediyseniz, yakında çekeceksiniz.

CHAPTER 7

Çocukluğumun çoğunu kiranın haftalık ödendiği motellerde ve apartmanlarda geçirmiştım. Annem ve benim kaldığımız bazı yerlerle karşılaştırıldığında, Judd'ın bizim için ayırttığı otel biraz köhne olsa da yeterince güzel görünüyordu.

"Her şey hayal ettiğim gibi oldu." Lia mutlulukla iç çekti. Yalanları tespit etmenin yanı sıra, onları söyleme konusunda da bir yeteneği vardı. Her yalanla birlikte

Samimiyet görüntüsü altında, uzun zamandır kayıp bir aşka rastlamış gibi binanın dış cephesine baktı.

Dean ona, "O kadar da kötü değil," dedi.

Lia sanki bir düğmeye basılmış gibi rolünü bıraktı ve uzun siyah saçlarını bir omzunun üzerinden savurdu. "Burası Las Vegas, Dean. 'Fena değil' tam olarak hedeflediğim şey değildi."

Judd homurdandı. "İşe yarar, Lia."

"Ya sana zorunda olmadığını söyleseydim?" Bu soru arkamızdaki otoparktan geldi. Sesi anında tanıdım.

Michael.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde hangi Michael'ı göreceğimi merak ettim. Beni programa dahil eden çocuğu mu? Bana en eski yaralarının kısa bakışlarını gösteren ham, korunmasız Michael'ı mı? Dikkatsiz,

Son üç ayını hiçbir şey ve hiç kimse ona dokunamazmış gibi davranarak geçiren kayıtsız biri mi?

Özellikle de ben.

"Townsend," diye selamladı Dean Michael'ı. "Güzel araba." "Orta yaş krizi için biraz genç değil misin?"

Lia öyle dedi.

"Hızlı şeritte hayat," diye cevap verdi Michael. "Enflasyona göre ayarlamak zorundasınız."

Önce yeni arabaya, sonra Michael'a baktım. Araba bir klasikti; koyu kiraz kırmızısı, üstü açık, ellili yıllarla ilişkilendirdiğim bir stile sahipti. altmışlı yıllarda. Çok iyi durumdaydı. Michael da iyi durumda olduğu izlenimini veriyordu. Yüzünde hiç yara bere yoktu, yolcu koltuğunun arkasında duran kolunda da iz yoktu.

Michael'ın gözleri bir an için yüzümde oyalandı. "Merak etme Colorado," dedi bana, dudaklarının kenarlarında keskin bir gülümseme belirdi. "Tek parça halindeyim."

Haftalardır söylemediğim bir şeye ilk kez yanıt vermişti. İlk kez okumaya değer bir insanmışım gibi davrandı.

"Aslında," diye açıkladı Michael, "kendimi yeni bir adam gibi hissediyorum. İnanılmaz derecede cömert, inanılmaz derecede iyi bağlantıları olan yeni bir adam." Diğerlerine bir göz attı ve bakışları Judd'ın üzerinde durdu. "Umarım sakıncası yoktur," dedi, "ama bize kendime ait bir rezervasyon yaptırdım."

Michael'ın rezervasyonu şehrin en pahalı lüks oteli ve kumarhanesi olan Majesty'deydi. Büyük girişe yaklaştığımızda Sloane tereddüt etti, bir mıknaş tarafından itilen bir mıknaş gibi hafifçe ileri geri sallandı. görünmez alan. Nefesinin altında pi sayısının rakamlarını sayarken dudakları hızla kıpırdadı.

Bazı çocukların güvenlik battaniyeleri vardı. Sloane'un bir güvenlik numarasıyla büyüdüğünden oldukça emindim.

Ben Majesteleri'nin nesinin bu olayı tetiklediğini anlamaya çalışırken, uzman istatistikçimiz dudaklarını kıpırdamamaya zorladı ve eşikten içeri adımını attı. Lia gözlerimle karşılaştı ve bir kaşını kaldırdı. Belli ki Sloane'un davranışlarını fark eden tek kişi ben değildim. Michael'ın fark etmemesinin tek nedeni birkaç metre ileride, lobide geziniyor olmasıydı.

Geri kalanımız da peşimizden gelirken, ben 60 metrelik tavana baktım. Judd taşınma konusunda hiç karşı koymamıştı. İçimdeki profilci, Judd'ın Michael'ın buna ihtiyacı olduğunu hissettiğini söyledi - Majesteleri'nin sunduğu lükse değil.

Kontrol.

"Bay Townsend." Kapıcı Michael'ı yabancı bir devlet başkanını karşılayan bir diplomatın tüm resmiyetiyle karşıladı. "Sizin ve ekibinizin bize katılacak olmanızdan çok memnunuz. Renoir Süiti sunduğumuz en iyi sütlerden biridir."

Michael ona doğru bir adım attı. Bacağından vurulduktan aylar sonra Michael'ın topallaması hâlâ fark ediliyordu. Bunu saklamak için hiçbir girişimde bulunmadı, elini kalçasına koyarak kapıcının bakışlarını düşürmesine meydan okudu.

"Umarım süitin asansör erişimi vardır," dedi Michael.

"Tabii ki," diye yanıtladı kapıcı endişeyle. "Tabii ki!"

Dean'in gözlerini yakaladım. Dudakları hafifçe kıpırdadı. Michael zavallı adamla dalga geçiyordu ve bundan biraz fazla zevk alıyordu.

"Sanırım Renoir Süiti'nin özel asansör erişimi var, değil mi, Bay. Simmons?" Yirmili yaşlarında sarı saçlı bir adam kapıcının yanına gelerek konuşmaya yumuşak bir şekilde dahil oldu. Siyah bir ceketin altına koyu kırmızı bir gömlek -görünüşe bakılırsa ipek- giymişti. spor ceketini giydi. Mavi gözlerini Michael'ın üzerinde gezdirirken, parmakları ceketin iki düğmesinin üstünü rahatça ilikledi; gergin bir hareketten çok, savaşa hazırlanan bir askeri çağırıyordu.

"Bundan sonrasını ben hallederim," dedi kapıcıya.

Kapıcı cevap olarak hafifçe başını salladı. Bu etkileşim bana birkaç şey anlattı. Birincisi, kapıcının kendisinden en az yirmi yaş küçük bir adamdan emir almakta hiçbir sorunu yoktu. İkincisi, söz konusu adamın emir vermekle ilgili hiçbir sorunu yoktu.

"Aaron Shaw." Michael'a kendini tanıttı ve elini uzattı. Michael elini tuttu. İkinci bakışta Aaron'un ilk düşündüğümünden daha genç olduğunu fark ettim -yirmi bir ya da yirmi iki.

"Beni takip ederseniz," dedi, "size odalarınızı bizzat göstermekten memnuniyet duyarım."

Zihnim Aaron Shaw hakkında bildiklerimi düzenledi ve yeniden düzenledi.

Davranış. Kişilik. Çevre. Aaron kapıcının imdadına yetişmişti. Lobide yürürken belboylardan konuklara kadar çeşitli insanlara başıyla selam veriyor ve gülümsüyordu. Belli ki etrafı iyi tanıyordu.

Attığı her adımda insanlar yolundan çekiliyordu.

"Ailen kumarhanenin sahibi mi?" Ben sordum.

Aaron'ın adımlarının ritmi sadece bir anlığına duraksadı. "O kadar belli mi ediyorum?"

Michael ona komplocu bir fısıltıyla, "İpek gömlek," dedi. "Ve ayakkabılar."

Aaron cam bir asansörün önünde durdu. "Ayakkabım tarafından ifşa edildim," diye kestirip attı. "İşte casusluktaki geleceğim gidiyor."

Başkalarının sizi ciddiye almasını bekliyorsunuz, diye düşündüm, ama kendinize gülebiliyorsunuz.

Yanımda, Sloane otelcinin oğluna sanki az önce göğüs kafesine uzanıp kalbini sökmüş gibi bakıyordu.

"Casusluk konusunda şaka yapıyordum," dedi Aaron ona, Michael'a sunduğundan daha içten bir gülümsemeyle. "Söz veriyorum."

Sloane uygun bir yanıt bulabilmek için zihinsel sezgiler deposunu araştırdı. "Bu otelde 4.097 oda var," dedi ona, sesinde garip bir şekilde umutlu bir ton vardı. "Ve Majesteleri günde yirmi dokuz binden fazla yemek servis ediyor."

Aaron'a döndüm, araya girmeye hazırdım ama Sloane'un "konuşma" versiyonuna gözünü bile kırpmadı.

"Daha önce bizimle kaldınız mı?" diye sordu ona.

Nedense bu soru Sloane'u çok etkilemişti. Sessizce başını salladı. Geç de olsa ona gülümsemeyi hatırladı - uçakta alıştırmalarını yaptığı acı verici büyüklükteki gülümsemeyi.

Çok çabalıyorsun, diye düşündüm. Ama Sloane'un tam olarak ne yapmaya çalıştığından emin değildim.

Asansörün kapıları açıldı. Aaron asansöre bindi ve geri kalanımız için kapıyı tuttu. Hepimiz bindikten sonra Sloane'a baktı. "Her şey yolunda mı, bayan?"

Sinsice başını salladı. Asansör kapıları kapanırken kalçamı hafifçe Sloane'unkine çarptım. Bir an sonra bana tereddütlü bir bakış attı ve bana karşılık verdi.

"Asansörlerin yılda sadece yirmi yedi kişiyi öldürdüğünü biliyor muydun?" dedi parlak bir sesle, bir konuşma denemesi daha yaparak.

CHAPTER 8

Çok övülen Renoir Süiti'nde beş yatak odası ve bir futbol takımının çoğunu ağırlayabilecek kadar geniş bir oturma alanı vardı. En uzak duvarı kaplayan tavandan tabana pencereler, bize gündüzleri bile neon ışıklarıyla parlayan Vegas Strip'in panoramik manzarasını sunuyordu.

Lia barın üzerine çıktı, bacaklarını aşağı sarkıtarak kazılarımızı inceledi. "Fena değil," dedi Michael'a.

"Bana teşekkür etme," diye karşılık verdi Michael kolayca. "Babama teşekkür et."

Midemde bir huzursuzluk yumağı oluşmaya başladı. Michael'ın babasına hiçbir şey için teşekkür etmek istemiyordum ve normal şartlar altında o da istemezdi. Michael başka bir şey söylemeden büyük yatak odasına doğru yürüdü ve orayı kendine ait olduğunu iddia etti.

Dean arkamdan geldi. Bir kolunu hafifçe omzuma koydu. "Bu doğru gelmiyor," dedim ona usulca.

Dean Michael'ın ardından bakarak, "Hayır," dedi. "Öyle değil."

Sloane ve ben aynı odayı paylaşmaya başladık. Balkon penceremizden dışarı bakarken, bana sorunun ne olduğunu söylemesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum.

Ona söylemem ne kadar sürer? Hepsine söylemem? Sorulara karşı kendimi geri çektim.

"Evdeyken çok kâbus gördün mü?" Sloane arkamda durarak usulca sordu.

"Biraz," dedim.

Annemin davasında bir kırılma yaşandığı için artık daha fazlasına sahip olacaktım.

Sloane da orada olurdu. Ben tekrar uyuyana kadar bana bilgi ve istatistikler anlatırdı.

Ev bir yer değildir, diye düşündüm. Boğaz kaslarım gerildi.

"Geçen takvim yılının yüzde kırk dördünde aynı odayı paylaştık," dedi Sloane hüznle. "Bu yıl şu ana kadar sıfırdayız."

Ona bakmak için döndüm. "Ben de seni özledim, Sloane."

Birkaç saniye sessiz kaldı ve sonra ayaklarına baktı. "Benden hoşlanmasını istedim," diye itiraf etti, sanki bu korkunç bir şeymiş gibi.

"Aaron?" Ben sordum.

Sloane cevap vermek yerine üfleme cam nesnelerle dolu bir rafa doğru yürüdü ve onları en büyükten en küçüğe ve benzer boyuttaki nesneleri renklerine göre sıralamaya başladı. *Kırmızı. Turuncu. Sarı.* Bir hızlı satranç oyuncusunun verimliliğiyle hareket etti. *Yeşil. Mavi.*

"Sloane?" Dedim.

"O benim kardeşim," diye ağzından kaçırdı. Sonra, ne demek istediğini anlamamış olabileceğim ihtimaline karşı, kendini sıralamayı bırakmaya zorladı, döndü ve detaylandırdı. "Üvey kardeş. Erkek kardeş. Bir katsayımız var akrabalık ilişkisi."

"Aaron Shaw senin üvey kardeşin mi?" Bunu hesaplamaya çalıştım. İhtimaller neydi? Sloane'un onun yanında bu kadar garip davranmasına şaşmamalı.

Aaron'a gelince, Sloane'u fark etmişti. Ona gülümsemiş, onunla konuşmuştu ama o herhangi biri olabilirdi. Sokaktaki bir yabancı da olabilirdi.

"Aaron Elliott Shaw," dedi Sloane. "Benden 1,433 gün daha yaşlı." Sloane aynanın önünde mükemmel bir şekilde dizilmiş cam nesnelere baktı. "Hayatım boyunca onu tam on bir kez gördüm." Yutkundu. "Bu onun beni sadece ikinci görüşüydü."

"Bilmiyor mu?" Ben sordum.

Sloane başını salladı. "Hayır. Öyle değil."

Sloane'un soyadı Shaw değil.

"Amerika'da doğan çocukların yüzde kırk biri gayri meşru." Sloane işaret parmağını rafın kenarında hafifçe gezdirdi. "Ancak bunların sadece küçük bir kısmı zina sonucu doğuyor."

Sloane'un annesi babasının karısı değildi. Babası bu kumarhanenin sahibi.

Üvey kardeşi onun hayatta olduğunu bile bilmiyor.

"Burada kalmak zorunda değiliz," dedim ona. "Diğer otele geri dönebiliriz. Michael anlayışla karşılayacaktır."

"Hayır!" Sloane gözlerini kocaman açarak, "Hayır," dedi. "Michael'a söyleyemezsin Cassie. Kimseye söyleyemezsin."

Sloane'un sır sakladığını hiç bilmiyordum. Beyniyle ağzı arasında pek bir filtre yoktu ve sahip olduğu azıcık şey de en ufak bir kafeinin bile etkisi altında kalmamalıydı. Bunu aramızda tutmak istemesi, bu sözlerin ona mı yoksa bir başkasına mı ait olduğunu merak etmeme neden oldu.

Kimseye söyleyemezsin.

"Cassie-"

"Yapmayacağım," dedim Sloane'a. "Söz veriyorum."

Ona bakarken, Sloane'a büyürken kaç kez onun bir sır olduğunu söylediğini merak etmekten kendimi alamadım. Acaba kaç kez Aaron'ı ya da babasını uzaktan izlediği zamanlar.

Sloane, "Beni fişlemiş olma ihtimaliniz çok yüksek," dedi. "Mesleki tehlike," dedim ona. "Ve mesleki tehlikeden bahsetmişken Tehlikeler, kurbanların bileklerindeki numaralar, bir fikriniz var mı?"

Sloane'un beyni çoğu insan için anlaşılmaz bir şekilde çalışıyordu. Ona burada, bizimle olmasının iyi bir şey olduğunu hatırlatmak istedim.

Sloane yemi yuttu. "İlk iki kurban 3213 ve 4558'di." Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı, sonra devam etti. "Biri tek, biri çift sayı. Dört basamaklı. İkisi de asal değil. 4558'in sekiz böleni var: 1, 2, 43, 53, 86, 106, 2279 ve tabii ki 4558."

"Elbette," dedim.

"Sloane sözlerine şöyle devam etti: "Buna karşılık 3213'ün *on altı* bölen vardır.

Bana on altı kurbanın hepsini söylemeden önce araya girerek, "Peki üçüncü kurban?" diye sordum.

"Doğru," dedi ve konuşurken odayı adımlamak için döndü. "Üçüncü kurbanın bileğindeki numara 9144'tü." Mavi gözlerinde, yakın zamanda deşifre edilebilir bir İngilizce beklemememi söyleyen uzak bir bakış vardı.

Rakamlar senin için önemli, diye düşündüm ve aklımı katile çevirdim. *Sayılar en önemli şey.*

Bu UNSUB'ın çalışma tarzının çok az yönü sabit kalmıştı.

Kurban bilimi boşa çıktı. *Bir kadın ve iki adam öldürdün. İlki*

İkisi yirmili yaşlarındaydı. Üçüncüsü neredeyse seksen yaşındaydı. Katilimiz her seferinde farklı bir yerde, farklı bir yöntem kullanarak öldürmüştü.

Değişmeyen tek şey sayılardı. "Bunlar tarih olabilir mi?" Sloane'a sordum.

Sloane adımlarına ara verdi. "4558. Beş Nisan 1958. Cumartesi günüydü." Ansiklopedik bilgi deposunu karıştırdığını görebiliyordum. o tarihle ilgili ayrıntılar için bilgi. "5 Nisan 1951'de Rosenberglar Sovyet casusu oldukları gerekçesiyle idama mahkum edildiler. Bu tarihte, 1955'te Churchill İngiltere başbakanlığından istifa etti, ancak 1958'de..." Sloane başını salladı. "Hiçbir şey."

"Tak, tak." Lia her zaman yaptığı gibi, kimsenin itiraz etmesine fırsat vermeden odaya girerek varlığını duyurdu. "Haberler getirdim."

Lia, çoğu insanın giysilerini değiştirdiği kadar kolay giyip çıkarıyordu. Geldiğimizden beri kırmızı bir elbise giymişti. Karmaşık bir şekilde geriye doğru topladığı saçlarıyla sofistike ve biraz da tehlikeli görünüyordu.

Bu pek hayra alamet değildi.

"Haberler," diye devam etti Lia yavaş bir gülümsemeyle, "bizim Cassandra Hobbes'un Noel tatilini nasıl geçirdiğine dair bazı *büyüleyici* ifşaatlar içeriyor."

Lia biliyordu. *Annem hakkında. Ceset hakkında.* Göğsümün etrafında bir mengene varmış gibi hissediyordum, santimetre santimetre sıkılıyordu. sığ nefeslerden daha fazlasını yönetin.

Birkaç saniye sonra Lia homurdandı. "Cidden Cassie. İki haftalığına gidiyorsun ve sanki sana öğrettiğim her şeyi unutmuş gibisin."

Yalan söylediğini fark ettim. *Lia duyduğu haberlerin benimle ilgili olduğunu söylediğinde yalan söylüyordu.* Bildiğim kadarıyla, haber bile *olmayabilirdi.*

"Yine de ilginç," diye devam etti Lia, gözleri kartal keskinliğinde, "bana inanmış olman. Çünkü bu, sen evdeyken ilginç bir şeyler olduğunu gösteriyor."

Hiçbir şey söylemedim. Lia'nın huzurunda sessiz kalmak yalan söylemekten daha iyiydi.

"Peki yeni bir haber var *mıydı?*" Sloane merakla Lia'ya sordu. "Yoksa sadece sohbet mi ediyordunuz?"

Bu da bir terim.

"Kesinlikle haberler var," dedi Lia ve kapıya doğru dönüp odadan çıktı. Sloane'a baktım ve sonra aceleyle

ona yetişmek için. Köşeyi döndüğümüzde, Lia sonunda paylaştı.

"Bir ziyaretçimiz var," dedi havalı bir şekilde. "Ve haberlere göre o *çok* mutsuz."

CHAPTER 9

Ajan Sterling, Renoir Süiti'nin geniş oturma odasının ortasında durmuş, kaşlarını öyle bir kaldırmıştı ki neredeyse saç çizgisinin içinde kaybolacaklardı. "Gösteriştin anladığın bu mu?" diye sordu Judd'a.

Judd mutfığa girdi ve bir fincan kahve hazırladı. Ajan Sterling'i çocukluğundan beri tanıyordu. "Sakin ol, Ronnie," dedi. "Kimse beş şımarık genç ve geceliği dört bin dolarlık bir süitte kalan yaşlı bir adamla FBI arasında bağlantı kurmayacak."

"Bir FBI ajanının ortalama yıllık maaşı göz önüne alındığında," diye araya girdi Sloane, Ajan Sterling bir şey söyleyemeden, "bu doğru görünüyor."

Michael mayo gibi görünen bir kıyafet ve kabarık beyaz bir bornoz giymiş halde odaya girdi. "Ajan Sterling," dedi hayali bir şapka çıkararak. "Bize katılabildiğinize çok sevindim." Hızlıca onu incelemeye koyuldu. "Sinirlisin, ama aynı zamanda endişelisin ve biraz da acıkmışsın." Odanın karşısına geçti ve bir kase meyve aldı. "Elma?"

Sterling ona bir bakış attı.

Michael elmayı kendisi için aldı ve çıkırdattı. "Gizliliğimiz konusunda endişelenmene gerek yok." Dean odaya girdi ve Michael önce ona, sonra da bize doğru bir işaret yaptı. "Ben VIP'yim. Onlar da benim maiyetim."

Ajan Sterling kollarını göğsünde kavuşturarak, "Dört genç ve eski bir denizci," dedi. "Bunlar senin maiyetin."

Michael, "Majesteleri'ndeki iyi insanlar onların genç olduklarını *bilmiyorlar*," diye karşı çıktı. "Dean ve Lia yirmili yaşların başında sayılabilirler. Ve," diye ekledi Michael, "onları Judd'ın benim uşağım olduğuna inandırmış olabilirim."

Bu Judd'ın kaşlarını hafifçe kaldırmasından başka bir şey olmadı ve cevap vermeden kendine bir fincan kahve doldurdu.

"Eğer soran olursa," diye seslendi Michael ona, "senin adın Alfred."

Ajan Sterling durumun kontrolünü kaybettiğinin farkına varmış gibiydi. Michael'la tartışmak yerine odayı geçti ve kanepenin koluna tünedi. Koltukları işaret etti ve söylenmemiş emre uymamızı bekledi. Biz de oturduk. Aldığı pozisyon, onun hepimizden daha yukarıda oturduğu ve aşağıya baktığı anlamına geliyordu.

Bunun bir kaza olduğundan şüpheliyim.

"İlgili kişiler." Ajan Sterling kalın bir dosya klasörünü önündeki sehpaye bıraktı, sonra çantasına uzandı.

"İlk iki olay yerinin şemaları." Onları bana verdi, ben de Sloane'a verdim. Sonunda bir DVD uzattı. "Desert Rose'un Eugene Lockhart'ın vurulmasından bir saat öncesine ve bir saat sonrasına ait kumarhane katındaki güvenlik görüntüleri."

"Bu kadar mı?" Lia sordu. "Bize getirdiğin bu kadar mı?" Sandalyesinde arkasına yaslandı ve ayaklarını maun sehpanın üzerine koydu. "Sanki kendimi eğlendirmemi *istiyorsun*."

Ajan Sterling'in az önce teslim ettiği kanıtlar Sloane'a çalışacak çok şey vermişti. Dean ve ben ilgili kişiler hakkında topladıkları bilgileri gözden geçirebilirdik. Michael bile güvenlik kayıtlarını tarayabilirdi.

Duygusal aykırılıklar için görüntü.

Ama Lia'nın tanık ifadelerine ya da en azından tutanaklara ihtiyacı vardı. Ajan Sterling ona, "Üzerinde çalışıyoruz," dedi. "Briggs ve ben

kendi röportajlarımızı yapıyoruz. Kayıt altına alınmalarını sağlayacağım. Eğer danışmamız gereken bir konu olursa, ilk öğrenen siz olacaksınız. Bu arada

bu arada"-ayağa kalktı ve devasa, geniş süitin etrafına göz gezdirdi -"Konaklamanızın keyfini çıkarın ve beladan uzak durun."

Lia'nın ifadesi tamamen masumdu ve fazlasıyla inandırıcıydı.

Sterling kapıya yöneldi. Çıkarken Judd'la konuşmak için durdu. Sessiz bir görüşmeden sonra Sterling bana seslendi. "Cassie?" dedi. "Bir kelime."

Diğerlerinin beni izlediğinin farkında olarak kapıda Ajan Sterling'le karşılaştım. Elime bir USB bellek tutuşturdu. "Annenin davasındaki gelişmelerle ilgili elimizdeki her şey burada," dedi yumuşak bir sesle.

Ne olursa olsun. Yıllardır bu kelimeleri düşünmeme izin vermemiştim. Ve şimdi, düşünebildiğim tek şey onlardı. *Sonsuza dek, ne olursa olsun.*

"Dosyaları incelediniz mi?" Ajan Sterling'e ağzım kuruyarak sordum.

"Yaptım."

Elim sürücünün üzerine daha sıkı kapandı, sanki bir parçam onu alacağından korkuyordu.

"Judd dosyalara tek başına bakmamanı söyledi. Eğer dosyalara bakarken yanında olmamı istersen Cassie, numaram sende var." Sterling bu sözlerle kapıdan çıkıp gitti ve beni sorguyla tek başıma baş başa bıraktı.

Michael ve Lia'dan aldığım bakışları görmezden gelmek için kendimi zorladım,

Dean'den aldığım bakış. Bir yanım onların yanından geçip gitmek, kendimi odama kapatmak ve elimdeki diskin içindekilere bakmak, okumak, ezberlemek, hepsini yutmak istiyordu.

Bir yanım bulacağım şeye hazır olup olmadığımdan emin değildi.

Bu düşünceleri yüzümden uzak tutmak için elimden geleni yaparak diğerlerinin yanına ve Ajan Sterling'in mevcut davayla ilgili bize getirdiği dosyaların yanına döndüm. "Hadi işe koyulalım."

CHAPTER 10

FBI, yerel polis departmanının Alexandra Ruiz ve Sylvester Wilde'ın ölümüyle ilgili beş kişi hakkındaki notlarını toplamıştı. İlk dosyayla başladım.

"Thomas Wesley," dedim, diğerlerinin beni izleyip davaya odaklanmalarını umarak. Parmağımı adamın resminin üzerine koydum - Ajan Briggs'in uçaktaki ekrana koyduğu resmin aynısı.

Michael bir an fotoğrafı inceleyerek, "Kendinden memnun," dedi. "Ve aşırı bilinçli."

Michael'ın gözlemlerini referans olarak kullanmak üzere dosyalayarak dosyayı gözden geçirdim.

Wesley en az üç internet start-up şirketi kurmuş ve satmıştı. Net serveti sekiz haneliydi, dokuza yaklaşıyordu. Yaklaşık on yıldır profesyonel olarak poker oynuyordu ve son üç yılda birçok uluslararası yarışmayı kazanarak üst sıralara tırmanmıştı.

Akıllı. Rekabetçi. Wesley'nin kıyafetine baktım. ve Michael'ın adam hakkındaki yorumlarını inceledim. *Kazanmayı seviyorsun. Meydan okumayı seviyorsun.*

Yılbaşı gecesi verdiği partiye bakılırsa, kadınları, aşırılıkları ve yüksek hayatı yaşamayı da seviyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Dean'e sordum. Sıcak, istikrarlı biriydi. yanımda bulunarak, omzumun üzerinden okuyarak, benim sorduğum soruları sormayarak

Sterling'le aramızda geçenleri düşünüyor olması gerektiğini biliyordum.

Dean sessizce, "Sanırım bizim UNSUB meydan okumayı seviyor," diye cevap verdi.

Tıpkı Thomas Wesley gibi.

"POI'lerimizden kaç poker turnuvası için burada?" Ben sordum.

Profilini çıkardığınız insanlar arasında çeşitlilik olduğunda potansiyel şüphelileri seçmek önemli ölçüde daha kolaydı. Tanım olarak, herkes Elit düzeyde poker oynayabilenler son derece zeki, duygularını maskelemekte başarılı ve hesaplı riskler almaya yatkın kişilerdi.

Lia dosyaları karıştırdı. "Beş kişiden dördü," dedi. "Beşincisi de Tory Howard, sahne sihirbazı. Dört blöfçü ve bir illüzyonist." Lia gülümsedi. "Meydan okumayı severim."

Metodiksin, diye düşündüm, beynim UNSUB'a geri dönüyordu. Altı adım sonrasını planlıyorsun. Bu planların gerçekleştiğini görmek seni heyecanlandırıyor.

Son birkaç ay içinde çalıştığımız davaların çoğunda katillerin kurbanları üzerindeki hakimiyet iddiaları doğrudan olmuştur. Kurbanlar alt edilmişti. Seçildiler, takip edildiler ve katillerinin yüzlerine bakarak öldüler.

Bu UNSUB farklıydı.

"İki, üç ve dört numaralı şüpheli şahıslar." Michael dosyaları teker teker sehpanın üzerine yayarken dikkatimi tekrar günümüze çekti. "Ya da benim onlara taktığım isimle," diye devam etti, her bir POI'nin resmine bir saniyeden kısa bir süre bakarak, "Yoğun, Geniş Gözlü ve Ölümünü Planlayan."

Michael'ın "*Ölümünü Planlayan*" diye bahsettiği kişi üçü arasındaki tek kadındı. Hafifçe kıvrılmış çilek sarısı saçları ve yüzüne göre birkaç beden büyük görünen gözleri vardı. İlk bakışta genç bir kız gibi görünebilirdi ama dosyada yirmi beş yaşında olduğu yazıyordu.

"Camille Holt." Adını okuduktan sonra durakladım. "Bu neden tanıdık geliyor?"

"Çünkü o sadece profesyonel bir poker oyuncusu değil," diye yanıtladı Lia. "O bir aktris."

Dosya Lia'nın sözlerini doğruluyordu. Camille klasik eğitim almıştı, Shakespeare edebiyatı üzerine lisans derecesi vardı ve birkaç ana akım filmde küçük ama eleştirmenlerce beğenilen roller oynamıştı.

Tipik bir profesyonel poker oyuncusu profiline tam olarak uymuyordu.

Kutulara konulmayı sevmiyorsun diye düşündüm. Dosyaya göre, bu Camille'in ikinci büyük poker turnuvasıydı. İlkinde beklentileri aşacak kadar ileri gitmiş ama kazanamamıştı.

Michael'ın onun yüz ifadesi hakkında söylediklerini düşündüm. Eğitimsiz bir göz için, bir şey planlıyormuş gibi görünmüyordu. *Tatlı* görünüyordu.

Hafife alınmayı seviyorsun. Sonraki iki dosyayı gözden geçirirken, FBI'ın Dr. Daniel de la Cruz (Intense) ve bana daha çok kaşlarını çatmış gibi görünen sözde geniş gözlü Beau Donovan hakkında topladığı bilgileri gözden geçirirken bunu zihnimde yuvarladım.

De la Cruz uygulamalı matematik profesörüydü. Michael'ın değerlendirmesine sadık kalarak, hem pokere hem de çalışma alanına lazer odaklılıkla ve akranlarıyla kıyaslanamayacak bir yoğunlukla yaklaşıyor gibiydi.

Beau Donovan, iki hafta önce Majesty'deki eleme turnuvasına katılmış yirmi bir yaşında bir bulaşıkçıydı. Kazanmış ve yaklaşan poker şampiyonasında amatör olarak yer almıştı.

"Rol yapalım mı?" Lia sordu. "Ben aktris olacağım. Dean de yolun yanlış tarafından gelen bulaşıkçı olabilir. Sloane matematik profesörü, Michael da milyarder playboy."

"Belli ki," diye yanıtladı Michael.

Elit bir poker oyuncusu *olmayan* tek POI olan Tory Howard'a ait olan son dosyayı aldım.

Sihirbaz.

"Sıkıldım ve *gerçekten* sıkılmış bir şekilde yaklaşıyorum," diye açıkladı Lia, hiçbirimizin onu rol yapma oyununa kabul etmeyeceği belli olduğunda

öneri. "Ve sanırım hepimiz bunun iyi bir şey olmadığını biliyoruz." Ayağa kalktı, bir eliyle kırmızı elbisesini düzeltirken diğer eliyle DVD'yi tuttu.

"En azından bir güvenlik videosunda gerçekten bir şeyler olabilir."

Lia DVD'yi yakındaki bir oynatıcıya yerleştirdi. Güvenlik görüntüleri oynamaya başladığında Sloane yerdeki yerinden başını kaldırdı. Bölünmüş bir ekran sekiz kameradan alınan görüntüyü gösteriyordu. Sloane ayağa kalktı, gözleri hızla ileri geri hareket ederek verileri inceledi, bazıları sabit, bazıları bir kareden diğerine hareket eden yüzlerce insanı izliyordu.

"İşte." Sloane uzaktan kumandaya uzandı ve durdurdu. Onun ne gördüğünü anlamam bir anımı aldı.

Eugene Lockhart.

Bir kumar makinesinin önünde oturuyordu. Sloane görüntüleri ileri sardı. Gözlerimi Eugene'e kilitledim. Orada durmuş, aynı slot makinesini tekrar tekrar oynuyordu.

Ama sonra bir şey değişti. Arkasını döndü.

Sloane DVD'yi ağır çekimde oynatmaya ayarladı. Diğer kameraların görüntülerinin her birine göz gezdirdim. Önce birinden, sonra diğerinden bir hareket bulanıklığı geçti.

Ok.

Yaşlı adamın göğsüne gömülüşünü izledik. Başka tarafa bakmama izin vermedim.

"Giriş açısı," diye mırıldandı Sloane, "kameraların yerleşimi..." Görüntüyü geri sardı ve tekrar oynattı.

Michael aniden, "Dur," dedi. Sloane görüntüyü duraklatmayınca, kendisi kumandaya uzandı ve yavaş yavaş geri gitti. "Tanıdık birini görüyor musun?" diye sordu.

Çeşitli kamera görüntülerini taradım.

"Sağ alt." Dean onu ilk buldu. "Camille Holt."

CHAPTER 11

Sonraki altı saati kanıtlara gömölerek geçirdik. Sloane ve Michael videonun üzerinden tekrar tekrar geçtiler. Dean ve ben son dosyayı gözden geçirdik, sonra hepsini daha detaylı inceledik. Camille Holt hakkında internette bulabildiğimiz her şeyi bulduk. Röportaj üstüne röportaj izledim. onunla röportaj yaptım. Kendini metot oyuncusu olarak tanımlıyordu ve bir rolün çekimleri boyunca karakterlerini canlandırılıyordu.

Farklı insanların tenlerini denemekten hoşlanıyorsunuz. Seni büyüleyen Zihnın çalışma şekli, kırılma şekli, insanların kimsenin hayatta kalmaması gereken şeylerden kurtulma şekli.

Orada, seçtiği rollerdeydi: ölüm hücresindeki akıl hastası bir kadın, tek çocuğunu kaybetmenin acısını yaşayan bekar bir anne, bir saldırıdan sonra kanunsuzluğa dönüşen evsiz bir genç.

Camille, merak ettim, şimdi hangi rolü oynuyorsun? Dosyalarımıza göre, Alexandra'nın öldürüldüğü partideymiş. Bu da üç cinayetten en az ikisinde orada olduğu anlamına geliyordu.

"Yeter." Judd çoğunlukla yolumuzdan uzak durmuş, gözlemlemiş ama göze batmamıştı. Şimdi uzaktan kumandaya uzandı ve televizyonu kapattı. "Beyinlerinizin işlemek için zamana ihtiyacı var," dedi hoyratça. "Ve midelerinizin de yemeğe ihtiyacı var."

İtiraz ettik. Bu bizim için iyi gitmedi.

Kendimizi kanıtlardan uzaklaştırdıktan sonra, Lia "önerdi" Sloane ve ben akşam yemeği için üstümüzü değiştirdik, bunu, eğer uymazsam benim için bir kıyafet seçeceğine dair bir tehdit olarak algıladım. Kaderi -ve Lia'nın moda anlayışını- kıskırtmak istemeyerek bir elbise giydim. Kot pantolonumu katlamaya gittiğimde, USB Ajan Sterling'in bana verdiği sürücü cebimden düştü. Onu almak için eğildim, yarı yarıya Sloane'un banyodan çıkmasını ve beni iş üstünde yakalamasını bekliyordum.

O yapmadı.

Elimi açmak için kendimi zorladım ve sürücüye baktım. Kendimi Vegas davasına vermemin hiçbir faydası olmamıştı. *Dosyaları* görmek istemiştım - görmem gerekiyordu- ama şimdi cevapları elimde tuttuğum için felç olmuştum.

İnsanlar bana yaptığım işi neden yaptığımı sorduklarında, Locke'un sesi hafızama fısıldadığında, *onlara sevdiğim biri öldürüldüğü için FBI'a girdiğimi söylüyorum.*

Duyusal detaylar beni darmadağın etti: bıçaktan yansıyan ışık, Ajan Locke'un gözlerindeki parıltı. Geriye dönüşlerimi tetikleyen şeyin her zaman bir nedeni ya da mantığı yoktu ve bunu atlatmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Onu öldürmem gerekiyordu, diye devam etti Locke hafızamda, annemin hayatına son veren kişi olma arzusuyla çıldırmış bir halde. *O kişi ben olmalıydım.*

Ürperdim. Günümüze döndüğümde, avuçlarım terden yapış yapış olmuştu, Locke'un zihnine girmekten kendimi alamadım. *Eğer burada olsaydın, annemin davasıyla ilgili yeni bilgilere ulaşabilseydin, onu öldüren kişiyi bulurdun* diye düşündüm. *Onu öldürürdün, annemi öldürdüğü için.*

İçimde yükselen duyguları bastırdım, bilgisayarımı aldım ve süite doğru ilerledim. Judd annemin dosyasına tek başıma bakmamı yasaklamıştı. *Yalnız değilim, dedim kendi kendime.* Hiçbir zaman gerçekten yalnız olmadım.

Bir parçam her zaman annemle birlikte o kan lekeli soyunma odasında olacaktı. Bir parçam her zaman Locke ile güvenli evde olacaktı.

Süitin kapısına kadar geldim ve koridora çıkmayı planlayarak kapıyı açmaya başladım. *Bakmak için sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var -* süitimizin dışındaki koridorun zaten dolu olduğunu fark ettiğimde düşüncem aniden kesildi.

Lia bir duvara yaslanmıştı, ayaklarında on santimlik topuklu ayakkabılar vardı, bir bacağını diğerinin üzerine bileklerinden çaprazlamıştı. "İkimiz de biliyoruz ki

Cassie tek parça halindeydin, yalan söylüyordun."

Bulunduğum yerden, kapı kısmen aralık olduğundan Michael'ı göremiyordum ama "Sana *çok* parçalı gibi mi görünüyorsun?" derken yüz ifadesini tam olarak hayal edebiliyordum.

Hâlâ duvara yaslanmış olan Lia ayak bileklerini çözdü. "Gömleğini çıkar."

"Gururum okşandı," diye yanıtladı Michael. "Gerçekten." "Çıkar şu lanet gömleği, Michael."

Sonra bir sessizlik oldu. Hafif bir hışırtı duydum, sonra Lia görüş alanımdan çıktı.

"Şey," dedi Lia, sesi tüylerimi diken diken edecek kadar hafifti. "Bu..."

"Kaldıraç," diye söze girdi Michael.

Lia'nın en önemli anlarda bile önemsizmiş gibi davranmak gibi bir huyu vardı. Kapıyı, gömleğinin düğmelerini yeniden ilikleyen Michael'ı görecektik kadar hafifçe araladım.

Göğsünün ve karnının altı morluklarla benek benekti.

"Kaldıraç," diye tekrarladı Lia usulca. "Briggs'e söylemiyorsun ve baban-" "O çok cömerttir."

Michael'ın sözleri içimi parçaladı. Kullandığı araba, bu otel - Michael babasının verdiği zararın bedelini böyle mi ödetiyordu?

Ona ödetirsin çünkü bunu yapabilirsin. Ona ödetirsin çünkü en azından o zaman bir değer olur.

Boğazımda yükselen keder ve öfke yumağını yuttum ve kapıdan geri çekildim. Duymaya hakkım olmayan bir şeyi duyana kadar kendimi gizlice dinlediğimi düşünmemiştim.

"Özür dilerim," dediğini duydum Lia'nın.

"Olma," dedi Michael ona. "Bu sana yakışmıyor."

Kapı yerine oturdu. Biri arkamdan gelene kadar orada durup ona baktım. Arkamı dönmeden onun Dean olduğunu anladım.

Ne zaman Dean olduğunu hep bilirdim.

"Flashback mi?" diye sordu sessizce. Dean işaretleri biliyordu, tıpkı benim onun kendi kırmızı anılarına daldığında anladığım gibi.

"Birkaç dakika önce," diye itiraf ettim.

Dean bana dokunmadı ama vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Ona doğru, o sıcaklığa doğru dönmek istedim. Michael'ın sırrı benim sırrım değildi.

Paylaş. Ama Dean'e kendim söyleyebilirdim - eğer kendimi döndürebilsem. Keşke ağızımdan kelimeleri çıkarabilseydim.

Bir flashback yaşadım çünkü annemi düşünüyordum. Annemi düşünüyordum çünkü polis bir ceset bulmuştu.

"İnsanların yanında olmak konusunda iyisin," diye mırıldandı Dean arkamdan. "Ama insanların senin için orada olmalarına izin verme konusunda fazla pratiğin yok."

Beni fişliyordu. Ben de izin verdim.

"Sen çocukken," diye devam etti, sesi eşit ve alçaktı, "annen sana insanları gözlemlemeyi öğretti. Aynı zamanda sana insanları ekli."

Bunu ona söylememiştim, kelimelerle değil. Sonunda ona doğru döndüm.

Kahverengi gözler benimkileri tuttu.

"O senin tüm dünyandı, alfan ve omega'ndı ve sonra gitti." Başparmağı nazıkçe çenemin çizgisinde gezindi. "Babanın ve ailesinin senin yanında olmasına izin vermek ihanetin en kötüsü olurdu. *Herhangi birinin* senin yanında olmasına izin vermek ihanet olurdu."

Yabancılardan oluşan bir ailenin içine itilmiştim - yüksek sesli, sevecen ve zorba *yabancılar*. Kederimi paylaşamadım. Onlarla değil. Kimseyle paylaşamadım.

Bunu tek başına yapmayacaksın. Bu kez Judd'ın sözleri bir emir gibi görünmüyordu. Bir hatırlatmaydı. Artık on iki yaşında değildim. Yalnız değildim.

Dean'in dokunuşuna yaslandım. Gözlerimi kapattım ve sonunda kelimeler geldi.

"Bir ceset buldular."

CHAPTER 12

“Bunu senin için daha iyi hale getirebilseydim, yapardım.” Dean'in sesi son kelimede hafifçe takıldı. Kendisine ait karanlık yerleri ve korkunç anıları vardı. Görünür ya da görünmez yaraları vardı.

Elimi boynunun yan tarafına götürdüm, nabzını hissettim, dokunuşumun altında yavaş ve sabitti. "Biliyorum."

Yapabilseydi benim için böyle hissedeceğini biliyordum.

"Daha iyi "nin radarımda bir işaret bile olmadığını bildiğini biliyordum.

Dean geçmişimin üzerimde bıraktığı izleri silemezdi, benim onun için yapabileceğimden daha fazla. Acımı yok edemezdi ama acımı gördü.

Beni gördü.

"Akşam yemeği mi?" Sloane, Dean'in ve benim yüzümdeki duygu yoğunluğundan habersiz odaya daldı.

Elimi yanıma indirdim, Dean'in karanlık gözlerini bir süre daha tuttum ve başımı salladım. "Akşam yemeği."

Hostes bizi Majesteleri'nin beş yıldızlı suşi restoranında masamıza götürürken, Dean ile yaptığım konuşmanın tüm ipuçlarını yüzümden uzak tutmaya çalıştım.

Masamıza ilk oturan Lia oldu, parmakları tembelce bir şeyler çiziyordu. boş bir kadehin etrafındaki halkalar. Michael onun yanındaki koltuğa oturdu. İkisinin de doğal bir korkusuzluk ve kendine güven havası vardı.

Sanki biri masanın ortasına bir kobra düşürmüş gibi, ikisi de orada öylece oturuyorlardı; Lia kadehinin etrafında dönmeye devam ediyor, Michael ise sandalyesine ustaca yığılıyordu.

Karşılıklarına oturdum ve Michael'ın gözlerinin benimkilerle karşılaşmamasını umdum. Lia'yla konuşmasına kulak misafiri olmam ve Dean'e annemin davasındaki son gelişmeleri anlatmam arasında kendimi tükenmiş, bomboş hissediyordum ama midemin çukurunda el bombası gibi zar zor bastırdığım yoğun bir duygu yumağı vardı.

Kontrol altına al, Cassie. Sen hissedersen, o da görür. O yüzden hissetme.

"Size spesiyyallerimizden bahsedebilir miyim?" Masamızın yanında bir garson belirdi. Michael dikkatini masanın benim tarafıma çevirmeden önce altımız hem içki hem de yemek siparişi vermeyi başardık. Yüzümde aşağı yukarı gezindiğini hissedebiliyordum. Kısa bir süre Dean'e, sonra tekrar bana baktı.

"Şey, Colorado," diye yüksek sesle düşündü Michael. "Boynunda ve çenende hafif bir gerginlik var, gözlerini aşağıya dikmişsin, kaşlarını hafifçe birbirine yaklaştırmışsın."

Onun bakışları altında kendimi çıplak hissettim.

Kızgınlım. Polisin bir ceset bulmasına ve bunu bulmalarının beş yıl sürmesine kızgınlım. Babanın sana yaptıkları için kızgınlım.

"Üzgünsün, kızgınsın ve benim için üzülyorsun." Michael'ın sesine bir gerginlik karıştı. Başkalarının kendisi için üzülmesine izin veren biri değildi.

Sen izin vermedikçe hiçbir şey seni incitemez.

"Ve sen," dedi Michael, bir yemek çubuğunu tembelce Dean'e doğrultarak, "o çok Dean anlarından birini yaşıyorsun: kendinden nefret etme ve yetersizlik, *tamam*. Özlem ve korku, *tamam*. Yüzeyin hemen altında fokurdayan sürekli, kaynayan öfke-"

"Televizyonunuzun uzaktan kumandasını kaybettiğinizde, kumanda yüzde dört oranında dondurucuya düşer!" Sloane yüksek sesle ağzından kaçırdı.

Michael Sloane'a baktı. Orada her ne gördüyse, Dean ve benim aramda bir şeyler karıştırmak için iyi bir zaman olmadığına ikna olmuş olmalıydı. Judd'a döndü ve "Sanırım senin repliğin 'İşte bu yüzden güzel şeylere sahip olamıyoruz' olacak." dedi.

Yanımdaki Dean homurdandı ve masanın üzerine çökmüş olan gerginlik dağıldı.

"Şirkete bir göz atın." Lia başıyla barı işaret etti. Bakmak için döndüm. *Camille Holt*. Barda oturmuş, siyah bir şort ve sırtı açık bir bluz giymiş,

kırmızı bir içki yudumluyor ve başka bir kadınla konuşuyordu.

Dean, Camille'in arkadaşına bakarak, "Beş numaralı şüpheli," diye mırıldandı. "Tory Howard."

Camille'in yanında, sahne sihirbazı ve ikinci kurbanımızın rakibi Tory Howard bir şişeden bira içiyordu. Koyu renk saçları dalgali ve nemliydi, sanki duştan çıkar çıkmaz buraya gelmiş gibiydi. *Karışıklık yok. Yaygara yok.* Bunu onun bir sanatçı, bir illüzyonist olduğu gerçeğiyle bağdaştırmaya çalıştım, hayattan daha büyük numaralar yapıyordu.

"İşte," diye mırıldandı Judd, "bu yüzden güzel şeylere sahip olamıyoruz."

Bizi işimizden koparmaya çalışmıştı ve işte işimiz oradaydı, barda oturuyorduk.

"Bay Shaw." Hostesin sesi düşüncelerimi böldü. Aaron'u görmeyi umarak restoranın önüne doğru baktım. Onun yerine, Aaron'ın otuz yıl sonraki haline benzeyen bir adam gördüm. Kalın sarı saçları gümüş rengini almıştı. Dudakları daimi bir yarım gülümsemeye bürünmüştü. Başında bir Üç parçalı takım elbise, diğer insanların tişört ve kot pantolon giydiği kadar rahattı.

Aaron'ın babası. Midem bulandı, çünkü eğer bu Aaron'ın babasıysa, Sloane'un da babasıydı.

Yanında, açık kahverengi saçları ensesinde toplanmış bir kadın vardı. Kucağında üç ya da dört yaşlarında küçük bir kız çocuğu vardı. Çocuk Koreliydi, güzel siyah saçları ve her şeyi içine çeken gözleri vardı. *Onların kızı olduğunu* fark ettim. *Aaron'un küçük kız kardeşi.* Hostes üçlüyü bizimkine yakın bir masaya götürürken, Sloane'un babasının bir çocuğu evlat edindiğini bilip bilmediğini merak ettim.

Sloane'un onları gördüğü anı biliyordum. Kıpırdamadan durdu. Masanın altından onun eline uzandım. Elimi sıktı, canımı acıtacak kadar sertti.

Birkaç dakika sonra yemeğimiz masaya bırakıldı. Sloane büyük bir çabayla elimi bıraktı ve bakışlarını mutlu üçlüden çekti, tam da Aaron ailesine katılmak için masadaki boş koltuğa kayarken.

Onun ailesi. Onun ailesi değil.

Sloane'la göz göze gelmeye çalıştım ama bana bakmadı. Tüm dikkatini önündeki suşiye yoğunlaştırmış, onu dikkatle parçalarına ayırıyor ve her bir ruloyu parçalarına ayırıyordu. *Avokado. Somon. Pirinç.*

Barda Camille ve Tory içkilerini bitirdi. Eşyalarını toplayıp bize doğru döndüklerinde iki şey dikkatimi çekti. Birincisi, Camille'in boynuna birkaç kez doladığı kalın gümüş zincirdi.

İkinci şey Aaron Shaw'ın Camille'i fark etmesiydi.

CHAPTER 13

Camille Holt ve Tory Howard restorandan çıktıktan beş dakika sonra Aaron ailesinin masasından kalktı. Bundan yarım saat sonra Bay Shaw, barda bir vişne almak için sevinçten havalara uçan küçük kızını odanın içinden geçirdi. Baba-kız yerlerine dönerken, Shaw'un Sloane'un varlığı. Hiç duraksamadı, adımlarının hızını hiç değiştirmede.

Ama içimden bir ses onu tanıdığını söyledi.

Bu adam güç ve kontrol saçan biriydi. Yetiştirdiği oğluna dayanarak, bu kumarhanede olup biten her şeyi bildiğine bahse girmeye hazırdım. *Aaron, Sloane'un senin kızın olduğunu bilmiyor olabilir ama sen biliyorsun. Her zaman biliyordun.*

Yanımda, Sloane o kadar çıplak ve savunmasız görünüyordu ki gözlerim On

u. "Sloane?" Michael sessizce söyledi.

Gülümsemek için cesur bir girişimde bulunarak dudaklarını yukarı doğru zorladı. "Ben

Sindiriyorum," dedi Michael'a. "Bu benim sindirim yüzüm, hepsi bu."

Michael, eğer Dean ya da Michael olsaydı yapacağı gibi, bu konuda onu zorlamadı.

Lia ya da ben. "Ve ne hoş bir sindirim yüzü," diye açıkladı.

Yanımda, Sloane kucağına karşı yoğun bir ilgi geliştirdi. Tatlı geldiğinde, parmağını kucağın yüzeyinde ileri geri hareket ettiriyordu.

Eteğinin altından. Rakamların izini sürdüğünü fark etmem bir anımı aldı.
3213. 4558. 9144.

Sloane'un sayılara olan hayranlığının ne kadarının, sayıların kolay, insanların zor olduğu bu gibi anlarda ortaya çıktığını merak ettim.

"Pekala," dedi Lia, kaşığıyla naneli dondurmadan bir ısırık alırken.
"Ben, kendi adıma, yatmaya hazırım. Ayrıca bir rahibe manastırına katılmayı düşünüyorum ve alışverişe çıkmaya hiç niyetim yok."

Dean karanlık bir sesle, "Seninle alışverişe gitmiyorum," dedi.

"Gardırobuna gerçek renkleri sokmaya çalışacağımdan korktuğun için mi?" Lia masumca sordu.

Yanımda, Sloane hala devam ediyordu, eteğinin yüzeyine parmağının ucuyla sayı üstüne sayı çiziyordu.

"Las Vegas'ta kaç tane dükkan var?" Lia söyledi. "Sen biliyor musun, Sloane?"

Bu soru Lia'nın bir nezaketiydi - gerçi o benim onu nazik biri olarak görmemden hoşlanmazdı.

"Sloane?" Lia tekrarladı.

Sloane kucağından başını kaldırdı. "Peçeteler," dedi.

"Yalan söylemeyeceğim," diye araya girdi Michael. "Bunun bir sayı olduğunu bilmiyordum." "Peçeteye ihtiyacım var. Bir de kalem."

Judd cebinden bir tükenmez kalem çıkardı ve ona uzattı. Dean bardan birkaç kokteyl peçetesi aldı.

3213. 4558. 9144. Dean peçeteleri ona uzatır uzatmaz Sloane numaraları karaladı, her sıra kendi peçetesindeydi.

"Üç değil," dedi. "On üç. Birini kesmiş. Neden birini kestiğini bilmiyorum."

UNSUB'daki gibi. Sloane bir profilci değildi. *Ben* ya da *Sen'i* kullanmak için hiç eğitim almamıştı.

"Bu yüzden daha önce görmedim." Sloane ilk sayının soluna dikey bir çizgi ekledi. "Bu 3213 değil," dedi. "13213." Bir sonraki peçeteye geçti. "4558. 9144." Kalemle sayıları çiftler halinde gruplamaya başladı. "On üç. Yirmi bir. Otuz dört. Elli beş. Seksen dokuz." Sonunda son üç rakamı daire içine aldı. "Yüz kırk dört." Peçetelerden başını kaldırdı, gözleri parlıyordu, sanki bunun her şeyi açıklığa kavuşturmasını bekliyormuş gibi. "Bu Fibonacci dizisi."

Uzun bir duraklama oldu. "Peki Fibonacci dizisi tam olarak nedir?" Lia sordu.

Sloane kaşlarını çattı, alnı kırıştı. Belli ki geri kalanımızın Fibonacci dizisinin ne olduğunu bilmiyor olabileceği aklına gelmemiştir. "Aldatıcı derecede basit bir formülden türetilmiş bir sayı dizisidir, her bir sonraki tam sayı, dizideki önceki iki sayının toplanmasıyla hesaplanır." Sloane nefesini tuttu ama gevelemeye devam etti. "Fibonacci dizisi biyolojik dünyanın her yerinde görülür: çam kozalaklarının dizilişi, bal arılarının soy ağacı, nautilus kabukları, çiçek yaprakları...."

Odanın öbür ucunda, takım elbiseli ve kulaklıklılı bir adam hostesin yanından geçip gitti. Son birkaç ayımı FBI ajanlarıyla etkileşim içinde geçirmemiş olsaydım bile onu güvenlik görevlisi olarak tanırdım.

İnsanlar odada silah taşıyan tek kişi olduklarında farklı yürürler.

"Fibonacci dizisi her yerde," diyordu Sloane. Kulaklıklılı adam Bay Shaw'a yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi. Kumarhane sahibinin yüzü dikkatle kontrol edilmeye devam ediyordu ama Michael bakışlarımı takip ettiğinde benim görmediğim bir şey görmüş olmalıydı. Onun

Kaşları havaya kalktı.

"Çok güzel," diye devam etti Sloane. "Mükemmel."

Masanın karşısında Michael'ın gözleriyle karşılaştım. Birkaç saniye bakışlarımı tuttu, sonra bir parmağını kaldırdı. "Hesap lütfen."

CHAPTER 14

UNSUB'ın kartviziti yepyeni bir anlam kazanmıştı. Sayıların katil için kişisel bir önemi olabileceğini düşünmüştüm. Ama eğer gerçekten ünlü bir matematiksel dizinin parçasıysa, sayıların amacının katilin arzularını yerine getirmekten çok

duygusal ihtiyaçlar ve daha çok bir mesaj göndermekle ilgilidir.

Ne mesajı? Otel ve kumarhanenin ana gövdesine doğru uzun bir yürüyüşe başladığımızda elimi elbisemin üzerinde gezdirdim.

Hareketlerinizin duygusal olmadığı mı? Bir denklemin içine yerleştirilmiş sayılar gibi önceden belirlenmiş oldukları mı?

Kumarhane katına çıktığımızda duyularımızı bombardıman eden ışıkları ve sesleri zar zor fark ettim.

Çam kozalakları, deniz kabukları ve arılar gibi doğal düzenin bir parçası olduğunuzu mu?

Judd, Dean ve Sloane lobiye doğru sola döndüler. Michael sağa dönmeye başladı. "Alışveriş mi?" diye sordu Lia'ya.

Nedense Michael ve Lia'nın Günah Şehri'nde kendi hallerine bırakılsalar zamanlarını mağazaları gezerek geçireceklerinden şüpheliydim. Judd da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı, çünkü ikisine bir bakış attı.

Michael Judd'a, "Çok şık olduğumu bilmeni isterim," dedi.

Güvenlik Sloane'un babası Michael için geldiğinde bir şey gördün. Bir an sonra çeki istedin. Alışverişe gitmiyorsun.

Dean beni birini fişlediğimi anlayacak kadar iyi tanıyordu. "Sterling ve Briggs'i aramak için Sloane ile gideceğim," dedi bana. Söylemediği şeyi duydum: *Git*.

Michael ve Lia her ne yapmak üzereyseler, ben de bu işin içinde olmak istiyordum ve eğer bunun bir nedeni de yukarı çıkmanın o arabada beni bekleyen bilgilere geri dönmek anlamına gelmesiyse, Dean bunu bana çok görmedi.

Ben hazır olduğumda, o orada olacaktı.

"Adil uyarı." Lia Judd'a dönmeden önce Dean ve bana baktı. "Eğer beni şu anda süite çıkmaya zorlarsan, *Cassie ve Dean'in Baladı'nın* tam uzunlukta bir performansını sergileme şansım çok yüksek. Müzikal numaralarla tamamlayın."

"Ve çok büyük bir ihtimalle," diye ekledi Michael, "bu müzikal numaralara çarpıcı bir yorumlayıcı dans gösterisiyle eşlik etmek zorunda kalacağım."

Judd ne pahasına olursa olsun bu performanstan kaçınmanın ekip uyumunun yararına olacağına karar vermiş olmalıydı. Michael ve Lia'ya "Bir saat" dedi. "Binayı terk etmeyin. Ayrılmayın. Bu davayla ilgili hiç kimseye yaklaşmayın."

"Ben de onlarla gideceğim," diye gönüllü oldum.

Judd bir an bana baktı. Sonra hızlıca başını salladı. "Burayı yakmadıklarından emin ol."

Diğerleriyle yollarımız ayrıldıktan tam otuz saniye sonra Michael'ın alışverişe çıkma ihtiyacının üstesinden gelmediği varsayımını doğrulaması gerekti. Kumarhane katının kenarına geldiğimizde durdu. Birkaç saniye boyunca orada durdu, bakışları metodik bir şekilde bir grup insandan diğerine geçti.

"Ne arıyorsun?" Ona sordum.

"Merak. Kızgınlık." Bize doğru gelen bir grup kadına odaklandı. "İnsanların bir rahatsızlık karşılığında bedava içki teklif edildiğinde takındıkları o yumuşamış bakış." Sağa döndü. "Bu taraftan."

Lia ve ben onu takip ederken, Michael yüzleri taramaya devam etti. Slotlardan poker masalarına doğru ilerlerken, Michael gibi tam olarak belirleyemesem de havada duygusal bir değişim olduğunu hissedebiliyordum.

Michael Lia'ya, "Geliyor," diye mırıldandı.

Birkaç saniye sonra bir fedai bize ters ters bakıyordu. "Kimlikler lütfen," dedi adam. "Bu alana girebilmek için yirmi bir yaş ve üzerinde olmanız gerekiyor."

"Şansa bakın ki," dedi Lia ona, "bugün benim yirmi birinci yaş günüm." Bu sözleri utangaç bir gülümsemeyle ve tam da doğru seviyede bir sersemlikle söylemişti.

"Ya arkadaşların?" diye sordu fedai Lia'ya.

Lia bir kolunu Michael'inkine doladı. "*Biz*," dedi, "daha yeni tanıştık. Ve şuradaki Bayan Tatlı ve Masum Bakışlı'ya gelince, bir gerçeği biliyorum ki Yirmi birinci yaş *gününe* ait bazı suçlayıcı fotoğraflar internette dolaşıyor, bu yüzden kıyafetlerim bu akşam üzerimde kalacak."

Az önce... Evet, Lia gerçekten de benim kurgusal yirmi birinci yaş günümün Girls Gone Wild'a dönüştüğünü ima etmişti, diye düşünürken yanaklarım kıpkırmızı oldu.

Fedai bana daha iyi bakabilmek için bir tarafa eğildi. Yüzümdeki mahcup ifade Lia'nın hikâyesini daha da güçlendirmiş gibiydi.

"Sana zarar vereceğim," diye mırıldandım Lia'nın genel yönüne doğru. "Bana zarar veremezsin," diye karşılık verdi parlak bir sesle. "Bugün benim doğum günüm." Fedai sıırttı. "Mutlu yıllar," dedi Lia'ya.

Profesyonel yalancı için bir tebeşir.

"Ama yine de bir kimlik görmem gerekecek." Fedai Michael'a döndü. "Şirket politikası."

Michael omuz silkti. Arka cebine uzandı ve bir cüzdan çıkardı. Kimliğini fedaiye gösterdi, o da dikkatle inceledi. Geçti herhalde, çünkü sonra Lia ve bana döndü. "Bayanlar?"

Lia çantasını açtı ve ona bir değil *iki* kimlik uzattı. Adam kimliklere baktı ve Lia'ya kaşlarını kaldırdı.

"Bugün senin doğum günün değil," dedi.

Lia narin bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sadece bir kez yirmi bir yaşına girmenin nesi eğlenceli?"

Görevli homurdanarak kimlikleri ona geri verdi. "Bu alan kapanıyor," dedi. "Bakım için. Eğer poker oynamak istiyorsanız, güney tarafındaki masaları tercih edebilirsiniz."

Bir metre kadar uzaklaştığımızda Michael Lia'ya döndü. "Eee?" "Bu alan her ne için kapatıldıysa," diye yanıtladı Lia, "bakım için değil."

Lia'nın ikimiz için de sahte kimlik taşıdığı gerçeğini sindirmeye çalıştım, sonra yüz metre kadar ötede bir şey gözüme ilişti.

"Orada," dedim Michael'a. "*Tuvalet* yazan tabelanın yanında."

Yarım düzine güvenlik personeli müşterileri uzaklaştırıyordu.

"Haydi," dedi Michael, kapalı alana arkadan yaklaşmak için etrafında dönerek.

"Restoranda bir adam otel sahibini almaya geldi," dedim, yürürken durumu değerlendiriyordum. "Bin dolarına bahse girerim ki özel güvenlikte çalışıyordur."

Michael'ın cevap vermeyeceğini düşündüğüm bir süre sessizlik oldu. "Güvenlik acımasız ama sakindi," dedi sonunda. "Shaw Senior ise sarsılmış, hesapçı ve sanki biri ona bir tabak çürümüş et sunmuş gibi görünüyordu. Bu sırayla."

Slot makinelerinin diğer tarafından çıktık. Bu açıdan bakıldığında, insanlar tuvaleti çevreleyen alana ulaşmadan çok önce yaya trafiğini yeniden yönlendirdikleri açıktı.

Birden 1 Ocak diye düşündüm. İkinci Ocak. Üçüncü Ocak.

"Üç günde üç farklı kumarhanede üç ceset." Michael ve Lia'nın bana baktığını hissedene kadar kelimeleri yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim. "Bugün dördüncü gün."

Sanki sözlerimi onaylarcasına, güvenlik Bay Shaw'ın geçmesine izin vermek için ayrıldı. Yalnız değildi. Uzaktan bile olsa, yanındaki takım elbiseli çifti tanıdım.

Sterling ve Briggs.

SEN

1/1.

1/2.

1/3.

1/4.

Giysilerinizi çıkarıp duşa giriyorsunuz ve haşlayıcı spreyin göğsünüze çarpmasına izin veriyorsunuz. Su yeterince sıcak değil. Acıtmalı. Yakmalı.

Öyle değil.

Bu sefer kan vardı. 1/1.

1/2.

1/3.

1/4.

Bu onun hatası. Yapması gerekeni yapmış olsaydı, kana gerek kalmazdı.

1/1.

1/2.

1/3.

1/4.

Senin içini görmesi onun hatası.

Direndiği için onun suçu.

Gözlerini kapatıyorsun ve onun arkasından geldiğini hatırlıyorsun. Ellerini zincirin etrafına kapattığını hatırlıyorsun. Onun dövüştüğünü hatırlıyorsun.

Durduğu anı hatırlıyorsun.

Kanı hatırlıyorsun. Ve gözlerinizi açıp kendi derinizin kızgın kırmızı yüzeyine baktığınızda, bu kadar sıcak suyun canınızı yakması gerektiğini biliyorsunuz. Yanmalısın.

Ama sen bilmiyorsun.

Gülümseme yavaşça yüzünüze yayılıyor.

1/1.

1/2.

1/3.

1/4.

*Hiçbir şey sana zarar veremez. Yakında görecekler. Herkes
görecek. Ve sen bir tanrı olacaksın.*

CHAPTER 15

Sabahın ikisine kadar kanepede oturup telefonumu sehpanın üzerine koyarak Sterling ve Briggs'in aramasını ve banyoda ne bulduklarını bize anlatmalarını bekledim.

Bakım sorunları, demişti fedai. Bakım için FBI'ı aramadın.

Aklım UNSUB'a gitti. Her şeyi bir zaman çizelgesine göre yapıyorsun. Durmayacaksın. Biz seni yakalayana kadar her gün birini öldüreceksin.

"Uyuyamıyor musun?" diye sordu bir ses sessizce. Dean'in silüetini görmek için başımı kaldırdım. Üzerinde yırtık pırtık beyaz bir tişört vardı, altından göğsünün sürekli inip kalktığını görebileceğim kadar ince ve dardı.

"Uyuyamıyorum," diye yineledim. *Sen de uyuyamıyorsun, diye düşündüm. Dean'in yüzündeki hafif ter tabakası bana mekik ya da sınav çektiğini ya da hafızasındaki fısıltıları susturmak için yeterince cezalandırıcı başka bir fiziksel egzersiz yaptığını söylüyordu.*

Seri katil babasının ona tekrar tekrar söylediği şeyler.

"O banyoda muhtemelen bir ceset olduğu gerçeğini düşünüp duruyorum," dedim, uykusuz gecemin kaynağını onunla paylaşarak

kendi başına kalmasını engelledi. "Briggs ve Sterling'in arayacağını düşünüp duruyorum."

Dean gölgelerin arasından çıktı. "Aktif davalarda çalışmamıza izin var." Bana doğru ilerledi. "Bu bizi kullanmak zorunda oldukları anlamına gelmiyor."

Dean bunu bana söylediği kadar kendine de söylüyordu. Ben profil çıkardığımda, bu başka birinin yerine geçmek gibiydi. Dean profilini çıkardığında, ilk deneyimlerinin ona aşıldığı bir düşünce kalıbına teslim oldu.

Karanlığı kilit altında tutuyordu. İkimiz de geri çekilme konusunda iyi değildik. İkimiz de beklemekte iyi değildik.

"İlk üç kurbanı düşünüp duruyorum," dedim, sesim boğazımda düğümlendi. "Yemeğe gitmemiş olsaydık, daha çok çalışsaydık, ben..." diye düşünüp duruyorum.

"Ne yapsaydım?"

Dean'in vücudunun sıcaklığını yanımda hissedebiliyordum.

"*Bir şey.*" Kelime ağzımdan yırtılarak çıktı.

Ajan Sterling bir keresinde bana ekipteki en büyük sorumluluğun bende olduğunu, çünkü bir şeyleri gerçekten hissedenin ben olduğumu söylemişti. Michael ve Lia

Duygularını maskeleyen ve kendilerini umursamamaya zorlama konusunda uzmanlardı. Dean on iki yaşındayken yaşadığı dehşet onu saatli bir bomba olduğuna, gerçekten bir şeyler hissederse bir canavara dönüşebileceğine ikna etmişti.

Babası gibi bir canavardı. Ve Sloane kalbini koluna takmış olsa da, her zaman önce kalıpları, sonra insanları görürdü.

Ama her kurbanın kaybını hissettim. Her kurban öldüğünde kendi eksikliğimi hissettim.

UNSUB öldürdü, çünkü her seferinde onu durduramadım, her seferinde geldiğini göremedim, her seferinde oraya çok geç vardım-

"Eğer bir şey yapmış olsaydın," dedi Dean usulca, "annen hâlâ hayatta olabilirdi."

Dean'i geceleri neyin uyutmadığını biliyordum ve o da benden önce benim ne düşündüğümü biliyordu. Yeterince zeki ya da hızlı olmadığım için her kurban kaybettiğimizde neden ellerimde kanın ağırlığını hissettiğimi biliyordu.

"Aptalca olduğunu biliyorum." Kelimeleri söylerken boğazım düğümlendi. "Annemin başına gelenlerin benim suçum olmadığını biliyorum."

Dean elimi tuttu, kendi elinin içine aldı ve onu korudu.

"*Biliyorum* Dean, ama buna inanmıyorum. Asla da inanmayacağım." "İnan bana," dedi basitçe.

Elimi göğsüne koydum. Eli benimkinin etrafına dolandı, elimi ve beni tuttu.

Dean, "Bu senin hatan değildi," dedi.

Buna inanmamı istediğini hissedebiliyordum. Parmaklarım içe doğru kıvrıldı, onu kendime doğru çekerken gömleği avucumun içinde kıvrıldı. Ağzım onunkinin üzerine indi.

Ben onu ne kadar sert öpersem, o da beni o kadar sert öpüyordu. Ne kadar yakın olursak, o kadar yakın olmasına ihtiyacım vardı.

Sen uyuyamıyorsun, ben uyuyamıyorum ve gecenin köründe buradayız-
Dudağını dişlerimin arasına aldım.

Dean nazikti. Dean tatlıydı. Dean kendi halindeydi ve her zaman kontrolü elinde tutardı ama bu gece ellerini saçlarıma gömdü ve başımı geriye çekti. Ağzımı kendi ağzıyla yakaladı.

İnan bana, demişti.

Kırılmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğine inandım. Onun için kırılmadığıma inandım.

"Hâlâ aşağıda gördüklerini düşünüyorsun." Dean parmaklarını nazikçe saçlarımda gezdirdi, başımı göğsüne yasladım. Gömleğinin yıpranmış kumaşı yanağımda yumuşacıktı, çok fazla yıkamanın kurbanı olmuştu.

Gözlerimi tavana diktim. "Öyleyim." Kalp atışlarının sesi sessizliği doldurdu. Benimkinin sesini duyup duymadığını merak ettim.

"Majestelerinin 'bakım sorunu'nun gerçekten başka bir ceset olduğunu varsayarsak, bu dört günde dört cinayet demek."

Beşinci gün ne olacak? İkimiz de bu sorunun cevabını biliyorduk.

"Neden Fibonacci dizisi?" Onun yerine ben sordum.

Dean, "Belki de ben bir şeylerin toplanmasına ihtiyaç duyan bir insanım," dedi. "Fibonacci dizisindeki her sayı, önceki iki sayının toplamıdır. Belki de yaptığım şey bir modelin parçasıdır-her öldürme aşımı sonuncusu."

"Hoşuna gitti mi?" Yüksek sesle merak ettim. "Ne yapıyorsun? Sana keyif veriyor mu?"

Dean'ın parmakları saçlarımda hareketsiz kaldı.

Size neşe veriyor mu?

O zaman bu sorunun Dean'e nasıl gelebileceğini anladım. Doğrudum ve yüzümü ona döndüm.

"Sen onun gibi değilsin Dean."

Elimi çenesinde gezdirdim. Dean'in en büyük korkusu içinde babasından bir şeyler olmasıydı. Psikopati. Sadizm.

"Bunu biliyorum," dedi bana.

Biliyorsun, diye düşündüm, ama inanmıyorsun.

"İnan bana," diye fısıldadım.

Bir elini boynuma doladı ve başını salladı - sadece bir kez, sadece birazcık. Göğsüm sıkıştı, ama içimde başka bir şey verdi.

Babana hiç benzemiyorsun.

Annemin başına gelenler benim suçum değildi.

Kalbim boğazımda, ayağa kalktım. İçinde annemin dosyalarının olduğu diski almaya gittim. Sonra geri döndüm ve eline sıkıştırdım.

"Dosyaları sen aç," dedim ona, sesim boğazıma takıldığı için daha düşük bir perdeye düştü. "Sen aç, çünkü ben açamam."

CHAPTER 16

İskelet kraliyet mavisi bir şala sarılmıştır.

Dean yanımdayken bilgisayarın önünde oturmuş, birinden diğerine Her tıklamada parmağım daha da ağırlaşıyor.

Sol elinin kemiklerine çoktan ölmüş bir çiçek sıkıştırılmış. Kolye boynunda, zinciri göğüs kafesine dolanmış.

İnsan etinden yoksun bir kafatasından boş çukurlar bana bakıyordu. Hatlara baktım, bir tanıma kıvılcımı bekledim ama tek hissettiğim boğazımın arkasında yükselen safraydı.

Etini kemiklerinden ayırdınız. Adli tıp analizleri etin ölümden sonra alındığını gösteriyordu, ama bu soğuk bir teselliydi. Sen onu yok ettin. Onu yok ettin.

Dean elini enseme koydu. *Ben buradayım.*

Beni boğmakla tehdit eden mide bulantısı dalgasını geri yuttum. Bir kere. İki kez. Üç kez ve sonra bir sonraki resme geçtim. Onlardan düzinelerce vardı: gömüldüğü toprak yolun resimleri. Düz ahşap bir tabutu ortaya çıkaran iş makinelerinin resimleri.

Kemiklerini bir battaniyeye sardınız. Onu çiçeklerle gömdünüz. Ona bir tabut verdiniz....

Kendimi nefes almaya zorladım ve resimlerden resmi raporu okumaya geçtim.

Adli tabibe göre, kol kemiklerinden birinin dış tarafında bir çentik vardı; bu, bir bıçağın onu tam anlamıyla kemiğe kadar kestiği bir savunma yarasıydı. Laboratuvar sonuçları kemiklerin gömülmeden önce bir tür kimyasal madde ile muamele edildiğini göstermiştir. Bu da kalıntıların tarihlendirilmesini zorlaştırıyordu, ancak olay yeri analizleri gömülme zamanının annemin kayboluşundan birkaç gün sonrasına denk geldiğini gösteriyordu.

Onu öldürdün, sonra da sildin. Kemiklerinde deri yok. Kafasında saç yok. Hiçbir şey yok.

Dean'in parmakları ensemdeki kasları nazikçe yoğurdu. Bakışlarımı bilgisayar ekranından ona çevirdim. "Ne görüyorsun?"

"Dikkat." Dean durakladı. "Onur. Pişmanlık."

Katilin pişmanlık duyup duymadığını bilmek istemediğimi söylemek dilimin ucundaydı. Kızın onun için cesedini bir çukura atmayacak kadar önemli olması umurumda değildi.

Onu gömemezsin. Onu onurlandıramazsın, seni hasta orospu çocuğu.

"Sence onu tanıyor muydu?" Sesim kendi kulaklarıma bile uzak geliyordu. "Gördüğümüz şeyin bir açıklaması da bu, değil mi? Onu bir çılgınlık anında öldürdü ve olaydan sonra pişman oldu."

Hafızamdaki kan sıçramış soyunma odası tahakküm ve öfkeyi, Dean'in söylediği gibi mezar yeri ise onur ve özeni anlatıyordu. Aynı madalyonun iki yüzü ve birlikte ele alındığında, bunun rastgele bir şiddet eylemi olmadığı izlenimi veriyordu.

Onu da yanında götürdün. Annemin katilinin onu odadan çıkardığını hep biliyordum. Katil bunu yaptığında annemin hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu polis söyleyememişti, ancak ilk günden beri annemin hayatta kalma şansının yok denecek kadar az olduğunu biliyorlardı. Onu aldın çünkü yanında olmasına ihtiyacın vardı. Yapamazdın.

Onu geride bırakıp başkasının gömmesine izin veremezsin.

"Onu tanıyor olabilir." Dean'in sesi beni şimdiki zamana geri getirdi. "Ya da onu uzaktan izlemiş ve etkileşimin her iki taraf için de geçerli olduğuna kendini ikna etmiş olabilir. Kız onun kendisini izlediğini biliyordu. Onu başka hiç kimsenin tanıyamayacağı şekilde tanıyordu."

Annem hayatını "medyum" olarak kazanmıştı. Benim gibi, o da insanları okumakta iyiydi - onları bir hattı olduğuna ikna edecek kadar iyiydi.

"diğer taraf."

Sizin için bir okuma yaptı mı? Gösterilerinden birine gittiniz mi?

Hafızamı yokladım ama kalabalıktaki yüzler bulanıktı. Annem pek çok okuma yapmıştı. Bir sürü gösteri yapmıştı. O kadar sık yer değiştirmiştik ki bağlantı kurmanın bir anlamı kalmamıştı. Arkadaşımız yoktu.

Ailem yok.

Hayatında erkek yok.

"Cassie, şuna bak." Dean dikkatimi tekrar ekrana çekti. Tabutun resimlerinden birini yakınlaştırdı. Tahtanın yüzeyine kazınmış bir desen vardı: yedi küçük daire, artı işaretine benzeyen bir şeyin etrafında bir yedigen oluşturunuyordu.

Ya da, diye düşündüm, pişmanlık ve gömme ritüellerini ve o sembolü, *haçı* oyan canavarı düşünerek.

CHAPTER 17

Uyku benim için gecenin köründe geldi. Rüyamda annemin gözlerini görüyordum, gözleri genişti ve göz kalemiyle çevrilmişti, bu da onları neredeyse inanılmaz derecede büyük gösteriyordu. O gün beni soyunma odasından nasıl kovduğunu hayal ettim.

Rüyamda kan gördüm ve ertesi sabah alnıma damlayan yapışkan bir şeyle uyandım, her seferinde bir damla sıvı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Lia başımda dikiliyordu, bir elinde pipet, diğerinde bir kutu soda vardı. Parmağını pipetin üstünden çekti ve bir damla sodanın daha alnıma çarpmasına izin verdi.

Elimi sildim ve yanımda, kanepede yatan ve hâlâ önceki geceden kalma kıyafetlerini giymiş olan Dean'i uyandırmamaya dikkat ederek doğruldum.

Lia pipeti ağzına soktu ve kalan sıvıyı emdi. sonra tekrar sodasının içine koydu. Sırtarak uyuyan Dean'e baktı, sonra bana bir kaşını kaldırdı. Bu bir tepki yaratmayınca diliyle sessiz bir tıslama sesi çıkardı. Ayağa kalktım, bu da onu bir adım geri atmaya zorladı.

"Düşündüğün gibi değil," dedim ona, sesim kısılmıştı.

Lia pipeti düşünceli bir tavırla orta parmağıyla başparmağı arasında döndürdü. "Yani siz ikiniz sabahın erken saatlerine kadar Ajan Sterling'in size verdiği bellekteki bilgilere bakmadınız mı?"

"Nasıl yaptın-"

Lia hâlâ açık olan dizüstü bilgisayarımı bana doğru çevirerek soruyu kesti. "Büyüleyici bir okuma."

İçimin derinliklerinde bir batma hissettim. *Lia biliyor. Dosyayı okudu ve biliyor.*

Lia'nın bilgisayardaki dosyalar hakkında başka bir şey söylemesini bekledim. Söylemedi. Onun yerine, kendisinin olduğunu iddia ettiği yatak odasına doğru yürüdü. Uzun bir süre sonra ben de onu takip ettim, tıpkı onun istediği gibi. Kendimizi balkonda bulduk.

Lia kapıyı arkamızdan kapattı, sonra korkulukların üzerine çıktı. Yerden kırk kat yüksektydik ve o orada oturmuş, mükemmel bir dengeyle bana bakıyordu.

"Ne?" dedim. Dedim.

"Eğer sana söyleyeceklerimden Dean'e bir kelime bile edersen Bu konuşmayla ilgili her türlü bilgiyi reddediyorum." Lia'nın ses tonu rahattı ama ben her kelimesine inanıyordum.

Kendimi bir saldırıya hazırladım.

"Onu mutlu ediyorsun." Lia gözlerini hafifçe kıstı. "Dean'in olabileceği kadar mutlu," diye değiştirdi. "Kesin rakamlar için Sloane'a sormamız gerekecek, ama ikiniz bu işe girdiğinizden beri kara kara düşünmede yüzde iki yüz azalma olduğunu tahmin ediyorum."

Dean Lia'nın ailesiydi. Eğer gezegendeki diğer herkesi kurtarmakla Dean'i kurtarmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydı, Dean'i seçerdi.

Parmaklıklardan atladı ve kolumu hafifçe kavradı. "Senden hoşlanıyorum." Sanki bu itirafın söylenmesini biraz tatsız bulmuş gibi tutuşu sıkılaştı.

Ben de senden hoşlanıyorum, diyecektim neredeyse ama bu sözleri gerçeğin bir gölgesi olarak görme riskini almak istemedim.

"Seni özledim," dedim onun yerine - Sloane'a söylediğim sözlerin aynısını. "Sen, Michael, Sloane, Dean. Burası evimiz."

Lia bir an için bana baktı. "Her neyse," dedi, sözlerimin yarattığı duyguları zarif bir omuz silkmeye bastırarak. "Mesele şu ki, senden nefret etmiyorum," diye cömertçe devam etti, "bu yüzden büyük kız külotunu giyip kadın olman gerektiğini söyledim, bunu mümkün olan en iyi şekilde kastediyorum."

"Affedersiniz?" Kolumu onun elinden çekerek söyledim.

"Anelik sorunların var. Anlıyorum Cassie. Bunun zor olduğunu anlıyorum ve tüm bu vücut gösterme olayıyla başa çıkmak için her hakka sahip olduğunu anlıyorum.

kendi tarzınızda ve zamanınızda. Ancak adil olsun ya da olmasın, buradaki hiç kimsenin Cassie'nin Öldürülen Annesinin Devam Eden Acılarıyla uğraşacak duygusal bant genişliği yok."

Elinin topuğunu boğazıma geçirmiş gibi hissettim. Ama darbeyi savuştururken bile Lia'nın bu sözleri bir nedenle söylediğini biliyordum. *Sen zalim değilsin. Öyle değilsin.*

"Sloane dün gece yemeğin sonunda koluna iki çift yemek çubuğu sıkıştırdı." Lia'nın açıklaması içgüdülerimi doğruladı. "Hayır. tek kullanımlık olanlar. Masada duran güzel olanları."

Yerleşik istatistikçimiz olmasının yanı sıra, Sloane aynı zamanda yerleşik kleptomanıymızdı. Onu en son bir şey alırken gördüğümde, FBI ile girdiği bir çatışma yüzünden strese girmişti. Sloane için yapışkan parmaklar, beyninin kontrol edemediği duygularla kısa devre yaptığının bir işaretiydi.

"Buna Kanıt A diyelim," diye önerdi Lia. "Kanıt B Michael olabilir. Eve dönmenin onun için nasıl bir zihin bulanıklığı olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Bir gün önce Lia ve Michael arasında geçen konuşmaya kulak misafiri olduğum aklıma geldi. "Evet," dedim, tekrar Lia'nın yüzüne dönerek. "Anlıyorum."

Bu sözlerde duyduğu gerçeği düşünürken bir süre sessizlik oldu.

"Bildiğini sanıyorsun," dedi Lia usulca. "Ama yapamazsın." "Dün konuştuğunuzu duydum," diye itiraf ettim.

Lia'nın bu sözler karşısında ani bir tepki vermesini beklerdim ama öyle olmadı. "Bir zamanlar," dedi, Şerit'e bakarken bile sesi değişmiyordu, "biri bana iyi bir kız olduğum için hediyeler verirdi, Michael'ın babasından 'hediyeler' aldığı gibi. Şu anda Michael'ın kafasından neler geçtiğini anladığını sanabilirsin ama anlamıyorsun. Anlayamazsın. Bunun profilini çıkar Cassie. Bunu çözemezsin."

Tekrar bana döndüğünde yüzündeki ifade küstahçaydı. "Demek istediğim, Michael'ın bir şov kızıyla kaçmasına sadece bir kötü karar kaldı ve Sloane buraya geldiğimizden beri -Sloane için bile- garip davranıyor. Resmen kapasitemiz doldu Cassie. O yüzden üzgünüm ama şu anda berbat durumda olamazsın." Parmağıyla burnumun ucuna dokundu. "Sıra sende değil."

CHAPTER 18

Eğer Lia bana yaptığını Michael'a yapsaydı, Michael da ona karşılık verirdi. Eğer bunu Sloane'a yapsaydı, Sloane yıkılırdı ama ben yıkılmazdım. Er ya da geç, kederim beni yakalayacaktı. Ama Lia bana bununla daha uzun süre mücadele etmem için bir neden vermişti. O değildi.

Michael hakkında yanılıyordu. Sloane hakkında yanılmıyordu. Birinin onları bir arada tutması gerekiyordu. Birinin *bizi* bir arada tutması gerekiyordu.

Ve o kişinin ben olmasına ihtiyacım vardı.

İçimden bir ses Lia'nın bunu bildiğini söyledi. *Bu konuda daha nazik olabilirdin* diye düşündüm.

-Ama öyle olsaydı, Lia olmazdı.

Lia gittikten sonra on dakika daha balkonda kaldım. Sonunda içeri girdiğimde Michael, Lia ve Dean mutfak masasının etrafında toplanmışlardı ve Ajan Briggs de oradaydı. Sivil giyinmişti, bu da bana FBI'ın bu ziyaretleri gizli tutmak için çaba sarf ettiğini gösteriyordu. Briggs'in sivil kıyafet versiyonunun onu *hâlâ* bir polis gibi gösterdiği gerçeği, kişiliğini mükemmel bir şekilde yansıtıyordu: aşırı odaklı, hırslı.

Briggs kazanmak için oynadı.

"Bir cinayet daha işlendi." Belli ki Briggs bu açıklamayı yapmak için benim gelmemi bekliyordu. Dördümüzden hiçbiri şaşırılmış görünmeye çalışmadı. "Bu da Apex'i, Harikalar Diyarı'nı ve

Desert Rose ve Majesty, hepsi de dört gün içinde. Kumarhanelere ya da onlardan kazanç sağlayan insanlara karşı kin besleyen biriyle karşı karşıya olabiliriz."

Dean, Briggs'in elinde tuttuğu dosyaya doğru baktı. "Son kurban mı?" Briggs dosyayı mutfak masasının üzerine fırlattı. Dosyayı çevirdim ve açtım.

Cam gibi mavi gözler, kalp şeklindeki bir yüzün içinde inanılmaz büyüklükte bana bakıyordu. "Bu..." Michael söylemeye başladı.

"Camille Holt," diye bitirdim, gözlerimi ayıramıyordum.

Hafife alınmayı seviyorsun Camille, diye düşündüm usulca, elimi resmin kenarına dokundurarak. Zihninin çalışma şekli, kırılma şekli, insanların kimsenin yaşamaması gereken şeylerden kurtulma şekli seni büyülüyor. hayatta kalabilir.

Teni korkunç bir griye boyanmıştı; iri gözlerinin akında kırmızı lekeler vardı - saldırgana karşı mücadele ederken patlayan kılcal damarlar.

Mücadele ettiniz. Savaşın. Beyaz mermer bir zeminde sırtüstü yatıyordu, çilek sarısı saçları başının etrafında bir hale şeklinde dağılmıştı ama ben

İçimden bir ses, saldırganının beklemeyeceği kadar vahşi bir güçle, acımasızca dövüştüğünü söylüyordu.

Dean, "Boğulma," diye yorumladı. "Boğulmuş."

"Cinayet silahı mı?" Ben sordum. Birini telle boğmakla iple boğmak arasında fark vardı.

Briggs bir kanıt torbasının fotoğrafını çıkardı. İçinde bir kolye vardı - Camille'in önceki gece boynuna iki kez doladığı kalın metal zincir.

Zihnimde onu barda otururken görebiliyordum, bir bacağı tabureden sarkıyordu. Bize doğru döndüğünü ve çıkışa doğru yürüdüğünü görebiliyordum.

Aaron Shaw'ın onun gidişini izlediğini görebiliyordum.

"Kumarhane sahibinin oğluyla konuşmak isteyeceksin." Michael'ın düşünceleri

benimkiyle mükemmel bir uyum içindeydi. "Aaron Shaw. Bayan Holt'a olan ilgisi profesyonelce değildi."

"Ne gördün?" Briggs sordu.

Michael omuz silkti. "Cazibe. Sevgi. Keskin bir gerilim."

Ne tür bir gerginlik? Sloane mutfaka girip kendine kahve koymaya gitmeden önce devam etme fırsatı bulamadım. Briggs ona ihtiyatla baktı. Sloane'un kafein aldığı anda yüksek hızda gevezelik etme eğilimi bir efsaneydi.

"Dün gece seni aradım," dedi Sloane ona sitemle. "Aradım, aradım ve sen cevap vermedin. Dolayısıyla ben kahve alıyorum, sen de şikayet edin."

Sloane'un bir gece önce çaldığı yemek çubuklarını düşündüm. *Telefonunu açması için Briggs'e ihtiyacın vardı. Tanınmaya ihtiyacın vardı. Duyulmaya ihtiyacın vardı.*

Briggs, Sloane'a "Başka bir cinayet daha işlendi," dedi.

"Biliyorum." Sloane elindeki kahveye baktı. "İki. Üç. Üç. Üç. Üç."

"Ne dedin sen?" Briggs sertçe sordu.

"Cesedin üzerindeki numara. 2333." Sloane sonunda gelip bizimle birlikte masaya oturdu. "Öyle değil mi?"

Briggs dosyadan yeni bir resim çıkardı. Camille'in bileğine 2333 kazınmıştı. Tam anlamıyla. Kanlı rakamlar hafifçe pürüzlüydü. *Kına dövmesinden buna kadar.* Sayılar her zaman bir mesajdı ama bu? Bu şiddet içeriyordu. Kişisel.

"UNSUB bunu yaptığında o hayatta mıydı?" Ben sordum.

Briggs başını salladı. "Otopsi. Kurbanın çantasında bir kompakt vardı. UNSUB'ın onu kırdığını ve parçalardan birini kullanarak bileğindeki numaraları oyduğunu düşünüyoruz."

Camille'in bakış açısından saldırganın bakış açısına geçtim. *Sen bir plancısın.*

Başından beri niyetiniz bu olsaydı, yanınızda bu işi yapacak bir şey getirirdiniz.

Bu durumda aklımda iki soru vardı: Birincisi, plan neydi ve ikincisi, UNSUB neden plandan sapmıştı?

Yanlış giden neydi? Katile sessizce sordum. *Planını bir şekilde bozdu mu? Onu manipüle etmek diğerlerinden daha mı zordu?* Camille'in iki kurbanın olay yerinde bulunduğu gerçeğini düşündüm. *Onu tanıyor muydun?*

"Bu kişisel bir mesele." Dean'in düşünceleri tam olarak benimkilerle örtüşüyordu. "Diğer hedefler kolaylık olsun diye seçilmiş olabilir. Ama bu değil."

Briggs, "Ajan Sterling de böyle düşünüyordu," dedi. Tekrar Sloane'a döndü. "Numaraların şifresini çözdün mü?"

Sloane, Ajan Briggs'in cebinden bir kalem aldı, dosyayı çevirerek kapattı ve dosyanın dışına rakamlar karalamaya başladı, yazarken konuşuyordu. "Fibonacci dizisi, her bir tam sayının

sayı, kendisinden önce gelen iki sayının toplanmasıyla elde edilir. Çoğu insan

Fibonacci tarafından keşfedildiğine inanılmaktadır, ancak dizinin en eski görünümleri Fibonacci'den yüzlerce yıl önce Sanskritçe yazılarda yer almaktadır.

yıl."

Sloane kalemı yere bıraktı. Sayfada on beş rakam vardı:

0 1 1 2 3 5 8 13 21 34 55 89 144 233 377

"İlk başta göremedim," diye devam etti. "Desen tam sayının ortasında ortaya çıkıyor."

"Bir an için hepimizin çok ama çok yavaş olduğunu farz et," dedi Lia ona. "Rol yapmakta pek iyi değilimdir," dedi Sloane ona ciddiyetle.

"Ama ben

Sanırım bunu yapabilirim."

Michael bir homurtuyu bastırdı.

Sloane kalemı tekrar eline aldı ve on üç rakamının altına koydu.

"Burada başlıyor," dedi, dört rakamın altına çizdi, sonra işlemi tekrarlamadan önce bir eğik çizgi ekledi.

0 1 1 2 3 5 8 13 21 34 55 8/9 144/ 233 377

2333. Camille'in bileğinin görüntüsü, boğulmuş bir adamın gölün yüzeyine doğru sallanması gibi zihnimin yüzeyine yükseldi. *Camı kırdın. Sen*

sivri ucunu etine bastırıp rakamları kazıyarak.

"Neden bu sıra?" Dedim. "Ve neden görmesi bu kadar zor? Neden en baştan, 0112 ile başlamıyoruz?"

"Çünkü," dedi Dean yavaşça, "bu bilginin kazanılması gerekiyor."

Briggs birbiri ardına bize baktı. "Ajan Sterling ve ben öğleden sonrayı potansiyel tanıklarla konuşarak geçireceğiz. Eğer herhangi bir Aaron Shaw dışında bu listeye eklenecek isimler varsa, şimdi konuşmanın tam zamanı."

Aaron'ın adı geçince Sloane'un elleri kahve fincanını sıkıca kavradı. Michael başını yana eğdi ve ona baktı. Bir an sonra onu izlediğimi fark etti ve kaşlarını kaldırarak bana meydan okudu.

Sloane'da bir şeyler olduğunu biliyorsun, diye düşündüm ve ne olduğunu bildiğimi de biliyorsun.

"Camille'in dün gece Tory Howard'la dışarıda olduğunu öğrendiğinizi varsayıyorum." Dean Briggs'e sordu.

Briggs başıyla kısa bir selam verdi. "Dün Tory ile kısaca konuştuk. Bugün ikinci bir görüşme için tekrar gideceğiz, sonra da listemizin geri kalanı üzerinde çalışacağız." "Tory ile konuşmaya giderken beni de yanınızda götürmek istemezsiniz herhalde. potansiyel olarak cinayete eğilimli bireylerden oluşan bu güzel koleksiyon?" Lia gözlerini Ajan Briggs'e dikti.

Briggs cebinden dört kulaklık çıkardı ve masanın üzerine koydu. Bir süre sonra çantasından çıkardığı bir tablet de onlara katıldı.

"Görüntülü ve sesli yayınlar," dedi bize. "Ajan Sterling ve ben dinleniyoruz. Dört millik bir yarıçap içinde bizim gördüklerimizi göreceksiniz. Duyduklarımızı duyacaksınız. Gözden kaçırdığımızı düşündüğünüz bir şey fark ederseniz mesaj atabilir ya da arayabilirsiniz. Aksi takdirde, sorgulama tekniklerimizi öğrenmeni istiyorum."

Lia, Michael, Dean ve ben hep birlikte kulaklıklara uzandık.

Sloane Briggs'e döndü. "Peki ya ben?" diye sordu sessizce. Dört kulaklık vardı ve biz beş kişiydik.

"Dört günde dört kumarhane," dedi Briggs. "Sana ihtiyacım var" - Sloane'un ses tonundaki kırılmalığı anladığını belli etmek için bu kelimelere yeterince vurgu yaptı- "bu katilin bir sonraki saldırıyı nerede yapacağını bulmanı istiyorum."

SEN

Rulet çarkı dönüyor. Oyuncular nefeslerini tutmuş izliyor. Siz de oyuncularını izlersiniz. Karınca çiftliğindeki karıncalar gibi, tahmin edilebilirler.

*Bazıları siyaha
oynar. Bazıları
kırmızıya.*

Bazıları tereddütlüdür. Bazıları şansın cesurdan yana olduğuna inanır. Onlara kazanma ihtimallerini tam olarak söyleyebilirsiniz. Onlara şansın kimseden yana olmadığını söyleyebilirsiniz. Kırmızı ya da siyah, fark etmez.

Kasa her zaman kazanır.

Uzun ve yavaş bir nefes alıyorsunuz. Bırakın eğlensinler. Bırakın şans yüzlerine gülebileceğine inansınlar. Bırakın şans oyunlarına devam etsinler.

Sizin oyununuz -onların oynadıklarını bile bilmedikleri bir oyun- bir beceri oyunudur.

*1/1.
1/2.
1/3.
1/4.*

Sırada ne olduğunu biliyorsunuz. Sırayı biliyorsunuz. Kuralları biliyorsunuz.

Bu, bir karınca çiftliğindeki karıncaların hayal edebileceğinden bile daha büyük.

Kimse seni durduramaz.

Sen Ölüm'sün.

Sen evsin. Ve ev her zaman kazanır.

CHAPTER 19

Lia kanepenin arkasına tünemiş, bir bacağını kanepenin uzunluğu boyunca uzatmış, diğerini de kanepenin kenarından sarkıtmıştı. Dean onun önündeki kanepeye oturmuş, kollarını dizlerine dayamış, üzerine koyduğumuz tablete bakıyordu

Sehpa.

"Bir şey var mı?" Yanına oturarak sordum. Dean başını salladı.

"İşte." Lia'nın duruşu hiç değişmedi ama gözleri parladı. Briggs takım elbisesinin cebindeki kalem kılığına girmiş kamerayı yeniden yönlendirirken tablette bir el görüntüsü ekrana hâkim oldu.

"Michael-" diye seslenmeye başladım.

Ben başka bir şey söyleyemeden Michael ortaya çıktı. "Dur tahmin edeyim," dedi, bir matara çıkardı ve bir yudum aldı. "Gösteri zamanı."

Gözlerim şişeye takıldı.

Dean bir elini dizime koydu. Eğer Lia ve ben Michael'ın karanlık yerin kenarlarında dolaştığını fark ettiysek, Dean de kesinlikle fark etmişti. Michael'ı benden daha uzun süredir tanıyordu ve bana bu konuda baskı yapmamamı söylüyordu.

Tek kelime etmeden Ajan Briggs'in bana verdiği kulaklığı taktım ve dikkatimi tekrar video yayınına verdim.

Ekranada Ajan Briggs'in gördüğü şeyi gördük; iki yanında devasa sütunlar olan bir sahne. Sahneye yaklaştığında, önünde duran ve ışıktandırmayı inceleyen kişiyi tanıdım.

Tory Howard'ın üzerinde siyah bir atlet ve kot pantolon vardı, saçlarını ne yüksek ne de alçak bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı. *Karışıklık yok. Yaygara yok.* Ya yansıttığı imajı umursamıyordu ya da bu ideali merkeze alan bir imaj yansıtmak için elinden geleni yapıyordu.

Briggs'i görünce ellerini kot pantolonunun önüne sildi ve orta koridorda onunla buluştu. "Ajanlar," dedi. "Size yardımcı olabilir miyim? Bir şey mi?"

Ajanlar, çoğul, diye düşündüm. Bu Sterling'in de orada olduğu anlamına geliyordu, sadece çerçevenin dışında.

"Dün gece hakkında size birkaç sorumuz daha var." Briggs bu sefer liderliği ele alıyor gibiydi; bu da Sterling'in arkasına yaslanıp izlemeyi seçtiği anlamına geliyordu. Profil uzmanı olduğu düşünülürse, bu Beni şaşırttı. Sterling tam olarak nasıl bir yol izleyeceğine karar vermeden önce Tory'nin ölçüsünü almak isteyecektir.

Tory, Briggs'e, "Sana zaten söyledim," diye cevap verdi, sesinde hafif bir gerginlik vardı,

"Camille ve ben bir şeyler içmeye gittik. Birkaç el poker oynadık ve ben geceyi erken bitirdim. Camille bir parti arıyordu. Ben aramıyordum. Benim bir

Bugün şov var ve ben de kendi oyunumda olmayı seviyorum."

Ajan Briggs, "Anladığım kadarıyla gösterileriniz kapalı gişe oynuyormuş," dedi. "Ne demek istediğinizi söyleyin, Ajan." Tory ona bir bakış fırlattı ve

Neredeyse aynı kuru bakışı bize yöneltmiş gibiydi. "Harikalar Diyarı kapandığından beri gösterilerim kapalı gişe oynuyor."

İki numaralı kurban kelimenin tam anlamıyla alevler içinde kaldığından beri, sessizce düzelttim.

"Savunmacı görünüyorsunuz." Bu sözleri söyleyen Ajan Sterling'di. Onu, konuşmak için o anı ve bu gözlemi seçmesinin bir nedeni olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Son on iki yıl içinde benimle ikinci kez röportaj yapıyorsunuz. saat," diye karşılık verdi Tory. "Benim iş yerime geldin. Camille'i uzun süredir tanı mıyordum ama ondan hoşlanıyordum. Bu yüzden, evet, dün gece sana söylediklerimi takip ettiğini iddia ederek buraya geldiğinde, ama aynı zamanda ölü rakibim hakkında üstü kapalı ipuçları verdiğiğinde, biraz savunmaya geçtim."

"Sadece savunmacı değil," diye karşı çıktı Michael. Kadının yüzünde

başka ne gördüyse gönüllü olmadı.

"Camille'e zarar vermedim," dedi Tory açıkça. "Ve bir nefesimi bile Sylvester Wilde için harcamazdım. Öldüğü için üzgünüm. Ama o öldüğü için üzgün değilim. Burada işimiz bitti mi?"

Lia alçak sesle ıslık çaldı. "O iyi."

"Yalan söyleyerek mi?" Tory'nin az önce yaptığı açıklamanın hangi kısmının gerçek dışı olduğunu merak ederek sordum.

"Henüz yalan söylemedi," dedi Lia. "Ama söyleyecek. En iyi yalancılar sizi ya dürüst olduklarına ya da yalan söyleyemeyeceklerine ikna ederek işe başlarlar. O ilkinizi seçiyor. Ve dediğim gibi, çok ama çok iyi."

Tory bir sihirbazdı. Yanlış yönlendirme geldiğinde Briggs ve Sterling'in bunu fark etmemeleri için sahneyi hazırladığına inanmak yeterince kolaydı.

Ajan Sterling taktik değiştirdi. "Camille'e zarar vermek isteyecek birini düşünebiliyor musunuz? Ona karşı kin besleyebilecek biri?"

Tory'nin yüzünde bir keder titreşimi belirdi. Bunu geri itti. *Yaygara yok. Yaygara yok.* "Camille, egoların ve erkeklerin egemen olduğu yüksek riskli bir yarışmada final turuna yükselmesi muhtemel tek kadındı. Kendinden emin ve manipülatifti ve kazanmayı seviyordu."

Tory konuşurken fark ettim ki *kendini onunla* özdeşleştiriyorsun.

"Camille aynı zamanda güzeldi, sınırda bir ünlüydü ve insanlara hayır demekle ilgili hiçbir sorunu yoktu," diye devam etti Tory gözünü kırpmadan. "Muhtemelen ona zarar vermek isteyen pek çok insan vardı."

Ses tonu o kadar gerçekçiydi ki şunu anladım: *Biri -belki de birden fazla biri- seni incitti.* Tory zayıf olarak görülmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu ve

ezilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Camille'in neden onunla vakit geçirmeyi seçtiğini anlayabiliyordum. Eğer kurgusal bir karakter olsaydı, Tory Howard tam da Camille Holt'un canlandırmayı seçeceği türden bir karakterdi.

"Camille size hiç Aaron Shaw hakkında bir şey söyledi mi?" Ajan Briggs sorgulama sırasını tekrar değiştirdi.

Michael ekrana ve Tory'ye yaklaşarak, "İlginç," diye mırıldandı.

"Camille ve ben bir yılbaşı partisinde tanıştık," diye yanıtladı Tory. "İyi anlaştık. Birkaç kez bir şeyler içmek için dışarı çıktık. Onun tam olarak sırdaşı değildim."

Tekrar Lia'ya baktım. *Yine gerçekleri yüzlerine vuruyor,* diye düşündüm. "Bir soru daha," dedi Ajan Sterling. "Sen ve Camille Majesteleri dün gece."

"Yeni suşi restoranı," diye ekledi Tory. *Daha fazla gerçek, kolayca doğrulanabilir.*

"Restoranı kim seçti?" Sterling sordu. Tory omuz silkti. "O seçti."

Arkamda Lia bacaklarını kanepeden sarkıtıp ayağa kalktı. "Ve işte oldu," dedi bize. "Yalan bu."

CHAPTER 20

” Sterling'e mesaj atarım." Dean telefonuna uzandı. Sterling ve Briggs'in yalanı anlamış olma ihtimali yüksekti ama Lia'dan teyit almak isteyeceklerdi. "Ekleyeceğin bir şey var mı?" Dean yazmaya başlarken sordu.

Bir mucize eseri Michael, Dean'in söylediği her şeye ukalaca bir iğnelemeyle cevap verme eğilimini bastırmayı başardı. "İki şey var," dedi Michael. "Birincisi, savunmacılık bir duygu değildir. Farklı zamanlarda farklı insanlarda farklı şekillerde ortaya çıkan bir duygu kombinasyonudur. Bu durumda, elimizde öfke, kendini sunma ve suçluluk duygusundan oluşan kışkırtıcı bir kokteyl var."

Tory kendini suçlu hissediyor. Bunu onun hakkında bildiklerimle bağdaştırmaya çalıştım.

Bana pragmatik geldi. Camille gibi o da erkeklerin egemen olduğu bir alanda zirveye yükselmişti. Vegas'ta kendi şovunu yapmak için hırslı olmalıydı.

Herhangi bir konuda uzun süre kendini kötü hissetmesine izin verecek biri gibi gelmedi bana.

"Peki ya ikinci şey?" Dean sordu.

"Aaron Shaw'a tepkisi." Michael'dan önce davrandım.

Michael başını hafifçe eğdi. "Yüz kaslarının geçici olarak donması, kaşların bir araya gelme dürtüsüyle savaşıması, dudakların zar zor gerilmesi

geri döndüler." Matarasını ritmik bir şekilde bir elinden diğerine ve tekrar diğerine geçirdi, sonra netleştirdi. "Korku."

Neden korkuyorsun, Tory? Briggs ve Sterling sana Camille'in Aaron Shaw hakkında bir şey söyleyip söylemediğini sorduklarında neden soruyu geçiştirdin?

Aklım Sloane'un üvey kardeşi hakkında bildiklerime gitti. Zenginliğin ve gücün verili olduğu bir ailede büyümüştü. Bahse girerim babasının izinden gitmesi için yetiştirilmişti. Birisi için zor olmazdı Ahlaki çizgileri bulanıklaştırmaya alışmak için böyle. Ama Sloane'la etkileşiminde nazik bir şeyler de vardı ve bu beni duraksattı.

Tory'nin korktuğu sen misin? Aaron'ı zihnimde canlandırarak düşündüm. Yoksa baban mı?

Dean mesajı gönderdi. Bir dakika sonra Ajan Sterling'in sorgudan çıktığını duyduk. Dean bir dakikadan kısa bir süre sonra mesajına cevap aldı. "Başka bir şey var mı?" Yüksek sesle okudu. "Cassie?"

Ajan Sterling'in bu soruyu bana yöneltmiş olması, belirli bir şey aradığını gösteriyordu -kendi önsezisinin doğrulanması ya da Tory'nin kişiliğinin Dean'den çok benim fark edebileceğim bir yönü.

"Emin değilim," dedim sessizce, "ama bir saldırı geçmişine bakıyor olabiliriz. Sözlü, fiziksel, cinsel ya da belki de sadece devam eden bir tehdit."

Bu sözleri söylemek bir güveni ihlal etmek gibi hissettirdi. Michael bunu sesimden anlamış olmalıydı çünkü Dean'e doğru eğildi ve şişeyi bana uzattı. Ona bir kaşımı kaldırdım. Omuz silkti.

"Size yardımcı olamam." Ses tonundaki artış dikkatimi tekrar tablete çekti. Belli ki Tory bir kırılma noktasına ulaşmıştı. "Başka sorularınız varsa avukatıma sorabilirsiniz."

"Burada her şey yolunda mı?" Sterling çerçeveye girerek konuşmaya yeniden dahil oldu.

Briggs boğazını temizledi. "Bayan Howard'a, Bayan Holt ile yollarını ayırdıktan sonra nerede olduğunu doğrulayabilecek biri olup olmadığını soruyordum." *Ve avukatını istedi.* Briggs bu ifadenin ikinci yarısının söylenmemesine izin verdi.

Güç sahibi insanlara güvenmiyor, dedim ona sessizce. Ve kesinlikle sana da güvenmiyor.

"Yapabilirim." Sahibi ekranda belirmeden birkaç saniye önce mikrofondan bir erkek sesi yükseldi ve doğrudan FBI ajanlarıyla Tory'nin arasına girdi. *Erkek. Genç. En fazla yirmili yaşların başında.* Zihnim onun yüzünü tanımadan önce beynim demografik özelliklerini kataloglamaya başladı.

"Beau Donovan," dedi Dean. "İlgilendiğimiz kişilerden biri. Poker turnuvasında amatörler arasında birinci olan yirmi bir yaşındaki bulaşıkçı."

"Tory benimleydi," diyordu Beau ekranda. "Dün gece, Camille ile yolları ayrıldıktan sonra, Tory benimleydi."

"Komik hikâye," diye alaycı bir şekilde fısıldadı Lia. "Kesinlikle değildi."

Yalan söylüyorsun. Sadece bu bile Beau'nun tüm dikkatimi üzerine çekmesi için yeterliydi. Tory'yle hemen hemen aynı boydaydı ama ondan biraz daha önde duruyordu. *Koruyucu.*

"Dün gece Beau ile birlikte miydiniz?" Ajan Briggs Tory'yi sıkıştırdı.

"Doğru," dedi Tory, gözlerini ajanlara dikerek. "Öyleydik."

"Gerçekten *çok* iyi," diye yorumladı Lia. "Ben bile bunun yalan olduğunu tahmin edemezdim."

"Peki siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Sterling sordu.

Beau omuz silkti, bir an için sınıfın arka tarafına yığılmış, ön tarafta söylenenlere pek dikkat etmeyen çocuk gibi göründü. "O benim kız kardeşim."

Bir süre sessizlik oldu.

"Kız kardeşiniz," diye tekrarladı Ajan Sterling.

"Üvey kardeş." Bu bilgiyi veren Tory'ydi. Beau'dan iki, belki de üç yaş büyüktü. İçimden bir ses korumacılığın iki yönlü olduğunu söylüyordu.

"Işıkları tamir etmek için hâlâ yardıma ihtiyacın var mı?" Beau, sanki FBI odada durmuyormuş gibi Tory'ye sordu. "Yoksa ne?"

"Bay Donovan," dedi Ajan Sterling, dikkatini tekrar ona vermeye zorlayarak, "size birkaç soru sormamızın bir sakıncası var mı?"

"Keyfine bak."

Güç sahibi insanlardan hoşlanmayan tek kişi Tory değil.

"Anladığım kadarıyla Vegas'taki çoklu kumarhane poker turnuvasında finale yükselmişsiniz," dedi Ajan Sterling. "Oldukça fazla dikkat."

"Herkes bir mazlum hikayesini sever." Beau yine omuz silkti. "Filmin haklarını Hollywood'a satmayı düşünüyorum," diye kestirip attı.

"Hollywood'un

gerçekten ilham verici hikayeler."

"Beau," dedi Tory, sesine bir uyarı notu karışmıştı. "Sadece sorulara cevap ver."

İlginç. Onun yetkilileri kızdırmasını istemedi. Bir an için Lia ve Dean'in alternatif bir evren versiyonunu izliyormuşum gibi hissettim; Lia daha büyüktü ve Dean Michael'ın ağzını kullanıyordu.

Beau Tory'ye "Peki," dedi ve Ajan Sterling'e döndü. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Ne zamandır poker oynuyorsun?" "Bir süredir."

"Bu işte iyi olmalısın."

"Bazılarından daha iyiyim." "Sırrın ne?"

"Çoğu insan berbat yalancılar." Beau bunu içine sindirdi. "Ve lise terk biri için matematikte oldukça iyiyimdir."

Sterling'in bu sözleri ileride başvurmak üzere dosyaladığını gördüm ve ben de aynısını yaptım.

Sorgulamayı Ajan Briggs devraldı. "Apex'in çatısındaki yılbaşı partisine katıldınız mı?"

"Evet," dedi Beau. "Diğer yarısının nasıl yaşadığını görmek istedim." "Camille Holt'u tanıyor muydun?" Ajan Sterling sordu.

"Evet. İyi bir kızdı," diye yanıtladı Beau.

"Yalan," diye şarkı söyledi Lia.

"Şey," diye düzeltti Beau, sanki Lia'yı duymuş gibi, "Camille bana iyi davrandı.

Biz yakın çevredeki yabancılardık. O bir piliçti. Ben bulaşıkçıyım." Küçük, çarpık bir gülümsemeyi başardı. "Öyle bir kız mı? Normalde benim gibi bir adama iki saniye bile vermezdi. Ama turnuvaya katıldığım da, bana kendimi iyi hissettirmek için elinden geleni yaptı."

"Seni anlamaya çalışıyordu."

Ajan Sterling'in ifadesinin ne olduğunu anladım - Beau'nun reddedilmeye nasıl başa çıktığını görme çabası. *Ona Camille'in sadece onu manipüle ettiği için iyi davrandığını söyle, bakalım ne olacak.*

Beau omuz silkti. "Tabii ki öyleydi."

"Bir salıncak ve bir ıskı," dedi Michael nefesinin altında. Başka bir deyişle: Sterling'in sözleri hedefinde bir artış yaratmamıştı. Hem de hiç.

"Camille rekabetçiydi," dedi Beau. "Buna saygı duyuyordum. Ayrıca, endişelenmesi gereken kişinin ben olmadığımı çok erken karar verdi."

Ajan Sterling başını yana eğdi. "Peki Camille kim için endişeleniyordu?"
Beau ve Tory soruyu yanıtladı ve ikisi de aynı şeyi söyledi. "Thomas Wesley."

CHAPTER 21

Briggs ve Sterling Thomas Wesley'in izini sürmeye giderken, geri kalanımız kendi kendimizi eğlendirmekle baş başa kaldık. Michael kulaklığını çıkardı ve buruşmuş bir peçeteyi atarken gösterdiği özenden daha fazla özen göstermeden halının üzerine fırlattı. "Şov tekrar başladığında beni ara," dedi,

matarasını geri alıp odasına yöneldi. Lia bana şöyle bir bakış attı,

Kapasitemizin dolduğunu söylemiştim. Gördün mü?

Evet, Michael'ın gidişini izlerken düşündüm. İzliyorum.

"Gidip Sloane'a bakacağım," dedim. Michael benim endişelenmemi istemezdi.

En azından Sloane arkadaşlıktan memnun olabilir.

Odamıza vardığımda beni hareketli bir tekno müzik sesi karşıladı. Sloane'un gözlük takmış ve bir şeyleri havaya uçurmanın eşiğinde olmasını bekleyerek kapıyı açtım. *Düşünmeme yardımcı oluyor*, diye açıklamıştı Sloane bana bir keresinde, sanki patlayıcılar meditasyonun alternatif bir biçimiymiş gibi.

Neyse ki bodrumdaki laboratuvarının yokluğunda farklı ve daha az patlayıcı bir yol izlemişti. Yatağın üzerinde baş aşağı yatıyordu, vücudunun üst yarısı ucundan sarkıyordu. Taslaklar, şemalar ve elle çizilmiş haritalar etrafındaki zemini kaplayarak üç kat halinde uzanıyordu.

"On üç saat." Sloane kelimeleri müziğin üzerine bağırırdı, hâlâ baş aşağı asılı duruyordu. Müziğin sesini kısma gittim ve o devam etti, sesi

daha yumuşak, daha savunmasız. "Eğer UNSUB'ımız günde bir kişiyi öldürüyorsa, tekrar öldürene kadar en fazla on üç saatimiz var."

Briggs, Sloane'a, kızının nerede olduğunu bulması için ona ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Sıradaki saldırıyı UNSUB yapacaktı. Belli ki bu isteği ciddiye almıştı. *Sana ihtiyaç duyulmasını istiyorsun. Yararlı olmak istersiniz. Az da olsa önemli olmak istersiniz.*

Parmak uçlarımla kâğıtların etrafından dolaştım ve Sloane'un yanındaki yatağa uzandım.

Baş aşağı, yan yana asılı dururken dönüp birbirimize baktık.

"Bunu yapabilirsin," dedim ona. "Yapamasan bile biz seni yine de seveceğiz."

Bir süre sessizlik oldu.

Sloane bir süre sonra, "Üzerinde bir elbise vardı," diye fısıldadı.

"Küçük kız." Başını hafifçe salladı, sonra bir kalem aldı ve haritalarından birinin üzerine, sanki her şey ters yüz edilmiş gibi kolayca mesafeleri işaretlemeye başladı.

Göğsüm sıkıştı. Sloane'un kalemi tutuşu bana, böyle bir projeye kendini kaptırmasının bile, şefkatli baba ve küçük kızının anısını zihninden silip atmaya yetmediğini söylüyordu.

"Beyaz bir elbise giyiyordu." Sloane'un sesi çok kısıktı. "Temizdi. Fark ettiniz mi?"

"Hayır," dedim usulca.

Sloane, "Çocuklar beyaz giysileri giydikten sonraki bir saat içinde en az yüzde yetmiş dört oranında lekeler," diye sıraladı. "Ama o değil. O mahvetmedi."

Sloane'un *harabe* kelimesini kullanım şekli bana sadece kıyafetlerini lekeleyen *çocuklardan* bahsetmediğini söyledi. Kendisi hakkında konuşuyordu. Ve giysiler buzdağının sadece görünen kısmıydı.

"Sloane-"

"Onu kiraz almak için bara getirdi." Eli durdu ve dönüp tekrar bana baktı. "Bana kiraz getirdi," dedi. "Sadece bir kez."

Sloane bana kirazların sayısını, tam gününü ve saatini, aradan kaç saat geçtiğini söyleyebilirdi - bu bilgilerin kafasının içinde tekrar tekrar yinelendiğini *görebiliyordum*.

"Senin için ondan nefret etmemin bir faydası olur mu?" Ben sordum. *Ondan*. Babasından. "Olmalı mı?" Sloane alnını

kırıstırarak ve doğrulup oturarak sordu. "I

ondan nefret etmiyorum. Belki bir gün, ben büyüdüğümde, benden nefret etmeyebilir diye düşünüyorum."

Yaşlandığınızda - ve daha iyi, normal ve iyi olduğunuzda, beynim doldurdu. Sloane bir keresinde bana zamanının yüzde seksen dördünden fazlasında yanlış şeyler söylediğini ve yaptığını söylemişti. Biyolojik babasının ona bu dersi vermesinde bir rol oynamış olması -eğer işleri doğru yapabilseydi, bir gün babasının ona karşı en ufak bir sevgi belirtisi bile geliştirebileceğini hâlâ umuyor olması- beni fiziksel olarak incitti.

Doğrudum ve kollarımı ona doladım. Sloane kucaklaşmaya doğru eğildi ve başını birkaç saniyeliğine omzuma yasladı. "Kimseye söyleme," dedi. "Kirazlar hakkında."

"Yapmayacağım."

Bir süre daha bekledi, sonra geri çekildi. "Al Capone bir keresinde kendisini tedavi ettiği için teşekkür olarak bir hastaneye bir çift kiraz ağacı bağışlamıştı.

frengi." Bu unutulmaz sözlerin ardından Sloane tekrar uzandı, yatağın ucundan baş aşağı sarktı ve haritalara bakarak topladığı şemalar. "Eğer gitmezsen," diye uyardı beni, "sana frengi hakkında bazı istatistikler anlatma ihtimalim çok yüksek."

Yataktan yuvarlandım. "Çok dikkat çekiciydi."

Oturma odasına döndüğümde Michael'ın geri dönmeyi uygun bulduğunu gördüm. Anlamaya başlayamadığım nedenlerden dolayı, o ve Lia bilek güreşi yapıyorlardı.

"Ne-" Söylemeye başladım ama daha bitiremeden Dean konuştu.

"Gösteri tekrar başladı," dedi.

Lia, Michael'ın dikkatinin dağılmasını fırsat bilip elini yere çarptı. "Ben kazandım!" Michael şikâyet edemedi, Lia yerine oturdu. kanepenin arkasına. Ben Dean'in yanına oturdum. Michael bir iki saniye bize baktı, sonra kulaklığını yerden aldı ve Lia'nın arkasında durmaya gitti.

Ekranda bir elin -muhtemelen Briggs'in- uzanıp bir otel odasının kapısını çaldığını gördüm. Kulaklığımı tam zamanında kulağıma yerleştirdim. Thomas Wesley'in asistanı kapıyı açtı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Ajan Sterling ve Briggs," dediğini duydum Sterling'in ekran dışından. "FBI. Bay Wesley ile konuşmak istiyoruz."

Asistan, "Korkarım Bay Wesley şu anda müsait değil," dedi.

Lia'nın yüzündeki ifade bunu yalanlıyordu.

"Size bir mesaj iletmekten ya da sizi Bay Wesley'in hukuk müşaviriyle temasa geçirmekten memnuniyet duyarım."

Briggs tekrar, "Bay Wesley'nin zamanından birkaç dakika alabilir miyiz?" diye sordu.

"Korkarım bu imkânsız." Asistan Briggs'e hançer gibi gülümsedi. "Sorun yok James," diye seslendi bir ses. Bir saniye sonra, Thomas Wesley ekranda göründü. Tuzlu ve biberli saçları hafifçe dağılmıştı. Üzerinde deniz mavisi ipek bir bornoz vardı ve başka pek bir şey giymemişti. "Ajan Sterling. Ajan Briggs." Wesley her birini, tebaasını nezaketle kabul eden bir hükümdar gibi başını sallayarak selamladı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Ajan Sterling, "Camille Holt ile olan ilişkinizle ilgili birkaç sorumuz var," dedi.

"Tabii ki."

"Bay Wesley," dedi asistan -James-, sesi hoşnutsuzlukla karıştı. "Hiçbir yükümlülük altında değilsiniz."

Wesley, "Yanıtlamak istemediğim soruları yanıtlayın," diye bitirdi. "Biliyorum. Sadece ajanların sorularını yanıtlamak istiyorum. Ve," dedi "Ben istediğini yapmaya alışkın bir adamım," dedi dikkatini tekrar ekrana çevirerek.

O anda, bu sözleri Ajan Briggs'e değil de kameraya söylediği gibi tuhaf bir hisse kapıldım.

"Otel değiştirmişsiniz," dedi Ajan Briggs, adamın bakışlarını yukarı çekerek. "Neden?"

Tek amacı adamın Ajan Briggs'in cebindeki kaleme çok yakından bakmasını engellemek olan iyi niyetli bir soruydu.

Wesley, "Diğerinde kötü büyü var," diye cevap verdi, "şu cinayet meselesi yüzünden." Ses tonu küstahça gelmişti ama-

Michael boşlukları doldurdu. "Belli etmek istemediğinden daha fazla rahatsız."

"Ajan Sterling Wesley'e, "Burada, Desert Rose'da da bir cinayet işlendiğinin farkında mısınız?" diye sordu. Wesley kibarca söyledi. O omuz silkti. "Dört farklı kumarhanede dört günde dört ceset. Dört farklı kumarhanede Beşinci gün beşinci bir kumarhanede kalmakla dört kumarhaneden birinde kalmak arasında seçim yapmak zorunda kaldım ve ikincisinde şansımı daha çok sevdiğime karar verdim."

Wesley'i *incelerken hep ihtimallere oynadığını düşündüm. Ve iş dünyasındaki geçmişine dayanarak, genellikle kazanırsın.*

"İçeri girebilir miyiz?" Bu soruyu soran Sterling'di. İhtimalleri kendi kendine oynuyor olmalıydı - özellikle de Wesley'nin

kadın düşkün olduğunu itiraf eden bir kadın ajanın talebini geri çevirme olasılığı daha düşüktü.

Asistan, "Bay Wesley'nin aslında bu sabah birkaç işi var," diye söze başladı.

Wesley tembelce, "James, git içki dolabını düzenle," diye emretti. "Bu sefer alfabetik olarak."

Wesley'nin asistanı, ajanlara son bir kez karanlık bir bakış attıktan sonra kendisine söyleneni yaptı. Wesley süitinin kapısını daha geniş açtı ve eliyle işaret etti. "Lütfen," dedi. "İçeri buyurun. *Mükemmel* bir havuz manzaram var."

Üç saniye sonra Briggs ve Sterling süitin içindeydi. Kapının arkalarından kapandığını duydum. Ve sonra yayın karardı.

CHAPTER 22

Parazit sesi kulaklarımı sağır ediyordu. Kulaklığımı çıkardım. Diğerleri de aynısını yaptı.

"Bu da ne..." Söz konusu küfür etmek olduğunda, Lia hem yaratıcı hem de sözel olarak kusursuzdu. Tabletteki birkaç tuşa bastı.

Hiçbir şey.

Dean ayağa kalktı. "Ya menzil dışındalar ya da bir şey sinyali engelliyor."

Thomas Wesley'in en son kurduğu şirketin *güvenlik* teknolojisi üzerine uzmanlaştığını göz önüne alırsak, ikincisi üzerine bahse girmiştım. Sterling'e mesaj atmaya çalıştım ama mesaj teslim edilemedi olarak geri geldi.

"Hücre sinyali de engellendi," diye rapor ettim.

"Biliyor musun," dedi Michael, gözlerinde bir kıvılcımla, "kendimi biraz gezintiye çıkmış gibi hissediyorum. Muhtemelen Çöl Gülü'ne doğru?"

"Hayır," dedi Dean kesin bir ifadeyle. "Sterling ve Briggs biz olsak da olmasak da Thomas Wesley'i halledebilirler."

Lia atkuyruğunu işaret parmağının etrafında düşünceli bir şekilde döndürdü. "Judd yemek almaya gitti," diye yorum yaptı. "Ve duyduğuma göre Çöl Gülü

dünyanın en büyük kapalı yüzme havuzuna sahiptir."

Dean, "Lia," diye homurdandı. "Burada kalıyoruz."

"Elbette gideceğiz," dedi Lia omzunu sıvazlayarak. "Ve sen ne dersen de gitmeyi hiç düşünmüyorum, çünkü ben her zaman bana söyleneni yaparım. Tanrı biliyor ya, kendi işimi kendim yapmak gibi bir derdim yok. kararlar," diye bağırdı. "Özellikle de emirleri veren kişi siz olduğunuzda!"

Havuzla gittik.

Sloane süitte kalmayı tercih etti. Dışarıda bırakılmaktan ne kadar nefret ettiğı düşünöldüğünde, bunu Briggs'in istediğı cevabı verememe fikrinden daha çok nefret ettiğı anlamına aldım.

Lia bir şezlonga uzanıp yüzünü yapay gökyüzüne doğru çevirerek, "Fena değil," dedi. Desert Rose'un devasa kapalı yüzme kompleksi hem ailelerle hem de kordon altına almış olanlarla dolup taşıyordu.

Öğlen bile olmamasına rağmen, sadece yetişkinlerin girebildiğı bir alanda dinleniyorlardı.

Dean Lia'ya çok kızgın bir bakış attı ama etrafı tehditlere karşı tararken hiçbir şey söylemedi. Lia'nınkinin yanındaki şezlonga oturdum. Thomas Wesley süütünin havuzla bakan güzel bir manzarası olduğunu söylemişti. Havuzla erişimi olan balkonlara göz attım ve elim saçımın altında saklı kulaklığa gitti.

Parazit sağır edici olmasın diye sesi kısmıştım ama yine de tek duyduğum şey parazitti.

"Hayal kırıklığına uğramışsın."

Michael'ın bana baktığını görmek için başımı kaldırdım.

Lia'nın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu. Elleri gömleğinin altına gitti, sanki onu çıkarmak üzereydi. Sonra bu hareketinden vazgeçti, bir elini saçlarında gezdirdi ve diğer elinin sandalyenin kenarından sarkmasına izin verdi. Son derece rahat, son derece gevşemiş görünüyordu.

Karnındaki ve göğsündeki morlukları hayal etmemek için kendimi zor tuttum.

"Bana öyle bakma," dedi Michael sessizce. "Sen değil, Cassie."

Yüzümde tam olarak ne gördüğünü merak ettim. Beni ele veren gözlerim mi, dudaklarım mı yoksa boynumdaki gerginlik miydi?

Gömleğini neden çıkaramadığını bildiğimi biliyor.

"Ne gibi?" Kendimi arkama yaslanmaya ve gözlerimi kapatmaya zorlayarak söyledim.

Michael olayların -ve insanların- önemi yokmuş gibi davranma konusunda uzmandı. Ben o kadar usta değildim ama onu bu konuyu benimle konuşmaya zorlamayacaktım.

Artık pek bir şey konuşmuyoruz.

Michael boğazını temizledi. "Bu iş ilginçleşebilir."

Gözlerimi kırarak açtım. Michael havuzun yetişkinlere özel bölümüne doğru başıyla işaret etti. *Daniel de la Cruz. Profesör. İki numaralı şüpheli.* Adamı Lia'dan bir saniye önce tanımıştım. Bir an düşündükten sonra şezlongundan yuvarlandı ve uzun atkuyruğunu omzunun üzerinden attı.

Lia ipin altından geçip eğilirken ve Dean nefesinin altından *kötü bir fıkre* benzeyen bir şeyler homurdanırken Daniel de la Cruz hakkında bildiklerimi gözden geçirdim. *Yoğun. Mükemmeliyetçi.* Ve yine de oradaydı, öğleden çok önce elinde bir içki tutuyordu.

İçmiyorsun, de la Cruz'u bir süre izledikten sonra fark ettim. Bu, nasıl algılandığını ve bu algıyı nasıl manipüle edeceğini çok iyi bilen bir adamdı. Yakındaki bir kadınla göz teması kurdu.

Gülümsedi.

Size göre her şey bir algoritma. Her şey tahmin edilebilir. Bana bu izlenimi tam olarak neyin verdiğini belirleyemedim - mayosunun kalıbı mı? Gözlerinin arkasındaki dikkat mi? *Doktoran var.*

Matematik. Ne tür bir profesör bir yandan da profesyonel poker oynar?

Ben herhangi bir cevap bulamadan Lia, de la Cruz'a çarptı. İçkisini onun üzerine dökmeden bir an önce yakaladı. *İyi refleksler.*

Yanımda, Dean'in dişlerini gıcırdattığını *duyabiliyordum.*

"İyi olacak," diye mırıldandım, UNSUB'ımızı, Fibonacci dizisini, ilk iki cinayetin nasıl bir özenle planlandığını düşünürken bile.

"O iyi olacak," diye mırıldandı Dean. "*Ben* kalp krizi geçireceğim."

"Ne dedim ben Jonathan?" Keskin bir ses düşüncelerimi böldü. Solumda, mükemmel saçlı ve yüzü zar zor maskelenmiş bir adam

Hoşnutsuzluk yedi ya da sekiz yaşlarında küçük bir çocuğa doğru ilerledi.

Ne olursa olsun

Çocuk cevap olarak ona şöyle dedi, adam bundan hoşlanmadı. Çocuğa doğru bir adım daha attı.

Yanımda, Michael'ın tüm vücudu gerildi. Bir an sonra o kadar rahatlamıştı ki, acaba hayal mi gördüm diye düşündüm. Tembelce ayağa kalktı,

adama ve çocuğa yaklaşırken gömleğindeki görünmez toz zerreciklerini fırçaladı.

"Dean," dedim aceleyle.

Dean çoktan ayağına kalkmıştı.

"Ben Lia'ya göz kulak olurum," dedim ona. "Sen git."

Michael çocuk ve babasının yanındaki masaya yerleşti. Havuza bakarak hoş bir şekilde gülümsedi, ama konumlanmanın tesadüfi olduğunu düşünmekten daha iyisini biliyordum. Michael, görünüşte mükemmel olan babasının değişken ruh hallerine karşı bir savunma mekanizması olarak duyguları okumayı öğrenmişti.

Onu en çok sinirlendiren duygu öfkeydi ama görünüşte mükemmel olan küçük ailelerin ortasında, maskelerin ardına saklanan türden bir öfke?

Bu sadece bir tetikleyici değildi. Saatli bir bombaydı.

Dean Michael'ın oturduğu masaya oturdu. Michael sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmış gibi ayaklarını boş bir sandalyeye uzattı.

Dean'e verdiğim söze sadık kalarak dikkatimi tekrar Lia ve profesöre yönelttim.

"Soruşturmamızın durumu hakkında oldukça bilgili görünüyorsunuz."

Kulaklığımdaki sesin tekrar açıldığını fark etmem bir anımı aldı.

Briggs'in sesi netti ama cevap boğuktu. Başımı eğip saçlarımın yüzüme düşmesine izin vererek sesi ayarladım.

"-bilmek benim işim. İlk kız benim partimde öldü ve Camille de bir çeşit arkadaşım. Benim konumumdaki bir adam için arkadaşlarını takip etmek işe yarar."

Etraftaki balkonları taradım. Orada, kubbenin tepesine doğru, üç figür seçebiliyordum. İkisi takım elbise giyiyordu. *Sterling ve Briggs*.

Onları fark eden tek kişi ben değildim. Havuzun karşısındaki profesör de gözlerini Wesley ve ajanlara dikmişti. *Bir şeyleri fark ediyorsunuz, Profesör. Bununla gurur duyuyorsunuz.*

Lia'nın dikkatini çektim ve bir süre bakışlarını üzerimde tuttum. De la Cruz'a bir şeyler söyledi, sonra bana doğru döndü. Akıcı, koreografik bir hareketle saçındaki atkuyruğu tutucusunu çekti ve simsiyah saçlarının sırtından aşağı dökülmesine izin verdi. Yanıma otururken kendi kulaklığını da yerine taktı.

"Camille'in davası hakkındaki bilgi kaynağınızı vermeye ikna edilebileceğinizi sanmıyorum." Ajan Sterling sordu. Bu garip bir durumdu.

Balkonda sadece silüetini seçebildiğim halde sesini duymak. "Büyük olasılıkla hayır," diye cevap verdi Wesley yumuşak bir sesle. "Bununla birlikte, James

Son dört akşamın her biri için size mazeretlerimi sunmaktan mutluluk duyarım." Lia'nın yüz ifadesi, Asistan'ın bu konuda şüpheli olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

James FBI'a her türlü yardımı yapmaktan *mutluluk* duyacaktır. Çocukların dikkatini çekmeye çalışmak için döndüm ama ne Michael ne de Dean biraz önce ikisinin oturduğu masadaydı.

Baktığımda fark ettim ki, genç çocuk ve babası da öyle.

Kalabalığı tararken, Ajan Sterling'in sesi ses bandını oluşturdu. "Sen zeki bir adamsın," diyordu Wesley'e, onun egosuyla oynayarak. "Camille Holt'a ne olduğunu düşünüyorsun?"

Sonunda Michael'ı gördüm, deve temalı bir büfenin kenarına yaslanmıştı. Birkaç metre ötede genç çocuk ve babası sıranın önüne ulaşmıştı. Dean'i aradım ve onu kırklı yaşlardaki kadınlardan oluşan büyük bir kalabalığın arkasında, onların arasından Michael'a doğru ilerlemeye çalışırken buldum.

"Ben ne düşünüyorum?" Wesley ses yayınında şöyle diyordu. "Sanırım sizin yerinizde olsaydım, özellikle Tory Howard'ın eşsiz yetenekleriyle ilgilenirdim."

Michael'dan birkaç adım ötede, genç çocuk bir külah dondurma almak için uzandı. Babasına gülümsedi. Babası da ona gülümsedi.

İçimden rahat bir nefes aldım. Dean sonunda kalabalığı yararak Michael'a doğru yaklaşmaya başladı.

O anda iki şey oldu. Ses kaydında Ajan Briggs, Thomas Wesley'den Tory'nin yetenekleri hakkındaki yorumunu netleştirmesini istedi ve büfenin yanında küçük çocuk tökezledi ve dondurma külahından yere düştü.

Çocuk donup kaldığında dünya benim için ağır çekime girdi. Babası oğluna doğru bir hamle yaptı, eli çocuğun koluna kenetlendi ve onu kabaca yana doğru itti.

Michael ileri doğru patladı. Bir saniye önce Dean'den bir iki adım uzaktaydı ve bir saniye sonra babasının elini oğlundan koparıyor ve vücudunu adamın yüzüne doğru bir yumruk olarak fırlatıyordu.

"Bilmemene şaşırdım." Wesley'nin sesi dehşetimi kırdı. "Tory Howard iyi bir sihirbazdır ama asıl yeteneği hipnozdur."

CHAPTER 23

Michael'ın saldırdığı adam yumrukla karşılık verdi. Michael yere düştü. Yerde kalmadı.

Öne atıldım ama Lia hemen önümdeydi. "Dean bunu aldı."

Etrafindan dolaşmaya çalıştım.

"Geri çekil Cassie," dedi Lia, sesi alçaktı, yüzü bana bir santimden daha yakındı. "İkisinin de ihtiyacı olan son şey senin bir kavganın ortasında kalman." Bir kolunu benimkine doladı. Dışarıdan bakıldığında çok iyi arkadaşmışız gibi görünüyorduk ama kolunu sıkı sıkı tutuyordu. "Ayrıca," diye ekledi acımasızca, "birinin hasar kontrolü yapması gerekiyor."

İşte o zaman ses akışının tekrar kesildiğini fark ettim. Sterling, Briggs ve Thomas Wesley'nin birkaç dakika önce durdukları balkon boştu.

Dean, Michael'ı fiziksel olarak zapt etmek zorunda kaldı ve Doğa dostumuzu kendi vücuduna doğru kabaca geri çekti. Güvenlik çağrıldı. Michael tutuklanmaktan zor kurtuldu.

Amirlerimizin izinsiz bir saha gezisine çıktığımız için memnun olmadıklarını söylemek hafif kalırdı. Bunu söylemek için

Michael'ın kanunla karşı karşıya gelmesinden daha *az* memnun olsalardı, bu yüzyılın en hafif tabiri olurdu.

Judd bizi Majesty'nin lobisinde karşıladı. Ayaklarını her zamankinden biraz daha geniş açmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde durmasından Sterling ve Briggs'ten bir telefon aldığını anlayabiliyordum.

Yanımdaki Michael irkildi. Şişmiş dudağı ya da hızla kararan gözünün üzerindeki kesik yüzünden değil, Judd'ın yüzündeki hafif gerginlik belirtilerinden başımızın ne kadar büyük bir belada olduğunu anlayabildiği için.

Ona ulaştığımızda Judd tek kelime etmeden döndü ve asansöre doğru yürümeye başladı. Biz de peşinden gittik. Tek bir kelime bile etmedi. asansör kapıları kapanmıştı.

Judd, Michael'a "Dikiş atılması gerekmediği için şanslısın," dedi. Ses tonundan, serçe parmağından başka bir şey kullanmadan yetişkin bir adamı nasıl öldüreceğini bilen bir deniz keskin nişancısıyla asansörde mahsur kaldığımız için hepimizin pek de şanslı olmadığımızı anladım.

Lia, "Briggs ve Sterling Thomas Wesley'i sorgularken ses kayıtları kesildi," dedi. "Biz sadece menzil içinde kalmaya çalışıyorduk."

Lia'nın söylediklerini doğrulamak için ağzımı açtım ama Judd beni durdurdu. "Yapma," dedi bana. "Vegas'tayız. Sizler bir otel süitine tıklmış gençlersiniz. Eğer bir bahisçi olsaydım, tahminlerimde kendime mükemmel oranlar verirdim.

bu nasıl oldu?"

"Eğer bir bahis adamı olsaydın," dedi Michael tembelce, "aşağıda kumarhanede olurdun."

Judd uzandı ve acil durdurma düğmesini çekti. Asansör sarsılarak durdu. Döndü ve Michael'a çok sakın bir bakış fırlattı, tek kelime etmedi.

Saniyeler geçti, bir dakikaya yaklaştı.

"Özür dilerim." Michael özrünü Judd'dan çok tavan döşemelerine yöneltti. "Bazen kendime engel olamıyorum."

Michael'ın saygısızlık için mi yoksa havuzda yaptıkları için mi özür dilediğini merak ettim.

"Sence ne olacak?" dedi Judd usulca, "Vurduğun adam ve ailesi bu gece evlerine gittiklerinde?"

Soru havadaki tüm oksijeni emdi. Judd durdurma düğmesine tekrar bastı ve asansör sarsılarak tekrar hareket etti. Kendimi Michael'a bakmaya zorlayamadım çünkü Judd'ın onu daha fazla yıkmak için söyleyebileceği hiçbir şey -hiçbir şey- yoktu.

Sonunda asansörün kapıları açıldı. Judd ve ben son inenlerdik. Koridora adımımı atarken ona bakmaktan kendimi alamadım.

"Sekiz Mayıs," dedi Judd sessizce. "Altı yıl, bu Mayıs." Bana bu tarihi düşünmem için yeterli zamanı verdi - neye işaret etmesi gerektiğini düşünmem için - önce

devam etti. "Bir çocuğu daha gömmek için gerçek bir piç olmam gerekiyorsa, o zaman Cassie, gerçek bir piç olabilirim."

Boğazımdaki kaslar gerildi. Judd yanımdan geçip diğerlerinin yanından geçti ve önce bizim süitin kapısına geldi. Kapıyı açtı, sonra dondu kaldı.

Kalbim kulaklarımda güm güm atarken, yetişmek için acele ettim. *Savaşta sertleşmiş bir denizciyi tamamen hazırlıksız yakalamak için ne gerekiyordu?* Kendim görmeden önceki bir iki saniye içinde zihnim mümkün olan en kötü cevabı ortaya koydu.

Sloane.

Girişe kadar geldim. Lia, Michael ve Dean orada duruyorlardı, tıpkı Judd gibi oldukları yerde donup kalmışlardı. Gördüğüm ilk şey kırmızıydı.

Kırmızı noktalar. Kırmızı çizgiler. Camlarda kırmızı.

Sloane dönüp bize baktı. "Merhaba, çocuklar!"

Onun orada olduğu gerçeğini kavramam biraz zaman aldı.

İyi. Pencerelerdeki kırmızının bir *çizim* olduğunu anlamam için birkaç saniye daha geçmesi gerekti.

"Ne oluyor Sloane?" Lia önce sesini toparladı.

"Yazmak için daha büyük bir yüzeye ihtiyacım vardı." Sloane elindeki keçeli kalemin kapağını açıp kapattı. "Çıkacaktır," dedi bize. "Kuru silme kalemi aldığımı ve kalıcı bir Sharpie almadığımı varsayıyorum."

Hâlâ gördüklerimi düşünürken, Sloane'un panoramik pencerenin yüzeyine çizdiği diyagrama doğru yürüdüm.

Sloane önceki ifadesini değiştirerek, "Yüzde yetmiş dört ihtimalle çıkacaktır," dedi. "İyi tarafından bakacak olursak," dedi, yaptığı işi incelemek için dönerek, "katilin bir sonraki saldırısını nerede yapacağını biliyorum."

CHAPTER 24

'' Strip'in ölçekli bir haritasını çizdim ve ilk dört cinayetin yerlerini işaretledim." Sloane yerleri sıralarken her bir kırmızı X işaretine dokundu. "Apex'in çatı katındaki havuz, Wonderland'in ana tiyatrosundaki sahne, Eugene Lockhart'ın öldürüldüğünde oturduğu yer. vuruldu ve..." Sloane son X'in önünde durdu. "Majesty'nin kumarhane katındaki en doğudaki banyo." Beklentiyle bize baktı. "Desen, UNSUB'ın *hangi kumarhanede* nereye saldırdığı değil. Cinayetin kesin koordinatları!" Dean'in yüz hatlarına yoğun bir ifade yerleşti. "Koordinatlar enlem ve boylam olarak mı?"

Sloane araya girdiğinde, onun katilin bakış açısına girmeye başladığını ve bu bilgiyi bütünleştirdiğini hissedebiliyordum.

"Enlem değil. Boylam değil."

Kaleminin kapağını açtı ve ilk iki kurbanı birbirine bağlayan düz bir çizgi çizdi. Sonra aynı şeyi ikinci kurbanı üçüncü kurbanı ve üçüncüyü dördüncüye bağlayarak yaptı. Son olarak, Majesteleri'nin sınırları içinde yakın bir şekilde kümelenmiş beş işaret daha ekledi. Onları da birbiri ardına diğerlerine bağladı, sonra gözleri parlayarak bize döndü.

"Şimdi anlıyor musun?" Gördüm.

Dean, "Bu bir sarmal," dedi.

Onun sözleri üzerine Sloane tekrar üzerinden geçti ve düz çizgilerin her birinin üzerine bir yay çizdi. Ortaya çıkan desen bir deniz kabuğuna benziyordu.

"Sadece *bir* spiral değil," dedi Sloane geri adım atarak. "Bir Fibonacci spirali!"

Lia kanepeye çöktü ve Sloane'un diyagramına baktı. "Bir tahminde bulunacağım ve bunun Fibonacci dizisiyle bir ilgisi olduğunu tahmin edeceğim."

Sloane kesin bir ifadeyle başını salladı. Tüm enerjisiyle pencereye baktı ve yazacak bir yer kalmadığını görerek bitişikteki duvara doğru sıçradı.

"Bu sefer kâğıt deneyelim," diye araya girdi Judd hafifçe.

Sloane ona çok sert baktı.

"Kâğıt," dedi, sanki başka bir dilde bir kelimeymiş gibi. "Doğru."

Judd ona bir parça uzattı. Kız hiç istifini bozmadan yere uzandı ve çizmeye başladı. "Fibonacci'nin sıfır olmayan ilk sayısı dizisi birdir. O halde bir kare çizin," dedi ve tam da bunu yaptı, "her kenarı bir birim uzunluğunda olan bir kare."

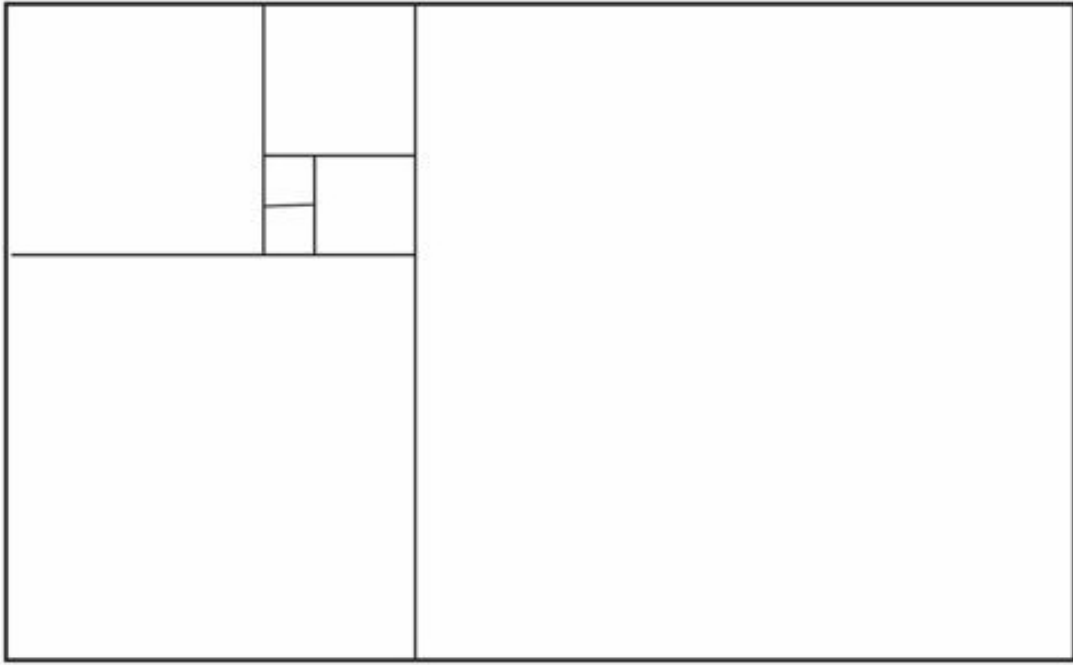
Bu karenin altına ikinci bir aynı kare çizdi. "Dizideki bir sonraki sayı da bir. Yani şimdi bir ve bir var...."

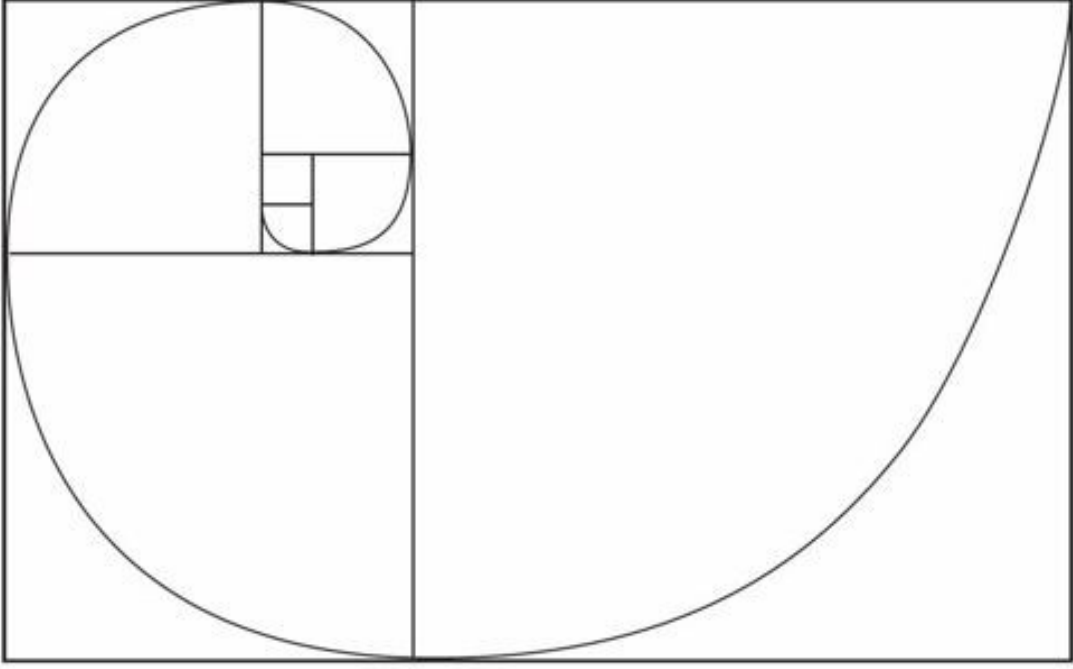
"Peki bir artı bir?" Cevap beklemedi. "İki." Bir kare daha, bu seferki ilkinin iki katı büyüklüğündeydi.

"İki artı bir üç eder. Üç artı iki beş eder. Beş artı üç sekiz...." Sloane kareler çizmeye devam etti, çizdikçe saat yönünün tersine hareket etti, ta ki alanı tükenene kadar.

"Şimdi devam ettiğimi hayal edin," dedi ve Judd'a, duvara çizim yapmasını yasaklamakla hata ettiğini düşündüğü anlamına geldiğini yorumladığım çok sivri bir bakış attı. "Ve *bunu* yaptığımı hayal *edin*...." Her karenin köşegeninden yaylar çizmeye başladı.

"Bir sonraki yer neresi?" Dean sordu. "Spiraldeki bir sonraki ölüm noktası nerede?"

Sloane tekrar pencereye döndü ve parmağıyla çizdiği beşinci *X işaretinin* hemen altına dokundu. "Burada," dedi. "Majesteleri'nde. Geri kalan tüm ölüm noktaları da öyle. Spiralin kalbine yaklaştıkça, birbirlerine daha da yaklaşıyorlar."

"Majesteleri nerede?" Dean Sloane'a sordu.

Eğer UNSUB günde bir kişiyi öldürmeye devam ederse, bir sonraki cinayete dakikalar, hatta saatler kalmış olabilir.

"Büyük Balo Salonu," diye mırıldandı Sloane, pencereye işlenmiş desene bakıp gördükleri karşısında kaybolmuştu. "İşte orada olmalı."

SEN

Sırada bıçak var.

*Su. Ateş. Yaşlı adamı bir okla kazığa oturtmak. Camille'i boğmak.
Sonra bıçak geliyor. Bu iş böyle yapılır. Böyle olmalı.*

*Yere oturuyorsunuz, sırtınız duvara dönük, bıçak bir dizinizin üzerinde
dikkatlice dengeleniyor.*

Su.

Ateş.

Kazığa

oturtma.

Boğma.

Bir, iki, üç, dört.

*Bıçak beş yapacak. Silahın rakamlarıyla nefes alıyorsunuz: bıçağın tam
ağırlığı, bir sonraki hedefinizin boğazını hangi hızla keseceğiniz.*

Nefes ver.

Su. Ateş. Kazığa oturtma. Boğma. Sırada bıçak var. Ve sonra-ve sonra

-

*Bunun nasıl biteceğini biliyorsun. Bu hikayeyi anlatan ozan sensin. Sen
simyacı, deseni parçalara ayırıyor.*

*Ama şimdilik önemli olan tek şey bıçak ve göğsünüzün istikrarlı bir
şekilde inip kalkması ve uğruna çalıştığınız her şeyin gerçekleşeceğini
bilmek.*

Beş numaradan başlayarak.

CHAPTER 25

FBI, Büyük Balo Salonu'nu gözetledi. Gözetlemelere katılma yetkisi *olmayan* bizler için gün hızla bir bekleme oyununa dönüştü. Öğleden sonra yavaş yavaş akşama doğru ilerliyordu. Hava karardıkça, işaretli kırmızı penceremizin dışındaki ışıklar daha da parlaklaşıyor ve Kalbim göğsümde daha sert atıyordu.

Birinci Ocak. İkinci Ocak. Üçüncü Ocak. Dördüncü Ocak. Tekrar tekrar bugünün beşinci olduğunu düşünüp durdum. *Dört günde dört ceset. Sırada beşinci var. Onları böyle düşünüyorsun, değil mi? İnsan olarak değil. Sayı olarak. Ölçülmesi gereken şeyler. Denkleminizin bir parçası.*

Aklıma annemin dosyasında gördüğüm, kraliyet mavisi bir şala özenle sarılmış bir iskeletin fotoğrafı geldi. Dean cesedin gömülme şeklinden bir pişmanlık okumuştı. Zıtlığı görmeden edemedim.

Pişmanlık hissetmiyorsun. Kendimi Vegas katiline odakladım. Bununla başa çıkabilirim. Bunu yapabilirim. *Neden yapasın ki? Dünyada milyarlarca insan var ve sen onların çok küçük bir yüzdesini öldürdün. Bir, iki, üç, dört-*

"Tamam, bu kadar." Lia yatak odasından çıktı, hepimize şöyle bir baktı ve fırlayarak mutfığa girdi. Dondurucuya vurarak açtığını duydum. Birkaç tane

Saniyeler sonra geri döndü. Michael'a bir şey fırlattı. "Donmuş

bez," dedi ona. "Bunu gözüne koy ve kara kara düşünmeyi bırak, çünkü sanırım hepimiz Dean'in bu piyasayı köşeye sıkıştırdığını biliyoruz."

Lia bir sonraki hedefine dönmeden önce Michael'ın onun talimatlarına uyup uymadığını görmek için beklemedi. "Dean," dedi, sesi hafifçe titreyerek. "Ben hamileyim."

Dean'in göz kapağı seğirdi. "Hayır, değilsin."

"Kim bilebilir ki, gerçekten?" Lia karşı çıktı. "Mesele şu ki, burada oturup telefonun çalmasını beklemek ve zihinsel olarak en kötü durum senaryolarını gözden geçirmek kimseye yardımcı olmuyor."

"Peki ne yapmamızı öneriyorsun?" Ben sordum.

Lia bir düğmeye bastı ve bir karartma perdesi yavaşça pencere duvarını ve Sloane'un yazısını kapladı. Sloane öfkeli bir ciyıklama çıkardı, ama Lia gerçek bir şikâyeti önledi.

"Benim önerim," dedi Lia, "önümüzdeki üç saat yirmi yedi dakikayı *gerçek* gençlerin en iyi taklitlerini yaparak geçirmemiz." Dean'le benim aramdaki kanepeye uzandı. "Kim İki Gerçek ve Bir Yalan oynamak ister?"

"En az dört yatılı okuldan atıldım." Michael kaşlarını oynattı, ses tonu söylediklerinin doğru olup olmadığına dair hiçbir ipucu vermiyordu. "En sevdiğim film *Homeward Bound*."

Evlerinin yolunu bulmaya çalışan kayıp hayvanların olduğu film değil mi bu? Ben de öyle düşünmüştüm.

"Ve," diye bitirdi Michael özenle, "bu gece Redding uyurken odasına girip baş harflerimi kafasına kazıtmayı düşünüyorum."

Üç ifade. İki doğruydu. Biri yalandı. "Üç numara," dedi Dean karanlık bir sesle. "Yalan üç numara."

Michael şişman dudağıyla çapkın bir gülümsemeyi tam olarak beceremiyordu ama elinden geleni yaptı.

Halının üzerine yüzükoyun uzanmış olan Lia dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. "Kaç tane yatılı okuldan atıldın? ne kadar?" diye sordu.

Michael, Dean'e aldatma dedektörünün yalan olarak ilk ifadesine odaklandığı gerçeğini anlaması için bir an verdi. "Üç," dedi Lia'ya.

"Tembel," diye düşündü.

"Sterling ve Briggs'in beni henüz kovmamış olması benim suçum değil." Michael başparmağını yarılmış dudağının kenarında gezdirdi, gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. "Belli ki ben bir sorumluyum. Onlar zeki insanlar. Dört numaranın atılması an meselesi."

Birinin sizi reddetmesini sağlamak, diye düşündüm, istediğimden *daha fazla anlayarak, bunu kendi başlarına yapmalarına izin vermekten daha iyidir.*

"*Homeward Bound*?" Dean Michael'a bir bakış attı. "Gerçekten mi?"

"Ne diyebilirim ki?" Michael cevap verdi. "Sıcakkanlı yavru köpeklere ve kediciklere bayılırım."

"Bu istatistiksel olarak pek olası görünmüyor," dedi Sloane. Birkaç saniye Michael'a baktıktan sonra omuz silkti. "Benim sıram." Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Bir beagle için ortalama yavru sayısı yedi yavrudur." Sloane durakladı, sonra ikinci bir açıklama yaptı. "*Spatula* kelimesi Yunanca *spathe* kelimesinden türetilmiştir ve geniş, düz bıçak anlamına gelir."

Sloane oyunun inceliklerini tam olarak kavrayamamıştı ama iki doğru ve bir yanlış ifade söylemesi gerektiğini biliyordu. Bir elini kucağındaki diğer elinin içine soktu. Doğruları açık olmasa bile, yalan söylemeye hazırlandığı açıktı. "Bu kumarhanenin sahibi olan adam," dedi, kelimeler aceleyle çıkmıştı, "benim babam değil."

Sloane tüm hayatını bu sırrı saklayarak geçirmişti. Bana söylemişti. Diğerlerine söylemeye cesaret edememişti ama yalan söyleyebiliyordu. Açıkçası, yalanları tespit etmeye adanmış bir oyunda kötü bir şekilde.

Diğerlerinin sorularla dolup taşıdığını hissedebiliyordum ama kimse tek bir kelime bile etmedi.

"Tahmin etmek zorundasın." Sloane yutkundu, sonra kucağından başını kaldırdı. "Tahmin etmek *zorundasın*. Kurallar böyle."

Michael kendi ayağıyla Sloane'un ayağını dürttü. "Beagle'larla ilgili olan mı?" "Hayır," dedi Sloane. "Hayır, değil."

"Biliyoruz." Dean'in sesi hiç duymadığım kadar yumuşaktı. "Yalanın hangisi olduğunu biliyoruz, Sloane."

Sloane uzun bir nefes verdi. "Hesaplamalarım göre, şu an birinin bana sarılması için uygun bir zaman."

Dean onun yanında kollarını açtı ve Sloane kollarının arasında eridi.

Michael kendi elini kaldırarak, "Dean'in kucaklayıcı olduğunu fark etmeyenler el kaldırırsın," dedi. Lia homurdandı.

"Bu kucaklaşma artık tamamlandı." Sloane Dean'den uzaklaştı. "İki Gerçek ve bir Yalan. Başka biri gitsin," dedi şiddetle.

Ben de mecbur kaldım. "Hiç hipnotize edilmedim." *Doğru*. "Çift eklemliyim." *Yalan*. Kalbini ortaya koyan Sloane'u düşündüm. "Yetkililer anneme ait olduğunu düşündükleri bir ceset buldular."

Sloane diğerleriyle açık konuşmuştu. Dean ve Lia zaten biliyor olsalar bile ben de onlara aynısını borçluydum.

Sloane, "Hipermobiliteye sahip olduğunuza dair hiçbir fiziksel belirti görmedim," dedi. Elleri kucağında hareketsiz kaldı. "Ah." Vücut hakkında doğruyu söylediğimi fark edince duraksadı. "Hesaplamalarıma göre..." diye söze başladı ve sonra kendini bana doğru fırlattı.

Bu oyuna İki Gerçek, Bir Yalan ve Bir Kucaklaşma demeye başlayabiliriz diye düşündüm, ama fiziksel temasla ilgili bir şey zihnime ördüğüm duvarı, benimle karanlık yer arasında duran duvarı tehdit etti.

"Yine benim sıram." Michael gözlerime baktı. Bir şey söylemesini bekledim; doğru, gerçek bir şey. "Annen için üzgünüm," dedi bana. *Gerçek bir şey*. Sloane'a döndü. "Yeri gelirse babanı yumruklamaktan mutluluk duyarım." *Doğru*. Sonra ellerinin topuklarına dayanarak arkasına yaslandı. "Ve Dean'in kafasına baş harflerimi kazıtmamaya cömertçe karar verdim."

Dean Michael'a ters ters baktı. "Yemin ederim Townsend, eğer sen-"

"Sıra sende Lia," diye araya girdim. Lia'nın her şeyi doğru gibi gösterme konusundaki esrarengiz yeteneği göz önüne alındığında, onun turları açık ara en zorlayıcı olanıydı.

Lia parmak uçlarıyla sehpanın kenarına vuruyor, düşünüyordu. Vuruşlarının sabit ritmi gözlerimin duvardaki saate kaymasına neden oldu. Saatlerdir oynuyorduk. Gece yarısı gittikçe yaklaşıyordu.

"Dokuz yaşındayken bir adam öldürdüm." Lia en iyi yaptığı şeyi yaptı, dikkatini dağıttı. "Şu anda *Michael* uyurken kafasını tıraş etmeyi düşünüyorum. Ve," diye bitirdi, ses tonu hiç değişmeden, "Bir tarikatta büyüdüm."

İki gerçek ve bir yalan. Lia'nın dikkati dağılmıştı. On üç yaşına geldiğinde, programa gelmeden hemen önce, Lia sokaklardaydı. Yalan söyleme yeteneğinin belirli türden ortamlarda geliştiğini biliyordum - ve bunların hiçbiri iyi değildi.

Dokuz yaşındayken bir adam öldürdüm.

Bir tarikatta büyüdüm.

Judd odaya girdi. Lia'nın az önce söylediklerine o kadar dalmıştım ki - ve bu ifadelerden hangisinin doğru olduğunu anlamaya çalışıyordum - Judd'ın yüzündeki acımasız ifadeyi algılamam birkaç saniye sürdü.

Saate baktım, gece yarısını bir dakika geçiyordu. *Ocak'ın altısı.*

Sterling aradı, diye düşündüm. Kalbim boğazımda atıyor, avuçlarım aniden terden yapış yapış oluyordu.

"Elimizde ne var?" Dean yaşlı adama sessizce sordu.

Judd Sloane'a kısa bir bakış attıktan sonra Dean'in sorusunu yanıtladı. "Hiçbir şey."

CHAPTER 26

FBI, Majestelerinin Büyük Balo Salonu'nu izlemeye devam etti. Altıncı Ocak'ta bir şey yok. Yedisinde de bir şey yok. Sekizinde uyandığımda Ajan Sterling odamızdaydı. O ve Dean mutfakta oturmuş konuşuyorlardı. Judd ocakta krep yapıyordu. Bir an için Quantico'daki evimizdeymişim gibi.

"Cassie," dedi Ajan Sterling beni kapı aralığında görünce.
"Güzel. Otursana."

Sterling'den Dean'e bakarak bana söyleneni yaptım. Bir yanım haber bekliyordu ama diğer yanım Ajan Sterling'in beni karşılama şeklini, duruşunu, Judd'ın bir tabak krepini onun, Dean'in ve benim önüme koymasını dikkate aldı.

Buraya haberin olduğu için gelmedin. Haberin olmadığı için geldin.

"Hâlâ bir şey yok mu?" Dedim. "Anlamıyorum. Sloane yer konusunda yanlışmış olsa bile, yine de..."

Başka bir ceset. Muhtemelen *birden fazla* ceset.

"Belki de FBI'ı gördüm ve geri çekildim," dedi Dean, kendini UNSUB'ın bakış açısına alıştırarak. "Ya da belki sadece cesetleri saklamaya başladım."

"Hayır." İçimden gelen cevap, nedenlerini düşünmeden önce geldi.
"Çalışmanızın sonuçlarını saklamıyorsunuz. Polisin görmesini istedin

rakamlar. O kazaların kaza olmadığını bilmelerini istediniz."

Yaptığın şeydeki güzelliği görmemizi istedin. Deseni. Zarafeti.

"Bu sadece bir cinayet değil," diye mırıldandı Dean. "Bu bir performans. Bu bir sanat."

Saçları kaldırırma yayılmış Alexandra Ruiz'i düşündüm; tanınmayacak kadar yanmış sahne sihirbazını; kalbine ok saplanmış yaşlı adamı. Camille Holt'u düşündüm, teni gri, kan çanağı gözleri inanılmaz derecede genişti.

"Suçların niteliğine bakılırsa" -Agent Sterling'in sesi düşüncelerimi böldü- "organize bir katille karşı karşıya olduğumuz oldukça açık. Bu saldırılar planlanmış. Güvenlik kameralarından kaçınmaya kadar titizlikle. Hiç tanığımız yok. Fiziksel kanıtlar hiçbir yere gitmiyor. Elimizdeki tek şey bu cesetlerin onları öldüren kişi hakkında anlattığı hikâye ve bu hikâyenin zaman içinde nasıl geliştiği."

Masanın üzerine dört resim koydu.

"Bana ne gördüğünü söyle," dedi. Sözlerinden dersin devam ettiği anlamını çıkardım.

İlk resme baktım. Alexandra Ruiz benden çok da büyük olmayan güzel bir kızdı. *Sen de onun güzel olduğunu düşünüyordun. Boğulmasını izledin ama onu tutmadın. Teninde hiçbir iz bırakmadın.*

Dean, "Bu şiddetle ilgili değil," dedi. "Ona hiç el kaldırmadım. Buna hiç gerek duymadım."

Dean'in bıraktığı yerden devam ettim. "Bu güçle ilgili."

"Onun ne yapacağını tahmin etme gücü," diye devam etti.

Konsantre oldum. "Onu etkileme gücü. İlk domino taşını devirmek ve diğerlerinin düşüşünü izlemek."

"Hesap yapmak için," diye söze girdi Dean.

"Peki ya ikinci kurban?" Sterling sordu. "Onunla da mı sadece matematik konuşuyorduk?"

Dikkatimi ikinci resme çevirdim, tanınmayacak kadar yanmış bir ceset.

"Onu ben öldürmedim," diye mırıldandı Dean. "Bunun olmasını ben sağladım ama kibriti ben çakmadım. İzledim."

İzleyerek çok zaman geçiriyorsun, diye düşündüm. İnsanların nasıl çalıştığını biliyorsun ve bunun için onları küçümsüyorsun. Bir saniyeliğine bile olsa

onlar senin eşitin.

"Bu insanları alt etmekle ilgili değil," dedim yüksek sesle, gözlerim Dean'inkilere kilitlenmişti. "Bu onları alt etmekle ilgili."

Dean başını hafifçe eğdi, gözleri hiçbirimizin göremediği bir şeye sabitlenmişti. "Kimse benim gerçekte ne olduğumu bilmiyor. Bildiklerini sanıyorlar ama bilmiyorlar."

"Önemli olan," diye karşı çıktım, "onlara göstermek. Sayıları, düzeni, planlamayı görmelerini istiyorsunuz."

"Kim?" Ajan Sterling sordu. "UNSUB kimin dikkatini çekmeye çalışıyor?" Ses tonundan bu soruyu kendisine de sorduğunu anlayabiliyordum. Bize de soruyor olması bana cevap hakkında bir şeyler söylüyordu.

"Sadece FBI değil," dedim yavaşça. "Sadece polis değil."

Sterling başını yana eğdi. "Bana duymak istediğimi düşündüğün şeyi mi söylüyorsun, yoksa içgüdülerinin söylediğini mi?"

Rakamlar UNSUB için önemliydi. *Sizin için önemliydi, çünkü başkası için önemliydi.* UNSUB'ın performans sergilediğini sanıyordum. *Kimin için?*

Sterling'in sorusuna cevap verdim. "İkisi de."

Sterling başıyla kısa bir selam verdikten sonra parmaklarıyla üçüncü fotoğrafa dokundu.

"Ok," dedi Dean. "Artık domino taşı yok. Tetiği kendim çektim."

"Neden?" Sterling bizi zorladı. "Güç, etki, manipülasyon ve sonra da kör kuvvet? Bir katil bu geçişi nasıl yapar? Bir katil bu geçişi *neden* yapar?"

UNSUB'ın mantığını görmek için kendimi zorlayarak resme baktım.

"Okun üzerindeki mesaj," dedim. "*Tertium*. Üçüncü kez. Senin zihninde hepsi aynı şey - boğulmak, birinin diri diri yanmasını izlemek ve yaşlı adamı okla vurmak, senin için aynı şey."

Ama değiller. İşte bundan kurtulamıyordum. Bir UNSUB'ın öldürme şekli, motivasyonlar ve altta yatan psikolojik ihtiyaçlar hakkında bir hikaye anlatıyordu.

Bana ne hikayesi anlatıyorsun?

"Camille Holt kendi kolyesiyle boğuldu." Dean son resme geçti.

"Organize katiller genellikle kendi silahlarını olay yeri."

"Evet," diye yanıtladı Ajan Sterling, "var."

Boğmak kişisel bir şeydi. Fizikseldi, manipölasyondan çok hakimiyetle ilgiliydi.

"Sayıları onun derisine kazıdınız," dedim yüksek sesle. "Onu cezalandırmak için.

Mükemmelliğin gerisinde kaldığınız için kendinizi cezalandırmak için."

Bir planınız var. Başarısızlık bir seçenek değildir.

"Buradaki yörünge nedir?" Ajan Sterling sordu.

Dean, "Her cinayetle birlikte daha da şiddetleniyor," dedi. "Ve daha kişisel. Giderek tırmanıyor."

Ajan Sterling başıyla kısa bir selam verdi. "Escalation," dedi ve Ders modu, "bir katilin her öldürmede daha fazlasına ihtiyaç duymaya başlamasıyla ortaya çıkar. Bu durum çeşitli şekillerde ortaya çıkabilir. Kurbanlarını bir kez bıçaklayarak başlayan ve daha sonra onları tekrar tekrar bıçaklamaya başlayan bir katil tırmanıyor demektir. Haftada bir kez öldürmekle başlayıp aynı hafta içinde iki kurban öldüren bir katil aynı gün tırmanıyor. Kolaylıkla avlanabilecek insanları hedef alarak işe başlayan ve giderek daha zor hedeflere yönelen bir katil, tırmanışa geçmiştir."

"Ve," diye ekledi Dean, "her cinayetten sonra giderek daha şiddetli yöntemlere başvuran bir katil tırmanıyor demektir."

Söyledikleri şeyin doğasında var olan mantığı gördüm. "Azalan getiri," dedim. "Tıpkı bir eroınmanın kafayı bulması ve her seferinde aynı keyfi almak için giderek daha güçlü dozlara ihtiyaç duyması gibi."

"Bazen," diye kabul etti Ajan Sterling. "Diğer zamanlarda, tırmanma bir tür dış stres faktörünün neden olduğu bir kontrol kaybını yansıtabilir. Ya da bir katilin yenilmez olduğuna dair artan inancını yansıtabilir. Bu durumda

UNSUB daha görkemli hale geliyor, cinayetler de öyle."

Tırmanıyorsun. Bir an bunun üzerine düşündüm. Neden?

Aklımdan geçen bir sonraki soruyu yüksek sesle dile getirdim. "Eğer UNSUB tırmanıyorsa," dedim, "neden dursun ki?"

"Yapamazdı." Dean'in sesi düzdü.

Dört günde dört ceset ve sonra hiçbir şey.

"Seri katillerin çoğu durmaz," dedi Ajan Sterling. "Biri ya da bir şey onları durdurmadıkça durmazlar."

Bu sözleri söyleme şekli bana başka bir davayı düşündüğünü söyledi - bir zamanlar peşine *düştüğü* ve durmuş olan bir katil hakkında. *Kaçan katil.*

"Seri cinayetlerin aniden ve kalıcı olarak durmasının en olası açıklaması," diye devam etti Ajan Sterling, "UNSUB'ın

ilgisiz bir suçtan tutuklandı ya da öldü."

Judd'a baktım. Kızı Ajan Sterling'in en iyi arkadaşıydı. *Kızının katili öldü mü, Judd? Tespit edilmekten mi kaçıyor? Alakasız bir suçtan mı tutuklandı?* Bunların hem Sterling'in hem de Judd'ın aklını kurcalayan sorular olduğunu bilmek için dava hakkında fazla bir şey bilmeme gerek yoktu.

"Sırada ne var?" Ajan Sterling'e, onun ruhuna daha fazla girme isteğimi bastırarak sordum.

"İki şeyi çözmemiz gerekiyor," diye yanıtladı akıl hocam.
"UNSUB'ımızın neden tırmandığını ve neden durduğunu."

"Kimse durmadı."

Dean, Ajan Sterling ve ben kafalarımızı kapıya doğru çevirdik.
Sloane orada duruyordu, saçları hâlâ uykudan dağılmıştı.

"Öylece *duramaz*," dedi Sloane inatla. "Henüz bitmedi. Sırada Büyük Balo Salonu var."

Sloane'un sesini duyabiliyordum; haklı olmak istiyordu. Bu tek şeyi doğru yapmış olması gerekiyordu.

"Sloane," dedi Ajan Sterling nazikçe, "katili istemeden de olsa ele vermiş olma ihtimalimiz var. Örüntüyü bozduk."

Sloane başını salladı. "Eğer spiralın başlangıcından başlar ve dışarı doğru ilerlerseniz, istediğiniz zaman durabilirsiniz. Ama dışarıdan başlar ve içeriye doğru ilerlerseniz, bir başlangıç ve bir bitiş vardır. Kalıp belirlenmiştir."

"Büyük Balo Salonu'nu izlemeye devam edebilir misin?" Dean Sterling'e sordu. Sloane'u en az benim kadar iyi tanıyordu. Bunun onun için ne anlama geldiğini biliyordu.

-Ve konu sayılar olduğunda onun içgüdülerinin herkesten daha iyi olduğunu biliyordu.

Ajan Sterling'in cevabı ölçülüydü. "Büyük Balo Salonu'nun risk altında olabileceğini söylediğimizde kumarhanenin sahibi bize yardımcı oldu ama yönetimin iyi niyeti hızla tükeniyor." Ajan Sterling'in Sloane'un babasından ismiyle bahsetmeyi reddetmesi, onun Sloane için *tam olarak* kim olduğunu bildiğini gösteriyordu.

"Ona kapalı kalması gerektiğini söyle," dedi Sloane şiddetle. "Ona modelin henüz tamamlanmadığını söyle. Dinlemesini sağla."

Seni hiç dinlemiyor. Seni hiç görmedi.

"Elimden geleni yapacağım," dedi Ajan Sterling.

Sloane yutkundu. "Bir yolunu bulacağım. Daha iyisini yapacağım. Cevabı bulacağım, söz veriyorum, sadece ona söylemelisin."

"Daha iyisini yapmana gerek yok," dedi Ajan Sterling. "Senden istediğimiz her şeyi yaptın. Her şeyi doğru yaptın, Sloane."

Sloane başını salladı ve oturma odasına çekildi. Karartma perdesini kaldırmak için düğmeye bastı ve ekrandaki hesaplamalara baktı pencere. "Bulacağım," dedi tekrar. "Söz veriyorum."

CHAPTER 27

“Sırada ne var?” Ajan Sterling'e sessizce sordum. O, Dean ve ben süitin dışındaki koridora çekilmiştik.

Ajan Sterling, "Büyük Balo Salonu'nu bir gün daha kapalı tutabiliriz," dedi. "Belki iki gün. Ama FBI ve yerel polisin burayı izlemek için birkaç ekipten fazlasını ayırmaya gücü yetmez. Takip etmemiz gereken başka ipuçları var."

"Tory Howard gibi liderler mi?" Ben sordum.

Ajan Sterling bir kaşını kaldırdı. "Sanırım Michael'ın kavgasının ortasında Thomas Wesley ile yaptığımız görüşmenin o kısmına kulak misafiri olmayı başardınız?"

Başımı salladım. Dean'in iyiliği için boşlukları ben doldurdum. "Wesley, Tory'nin özellikle hipnoz konusunda yetenekli olduğunu iddia etti."

Sterling, "Dikkatimiz rakamlara ve balo salonuna odaklandı," diye cevap verdi. Sloane'un onu duymasını engellemek için sesini alçalttı.

"Ama başka ipuçlarının peşine düşmenin zamanı gelmiş olabilir."

Şüphelimiz Alexandra Ruiz'e kolundaki numarayı nasıl dövme yaptırmıştı? Nasıl olmuştu da hiçbir boğuşma izi olmadan havuza yüzüstü düşmüştü?

Manipülasyon. Etki.

"Hipnoz," diye tekrarladı Dean. Tory Howard'ın polise yalan söylediğini düşündüğünü görür gibiydim. Bir şeyler saklıyordu.

"Gitmeliyim," dedi Ajan Sterling. "Briggs'e uzun süre kalmayacağımı söyledim. Dean, profil üzerinde çalışmaya devam et. UNSUB neden tırmandı, UNSUB neden durdu, aklına gelen başka bir şey var mı?"

"Peki ya ben?" Ben sordum.

Sterling oturma odasına doğru baktı. "Sloane'u süitten çıkarmanı ve birkaç saatliğine davadan uzaklaştırmanı istiyorum. Sloane'un en iyi koşullarda bile saplantılı eğilimleri vardır."

Bu koşulların pek de iyi olmadığı söylenemezdi. "Onu nereye götüreyim?" diye sordum.

Ajan Sterling'in dudakları, cevabından hoşlanmayacağımı düşündüren bir şekilde hafifçe yukarı doğru eğildi. "Sanırım Lia alışverişe gitmek istediğini söylemişti?"

"Bu ben miyim, yoksa ben miyim?" Lia siyah opal renginde bir bluz tuttu. Askıdayken bile kesimi dikkat çekiciydi, asimetrik bir yakası vardı ve

Beline kadar. Ben cevap veremeden Lia ikinci bir gömlek aldı: zarif, beyaz bir köylü bluzu. Biraz sonra gömleklere bir de etek katıldı: kahverengi, taba rengi ve vücuda oturan bir etek.

Eline aldığı her parça farklı bir insana aitmiş gibi görünüyordu ve asıl mesele de buydu. Lia sadece kıyafet denemezdi. Kişilikleri de denerdi.

*Dokuz yaşındayken bir adam
öldürdüm. Bir tarikatta
büyüdüm.*

Bu ifadelerden hangisinin doğru olduğunu bilmeme imkân yoktu. Ve bu da Lia'nın hoşuna gidiyordu.

"Hoşuna giden bir şey görüyor musun, Sloane?" Diğer arkadaşımıza sordum. Sloane süitten ayrılmak istememişti. Nihayetinde onu espresso vaadiyle kandırmıştım.

Soruma yanıt olarak Sloane başını salladı, ama elini üç sanatsal mor lekeyle işaretlenmiş beyaz bir bluzun üzerinde hafifçe gezdirdiğini fark ettim.

"Dene bakalım," dedi Judd huysuzca. Mantıken, altmış yaşında emekli bir denizcinin lüks bir butikte arka planda kaybolmaması gerekirdi ama Judd o kadar hareketsiz duruyordu ki neredeyse orada olduğunu unutacaktım. Ajan Sterling güvenlik için onu bize eşlik etmesi için görevlendirmişti.

Michael ve Dean'in süitte yalnız kalmaları durumunda neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

"Las Vegas'a gelen ziyaretçilerin sadece yüzde yetmiş biri buradayken bahis oynar," dedi Sloane, elini hafif, ipeksi gömleğin kumaşı. "Giderek daha fazla insan alışveriş için geliyor."

Lia, Sloane'un baktığı bluzu eline aldı. "Deniyorsun," diye bilgilendirdi onu. "Ya da Cassie'nin espresso teklifini geri çeviriyorum."

Sloane kaşlarını çatı. "Bunu yapabilir mi?"

Kısa sürede anlaşıldı ki, evet, Lia yapabiliyordu. Lia sürükledikten sonra Sloane soyunma odasına giderken Judd bana döndü. "Hoşuna giden bir şey göremiyor musun?" diye sordu.

"Henüz değil," dedim. Aslında pek de alışveriş yapacak gibi hissetmiyordum. Sloane'u süitten çıkarmamız gerektiğini söylediğinde Ajan Sterling'e katılmışım. Oda arkadaşımın yanında olmak istiyordum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, UNSUB'ın ne yaptığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Şimdi.

Neden tırmandırdın? Neden durdun?

Yakındaki bir raftan bir elbise seçmek için kendimi zorladım. Çok basitti: Parlak, koyu mavi renkte, A kesim bir elbise. Soyunma odasında Lia ve Sloane'a katılıp elbiseyi deneyene kadar, büyük olasılıkla annemin kalıntılarına sarılmış olan şalla aynı tonda olduğunu fark etmemiştim.

"Dans et." Annem kraliyet mavisini sarımsı, kızıl saçları soğuktan ve kardan nemlenmiş, arabanın radyosunu açıp sesini yükseltiyor.

Bu sefer anılarla savaşamadım. İstedikimden de emin değildim.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin," diyor bana, fırtına gibi dans ettiği sürücü koltuğundan bakarak.

Altı ya da yedi yaşındayım ve sabahın o kadar erken bir saati ki gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Bir yanımda bu sefer dans etmek istemiyor.

"Biliyorum," diyor annem müzik eşliğinde. "Kasabayı sevdin ve evimiz ve küçük ön bahçemiz. Ama ev bir yer değildir, Cassie. Ev, seni en çok seven insanlardır." Otoyolun kenarına çeker.

"Sonsuza dek," diye mırıldanarak saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Ne olursa olsun."

"Ne olursa olsun," diye fısıldıyorum ve o yavaşça gülümsüyor. yayılan, gizemli gülümsemeler beni de gülümsetiyor. Bir sonraki şey müziğin sesini sonuna kadar açtı ve ikimiz de

Arabadan çıktık ve karda, otoyolun kenarında dans ediyorduk.

"Cassie?" Lia'nın sesi beni şimdiki zamana geri döndürdü. İlk defa sesi nazikti.

Cesedin ona ait olduğunu bilmiyoruz, diye düşündüm, *kesin olarak değil.* Ama aynada kendime bakarken buna inanmadım. Gözlerim elbisenin mavisine karşı patlıyordu. Saçlarım daha koyu, neredeyse mücevher tonunda kumral görünüyordu.

Lia bana "Bu gerçekten senin rengin," dedi.

Bu annemin de rengiydi, diye düşündüm. Eğer bir insan annemi tanısaydı, onu sevseydi, onun güzel olduğunu düşünseydi, onu bu renkle gömerdi.

Kolyesi. Onun rengi. Vücuduma garip bir uyuşukluk çöktü, uzuvlarım ağırlaştı ve dilim ağzımda kalınlaştı. Elbiseyi çıkardım ve mağazanın önüne doğru ilerledim. Gezinti yolunun karşısında eski moda bir şekerçi dükkânı vardı. Çocukluğumun alışkanlıklarına geri döndüm, insanları izledim ve kendime müşteriler hakkında hikayeler anlattım.

Kendine limon damlası alan kadın erkek arkadaşından yeni ayrılmıştır. Sigara şekerlerine bakan çocuklar, annelerinin gerçek olanı denediklerini fark etmemesini umuyor. Kafası kadar büyük bir lolipopa bakan küçük kız bu öğleden sonra uykusunu kaçırdı.

Telefonum çaldı. Açtım, hâlâ karşıdaki küçük kızı izliyordum. Lolipopa uzanmadı. Sadece ona baktı, ciddi gözlü ve hareketsiz.

"Alo?"

"Cassie."

Babamın sesini tanımam Sterling'in ya da Briggs'in sesini tanımamdan daha uzun sürdü.

"Hey, baba," dedim, boğazım kelimelerle kapandı, zihnim unutmaya çalıştığım her şeyle çalkalanıyordu. "Şu an gerçekten iyi bir zaman değil."

Yolun karşısında, lolipopu inceleyen vakur gözlü küçük kıza babası da katıldı. Elini uzattı. Kız elini tuttu. *Basit. Kolay.*

"Sadece nasıl olduğunu görmek için aramıştım."

Babam çabalıyordu. Bunu görebiliyordum ama yolun karşısındaki adamın küçük kızını omuzlarına ne kadar kolay aldığını da görebiliyordum. Kız üç, belki de dört yaşındaydı. Saçları kızıldı, benimkinden daha parlaktı, ama kendimi o yaşta hayal etmek yeterince kolaydı.

Bir babam olduğunu bile bilmiyordum.

"Ben iyiyim," dedim, arkamı yolun karşısındaki sahneye dönerek. Babanın kızına lolipopla sürpriz yapıp yapmayacağını bilmeme gerek yoktu. Kızın ona nasıl baktığını görmeme de gerek yoktu.

"Bu sabah polisten bir telefon aldım." Babamın doğal olarak kalın bir sesi vardı.

Yani sadece iyi olup olmadığımı sormak için aramıyordun.

"Cassie?"

"Ben buradayım."

"Adli tıp ekibi iskeletin sarılı olduğu şaldan kan izleri çıkarmayı başardı."

Zihnim bu bilgiyi aldı ve onunla koştu. *Eğer kanı şalın üzerindeyse, senden önce bir noktada onu şala sarmış olmalısın.*

"Ön analizler anneninkiyle aynı kan grubundan olduğunu gösteriyor." Babamın sesi o kadar kontrollüydü ki, acaba bunu bir yere yazmış mıydı, yoksa sadece bir senaryo mu okuyordu diye merak ettim. "DNA analizi yapıyorlar. Numunenin yeterince büyük olduğundan emin değiller, ama eğer öyleyse, önümüzdeki birkaç gün içinde cevapları almalıyız." Bir an için tereddüt etti. "Eğer kemikler üzerinde DNA analizi yapmak zorunda kalırlarsa..." Sesi kırıldı. "Bu daha uzun sürer."

"Cevaplar," dedim, tek bir kelimeye odaklanarak. Bir suçlama gibi geldi. *Kolyesi. Onun rengi.* "Sadece o olup olmadığını bilmek istemiyorum. Bunu kimin yaptığını bilmek istiyorum."

"Cassie." Babamın tek söyleyebildiği buydu. Senaryosu bitmişti.

Şekerci dükkanına doğru geri döndüm. Kızıl saçlı küçük kız ve babası çoktan gitmişlerdi. "Gitmem gerekiyor."

Lia'nın saldırması için tam zamanında telefonu kapattım.

"Biliyorum," dedim, sesim gergindi. "Sorun yaşama sırası bende değil." "Bunun neden böyle olduğuna dair kanıt C?" Lia kolumu tuttu ve

Beni mağazanın arka tarafına doğru çekti. "Sloane sadece çalışanların girebildiği çıkışa yöneldi," dedi, sesi alçaktı. "Ve yaklaşık beş yüz dolar değerinde mal da öyle."

CHAPTER 28

Kim stresli bir kleptomanla alışverişe çıkar ki? Arka kapıdan çıkarken kendimi suçlayarak düşündüm. Cidden, bunu kim yapar? Kapı arkamızdan kapandı. Sloane birkaç adım ötede duruyordu, bir elinde ipek gömlek, diğerinde bir çeşit bilezik vardı.

"Sloane," dedim, "içeri geri dönmeliyiz."

Sloane, "Bu sadece dört günde dört ceset değil," dedi. "Kaçırdığımız şey bu. Benim kaçırdığım şey. Birinci Ocak, ikinci Ocak, bunlar sadece gün değil. Onlar tarih. 1/1. 1/2."

"Anlıyorum," dedi Lia, o kadar inandırıcıydı ki neredeyse inandığına inanacaktım. "Judd ya da satıcı kız gittiğimizi fark etmeden önce içeri girdikten *sonra* bize her şeyi anlatabilirsin."

"Bir, bir, iki." Sloane sanki Lia hiç konuşmamış gibi devam etti. "Sıralama bu şekilde başlıyor. 1/1. 1/2. Görüyor musunuz? Düzen bozulmadı, çünkü düzen *hiçbir zaman* her gün bir ceset olmadı." Sloane'un sesi neredeyse şiddetle titriyordu. "Birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncü Ocak - hepsi Fibonacci tarihleri. On üç, 1/3. Yüz kırk dört, 1/4." Kelimeler ağzından daha hızlı ve daha hızlı dökülüyordu. "Sadece tam olarak hangi parametreleri kullandığını bulmam gerekiyor...."

Ara sokağın sonunda başka bir kapı açıldı. Lia hızlı düşündü, Sloane ve beni duvara doğru çekti. Zahmet etmesine gerek yoktu.

Dışarı çıkan iki kişi tamamen kendi sohbetlerine dalmışlardı.

İkisinin de ne dediğini duyamıyordum ama Michael'ın bana duyguların yükseldiğini söylemesine ihtiyacım yoktu.

Aaron Shaw. Sloane'un kardeşinin varlığını, arkadaşını tanımadan bir an önce fark ettim. *Ve Tory Howard.*

Aaron ona yalvarırcasına bir şeyler söyledi. Geri çekildi, sonra kapıyı çarparak binaya geri döndü. Aaron küfretti -sözcükleri seçebileceğim kadar yüksek sesle- sonra metal kapıyı tekmeledi.

"Bu benim de en sevdiğim küfür," diye fısıldadı Sloane.

"Birileri," diye mırıldandı Lia, "çok sinirli."

Metal kapı arkamdan çarparak açıldı ve ben sıçradım. Judd ara sokağa adım atmış, etrafı tehditlere karşı tarıyordu. Gözleri Aaron Shaw'ın üzerine düştüğü anda anladım.

"Kızlar," dedi, "içeri girin."

Bize söyleneni yaptık. Kapı arkamızdan kapandı ve Judd'ı ara sokakta bıraktık.

"Affedersiniz." Koyu renk takım elbiseli bir adam önümüzde belirdi. *Güvenlik görevlisi.* Sloane'un elindeki mala ve geldiğimiz yöne baktı. "Siz kızlardan benimle gelmenizi istemek zorundayım."

Güvenlik Sloane'u mağazadan çıkarken kameraya yakalamıştı. Sloane'un kendi isteğiyle geri dönmüş olması da hırsızlık yaptığı yönündeki kanaatlerini boşa çıkaracak gibi görünmüyordu. Judd ara sokaktan geri döndüğünde ve bizi kayıp bulduğunda, üçümüzün çok iyi tanıdığım bir adamın önüne bırakıldığımız güvenlik ofisine giden yolu da bulacağına güvenmeye çalıştım.

Camille'in öldürüldüğü gece Sloane'un babasını almaya gelen sendin. Adam bize bakarken öldürüldüğünü düşündüm. Orta boylu, dikkat çekici olmayan yüz hatlarına ve her profesyonelin gurur duyacağı bir poker suratına sahipti. Oturuş ve hareketlerindeki bir şey güç ve otorite, hatta belki de bir miktar tehlike çağırıyordu.

"Hırsızlığın bu kumarhaneye her yıl ne kadara mal olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu bize, sesi dikkatle kontrol ediliyordu.

"Yılda on üç milyar dolar değerinde mal çalınıyor." Sloane kendini tutamadı. "Sizin payınızın yüzde sıfırdan daha az olduğunu tahmin ediyorum."

Belli ki adam gerçek bir cevap beklemiyordu.

"Hırsızlık yapmıyordu." Lia, Sloane'un bir şey çalması fikri bile gözlerini devirmeye değermiş gibi konuşuyordu. "Panik atak geçirdi. Hava almak için dışarı çıktı. Sonra geri geldi. Hikâyenin sonu."

Lia'nın yalanı gerçeğe o kadar yakındı ki, güvenlik kamerası kayıtları olsa bile onun yorumunu tartışmakta zorlanacaklardı. Sloane dükkâna girdiğimiz andan itibaren tedirgindi. Sloane dışarı çıkmıştı. Sloane geri gelmişti. *Hepsi doğru.*

"Victor."

Güvenlik şefi yukarı baktı. Geri kalanımız ofisinin kapısına doğru döndük. Aaron Shaw orada duruyordu, onunla tanıştığımız günkü kadar soğukkanlı ve kontrollü görünüyordu.

"Aaron," diye selamladı Victor onu.

Bay Shaw değil, fark ettim. Majesteleri'ndeki hiyerarşi söz konusu olduğunda, hangisinin üste çıktığı tam olarak belli değildi.

"Bu bekleyebilir mi?" Victor'un ses tonu bunu bir sorudan çok bir emir gibi algılamasına neden oldu.

"Ben de VIP konuklarımızdan bazılarını kontrol ediyordum," diye cevap verdi Aaron. "Bu kızlar Bay Townsend ile birlikte Renoir Süiti'nde kalıyorlar."

Renoir Süiti kelimesi Victor'un sertleşmesine neden oldu. *Büyük harcamacılar, onları rahat bırakın,* Aaron da diyebilirdi.

Victor Aaron'a, "Bırak da işimi yapayım," dedi.

"İşiniz kaygı sorunları olan gençleri taciz etmek mi?" Lia kaşlarını ona doğru kaldırarak sordu. "Eminim çeşitli haber kaynakları bunu büyüleyici bulacaktır."

Lia bir kez gerçeğin yaratıcı bir yorumuna hayat verdiğinde, kendini tamamen ona adadı.

"Neden söz konusu kızdan haber almıyoruz?" Victor gözlerini Sloane'a dikerek şöyle dedi. "Arkadaşının iddia ettiği gibi panik mi yaşıyordun? Saldırı mı?"

Sloane gözlerini adamın masasının ön köşesine dikti. "Panik bozukluğu olan hastaların çift eklemlili olma olasılığı, diğer hastalara göre on kat daha fazladır.

Kontroller," dedi açıkça.

"Victor." Aaron'ın sesinde çelik gibi bir ton vardı. "Bununla ben ilgileneyeğim. Sen gidebilirsin."

Gergin bir sessizlik anından sonra güvenlik şefi tek kelime etmeden odadan çıktı. Belli ki burada üstünlük Aaron'daydı. Belki de

rahat bir nefes aldı ama Aaron adamın arkasından kapıyı kapattığında bize döndü.

"Hadi sohbet edelim."

CHAPTER 29

Aaron, Victor'un masasının arkası yerine kenarına oturdu. "Adın ne?" diye sordu Sloane'a sessizce.

Yanımda, Sloane ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.

"Adı Sloane." Lia, Sloane'un adına cevap verirken çenesi öne doğru çıkıktı.

"Soyadın ne, Sloane?" Aaron'ın sesi nazikti. Onunla tanıştığımız gün Sloane'un istatistiklerine nasıl gülümseyerek karşılık verdiğini düşündüm. Sonra da Tory ile aralarında geçen kısa ve hararetli konuşmayı düşündüm.

"Tavish," diye fısıldadı Sloane. Bakışlarını zorla yukarı kaldırdı, mavi gözleri irileşmişti. "O gömleği çalmak istemiştim."

İçimden homurdandım. Sloane'un aldatma konusunda hiçbir kapasitesi yoktu. *Sonra yine düşündüm, burada babasının oğlunun karşısında oturuyor ve tek kelime etmiyor.*

"Bunu duymamış gibi yapacağım," dedi Aaron, dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirerek. Karşımızdaki adamı ara sokakta gördüğümüz adamla bağdaştırmak zordu.

Tory'yi tanıyorsun. O da seni tanıyor. Duygularım tavan yapmıştı. Birden bir olasılık aklıma geldi. Belki de Tory'yi gerçekten tanıyorsun. Belki de

O gece suşı restoranında baktığınız kişi Camille değildi. Cazibe, sevgi, gerilim. Belki de Tory'yi izliyordunuz.

Ya Tory o gece içki içmek için Majesty'yi onu görmek istediği için seçtiyse? Restoranı seçme konusunda Briggs ve Sterling'e yalan söylemişti.

Ya Aaron'dan korkmuyorsa? Ya onu terk edeceğinden korkuyorsa? Ya da birilerinin bu işe karıştıklarını öğrenmesinden mi korkuyorlar?

Aaron'ın babası gibi biri diye düşündüm.

"Tavish." Aaron Sloane'un soyadını ona tekrarladı, sonra ağzı kurumuş gibi durakladı. "Babamın bir zamanlar bir arkadaşı vardı," diye yumuşak bir sesle devam etti. "Adı Margot Tavish'ti."

"Gitmem gerek." Sloane ayağa fırladı. Titriyordu. "Şimdi gitmeliyim."

"Lütfen," dedi Aaron. "Sloane. Gitme."

"Yapmak zorundayım," diye fısıldadı Sloane. "Burada olmamam gerekiyor. Anlatmamam gerekiyor."

Ondan hoşlanmasını istiyordu. Paniklemiş olsa bile, ondan kaçmaya çalışsa bile, ondan hoşlanmasını o kadar çok istiyordu ki bunu hissedebiliyordum.

"Gözlerimiz aynı," dedi Aaron ona. "Onlara Shaw mavisini diyorlar, bunu biliyor muydun?"

"Bir bukalemunun dili vücudundan daha uzundur! Ve bir mavi balinanın iki nokta yedi ton ağırlığındadır!"

"Özür dilerim," dedi Aaron, ellerini kaldırıp bir adım geri çekilerek. "Seni korkutmak ya da seni zor durumda bırakmak istememiştim. Sadece liseden mezun olduktan hemen sonra anneni öğrendim. Onu görmeye gittim. Bir çocuk olduğunu söyledi ama ben babamla yüzleşene kadar annen aşırı dozdan ölmüştü ve sen de gitmiştin."

Gitmiş. Hesabı yapmam bir saniye sürdü. Aaron liseden mezun olduğunda Sloane da Naturals programına alınmıştı.

Sloane Aaron'a yumuşak bir sesle, "Benim hakkımda bir şey bilemezsin," dedi. "Kural bu." "Bu benim kuralım değil." Aaron ayağa kalktı ve onun yanına doğru yürüdü.

masa. "Ben babam gibi değilim. Seni daha önce tanısaydım, yemin ederim ki-"

"Neye sahip olacaktın?" Lia korumacı bir tavırla araya girdi. Sloane bizim ailemizdi, onun olabileceğinden çok daha fazla ve şu anda savunmasız ve hamdı

ve kanıyordu. Lia yabancılara güvenmiyordu, özellikle de Tory Howard'la kavga ederken gördüğümüz bu yabancıya ve Sloane'a güvenmiyordu.

Aaron cevap veremedi ofisin kapısı açıldı. Judd orada duruyordu. Aaron'ın babası da oradaydı.

CHAPTER 30

“ Aaron," dedi Bay Shaw. "Bize biraz müsaade edebilir misiniz?"

Aaron, Sloane'u babasıyla aynı odada bırakmaya pek niyetli görünmüyordu ve bu bana ikisi hakkında çok şey anlatıyordu.

"Aaron," dedi Bay Shaw tekrar, sesi son derece hoştu. Yaşlı adamın güçlü bir aurası vardı. Aaron'dan önce onun babasının isteğine boyun eğeceğini biliyordum.

Onunla savaşılamazsın, diye düşündüm Aaron'ın gidişini izlerken. *Kimse edemez.*

Aaron gittikten sonra, Bay Shaw varlığının tüm gücünü geri kalanımıza yöneltti. "Sloane ile biraz yalnız kalmak istiyorum," dedi.

"Ben de gökkuşağından bir elbise ve hiç yaşlanmayan yavru köpeklerle dolu bir yatak isterdim," diye karşılık verdi Lia. "Olmaz."

"Lia," dedi Judd yumuşak bir sesle. "Kumarhane patronunu kızdırma."

Judd'ın ses tonundan Sloane'u babasıyla yalnız bırakmayı planlamadığı anlamını çıkardım.

"Bay Hawkins." Söz konusu iş adamı Judd'ın soyadını bilerek beni şaşırttı. "Kızım ile konuşmak istersem, kızım ile konuşurum."

Sloane'un *kızım* kelimesini söylerkenki ifadesi acı *verecek* kadar açıktı. Bunu bir sahiplenme ifadesi olarak kullanmıştı. Kız bunun bir ilgi ifadesi olabileceğini ummaktan -umutsuzca ummaktan- kendini alamadı.

"Sloane," dedi Judd, Shaw'un baskınlık gösterisini görmezden gelerek, "odaya geri dönmek ister misin?"

"Benimle konuşmak istiyor," dedi Shaw, kelimeleri çok netti, "benimle konuşmak istiyor. Ve eğer menajerinizin, ilgili tarafların ağzından kaçırmamı *istemiyorsanız*

Arkadaşlarınız Renoir Süitinde gençleri ziyaret ediyor, Sloane'un istediğini yapmasına izin vereceksiniz."

Operasyon üssümüzü Strip'in dışına kurmamız gerektiğini fark ettim. *Radar dışı, yol dışı-*

"Cassie ve Lia kalsın." Sloane'un sesi cılız çıkmıştı. Boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Gidebilirsin," dedi Judd'a, çenesini dik tutarak. "Ama ben Cassie ve Lia'nın kalmasını istiyorum."

Odaya girdiğinden beri Sloane'un babası ilk kez gerçekten kızına baktı. "Kızıl saçlı kalabilir," dedi sonunda. "Yalan dedektörü gidiyor."

O zaman fark ettim ki Sloane'un *babası Lia'nın neler yapabileceğini biliyor. Sadece FBI ile aramızda bir bağlantı olduğunu bilmiyor. Her şeyi biliyor. Nasıl her şeyi bilebilir ki?*

"Sloane." Judd'ın sesi mutfak masasında oturmuş sabah bulmacasını çözüyormuş gibi sakindi. "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

"Sorun yok," dedi Sloane, parmakları gergin bir şekilde kalçasına vurarak. "Ben iyi olacağım. Sadece git."

Sloane'un babası dikkatini tekrar kızına ve bana çevirmeden önce kapı kapanana kadar bekledi. Belli ki bir tehdit olarak değerlendirilmemiştim. Ya da

Belki de Judd'ın Sloane'u burada asla yalnız bırakmayacağını ve benim daha az kötü olduğumu fark etmişti.

Lia'yı kovmuş olması, ne tür yalanlar söylemeyi planladığını merak etmeme neden oldu.

"İyi görünüyorsun, Sloane." Shaw masanın arkasına oturdu.

"Beni son görmeye geldiğinizde olduğumdan yüzde on iki daha uzunum."

Shaw kaşlarını çatı. "Vegas'ta olacağınızı bilseydim, küçük... grubunuz için alternatif düzenlemeler yapardım."

Ondan ve onunkinden daha uzakta alternatif düzenlemeler.

Sloane cevap vermek zorunda kalmasın diye ben cevap verdim.

"Grubumuzun ne yaptığını biliyorsun.

Nasıl?"

"FBI'da arkadaşlarım var. Ajan Briggs'in küçük programı için Sloane'u öneren bendim."

Sloane, sanki az önce yüzüne bir kova su fırlatmış gibi hızla gözlerini kırıştırdı. Michael'ın babası onu beyaz yaka suçlarında dokunulmazlık karşılığında FBI'a takas etmişti. Görünüşe göre Sloane'un babası ise onu şehirden ve oğlundan uzak tutmak istemişti.

"Ailemden uzak durmalısın." Shaw, Sloane'a yeniden odaklanırken sesi aldatıcı bir şekilde nazikti. Sesi Aaron'ınki gibiydi, sakın ve yatıştırıcıydı ama sözlerinde hata yoktu. "Aaron'ın annesini düşünmem gerekiyor."

"Ve küçük kız." Kelimeler Sloane'un ağzından kaçtı.

"Evet," dedi Shaw. "Cara'yı düşünmek zorundayız. O sadece bir çocuk. Bunların hiçbirisi onun suçu değil, değil mi?" diye sordu, sesi hâlâ çok nazikti, Michael'ın havuzdaki adamı yumrukladığı kadar sert vurmak istedim ona.

Bunların hiçbirisi Sloane'un suçu da

değil. "Bana anladığını söyle,

Sloane." Sloane başını salladı.

"Söylediğini duymam gerek."

"Anlıyorum," diye fısıldadı Sloane.

Shaw ayağa kalktı. "Aaron'dan uzak duracaksın," diye tekrarladı.

"FBI'daki arkadaşlarını da aynı şeyi yapmaları için teşvik etsen iyi olur."

"Bu bir seri cinayet soruşturması," dedim sessizliğimi bozarak.

"Müfettişlerin kiminle konuşup kiminle konuşmayacağını belirleyemezsiniz."

Shaw gözlerini - Aaron'unkilerle aynı mavi, Sloane'unkilerle aynı mavi - bana çevirdi. "Oğlum işe yarayabilecek hiçbir şey bilmiyor. FBI onunla zamanını boşa harcıyor, tıpkı bu olayla zamanlarını boşa harcadıkları gibi. Şimdiye kadar tutuklanmaktan kaçmayı başarmış bir katilin, bir sonraki cinayetini Majestelerinin Büyük Balo Salonu'nda işlemek için kendini bağlayacağı fikri çok saçma."

"Bu saçma bir fikir değil." Sloane ayağa kalktı. Sesi titriyordu. "Sadece bunu göremiyorsunuz. Anlamıyorsunuz. Ama bir şeyi anlamıyor olman onu görmezden gelebileceğin anlamına gelmez. Bu örüntü yokmuş gibi davranıp ortadan kalkmasını umamazsınız."

Sen yokmuşsun gibi davranmasını beynim tercüme etti. *Seni görmezden gelme şeklini.*

"Bu kadar yeter, Sloane."

"Saçma değil." Sloane yutkundu ve kapıya doğru döndü. "Göreceksin."

SEN

Beklemek tahmin ettiğinizden daha zordur.

Her gece, bıçak tek dizinin üzerinde dengede dururken oturuyorsun. Her gece, hedefinizin arkasına geçip bıçağı boğazını kesmek için kullanacağınız ana kadar her yinelemeyi, her olasılığı, her saniyeyi gözden geçiriyorsunuz.

Sadece başka bir hesaplama. Başka bir sayı. Olacağınız şeye bir adım daha yaklaşmak.

Onu istiyorsun. O kadar çok istiyorsun ki tadını alabiliyorsun. Şimdi istiyorsun.

Ancak rakamların insafına kalmış durumdasınız ve rakamlar beklemenizi söylüyor.

Beklersiniz, izlersiniz ve dinlersiniz.

FBI'nın bir sonraki cinayetin Büyük Balo Salonu'nda işleneceğinden şüphelendiği söylendi. İzledikleri söylendi. Bekliyorlar, tıpkı senin gibi. Bunu, birinin deseni gördüğü anlamına alıyorsunuz - sadece bir kısmını, sadece bir parçasını. En sessiz anlarınızda, bıçağa bakarken, FBI'da kimin bunu anladığını merak ediyorsunuz.

O kişinin yaptıklarınızı, yapmakta olduklarınızı ve olacaklarınızı gerçekten takdir edip etmediğini merak ediyorsunuz. Ama nasıl takdir edebilirler ki? Kim olurlarsa olsunlar, ne bildiklerini sanırlarsa sansınlar, bu gerçeğin sadece bir kısmıdır.

Onlar sadece sizin bilmelerine izin verdiğiniz şeyleri bilirler. Onları keşif yoluna soktunuz.

İstedığınız onların ilgisi değil.

Yavaşça, düşünceli bir şekilde gömleğini çıkarıyorsun. Bıçağı eline alıyorsun. Yüzünü aynaya dönüyorsun ve bıçağın ucunu derine bastırıp çekmeye başlıyorsun. Kan boncuk boncuk dökülüyor. Acıyı hoş karşılıyorsun. Yakında hissetmeyeceksin bile.

Bırakın FBI üzerinize gelsin. Bırakın en kötüsünü yapsınlar. Ve geri kalanına gelince, belki de bir mesaj göndermenin zamanı gelmiştir. Sayıların merhametine kalmışsınız.

Bırakın dünya da onların merhametine kalsın.

CHAPTER 31

Süite döndüğümüzde bizi bekleyen iki paket vardı. İlkinde Sterling ve Briggs'in Tory Howard'la yaptığı son röportajın görüntüleri vardı. İkincisi ise Aaron Shaw'dan geliyordu.

Sloane sözünü sakınmadan ikinci paketi açtı. İçinde *Tory Howard'ın Imagine* oyununun bu akşamki gösterisine altı bilet vardı. Biletlerle birlikte verilen ilanda "akıllara durgunluk veren büyüleyici bir akşam" vaat ediliyordu.

eğlence." Aaron *en* altta, eğik ve el yazısı ile "*Evin üzerinde*" yazmıştı. Adını imzalamıştı.

Sloane, "Şu anda ağlamayan bir şey yapmam gerekiyor," dedi. "Ve bunu yalnız yapmak istiyorum." Hiçbirimiz bir şey söyleyemeden kaçıp gitti.

Lia ve ben birbirimize baktık. Michael ve Dean bize katıldığında onları da bilgilendirdik. Lia saçlarını omzuna attı ve Sloane hakkında endişelenmeyen biri gibi davrandı - ya da Kendinden başka kimseyi.

"Peki," dedi FBI'ın gönderdiği görüntüleri eline alarak, "Sterling ve Briggs'in Aaron Shaw'ın kız arkadaşını çapraz sorguya çekmesini kim izlemek ister?"

Ekranda Ajan Briggs, Ajan Sterling ve Tory bir tür sorgu odası gibi görünen bir yerdeydi ve Tory'nin avukatı olduğunu tahmin ettiğim bir adam da oradaydı.

"Bizimle tekrar görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz." Briggs, Tory'nin karşısına oturdu. Sterling onun solundaydı. Tory'nin avukatı onun yanında oturuyordu.

"Müvekkilim buraya gelmekten ve önceki ifadelerinde var olabilecek herhangi bir açıklık eksikliğini gidermekten memnuniyet duydu." Avukatın sesi yumuşak ve baritondtu. Uzaktan bakıldığında bile saati pahalı görünüyordu.

Tory onu işe almadı. Sezgilerimi ikinci plana atmadım. Tory sert, açık sözlü ve hayatta kalmayı başarmış biriydi. Bir zamanlar koruyucu aile sistemindeydi. Sahip olduğu her şey için mücadele etmişti. FBI'ın kendisine baskı yapmasını engellemek için şüphesiz parasının yettiği en iyi avukatı tutacaktı ama tercihi daha agresif ve takım elbiseye daha az düşkün birinden yana olacaktı.

"Bayan Howard, sizinle son konuştuğumuzda, o gece gideceğiniz yer olarak Majestelerinin restoranını seçen kişinin Camille Holt olduğunu belirtmişsiniz."

"Öyle mi yaptım?" Tory gözünü bile kırpmadı. "Bu doğru değil. Oraya gitmemizi öneren bendim."

Tory'yi Aaron'la ara sokakta gördüğüm ana geri döndüm. Bu röportajı mı tartışıyorlardı? Ona ne söyleyeceğini söylemiş miydi?

"Camille'in öldürüleceği yerin önceden belirlendiğini biliyor muydunuz?" Ajan Briggs sordu.

Michael onun yerine "Hayır," diye cevap verdi. "Değildi. Şuna bakın." Tory'nin yüz ifadesinin hangi kısmının onu uyardığını anlayamasam da ekranın yönünü işaret etti. "Karnı yumruklanmış."

Ajan Sterling bu fırsattan yararlandı. "Aaron Shaw ile ilişkiniz nedir?"

Tory hâlâ Camille'in cinayetinin ortaya çıkmasına kendini kaptırmış olduğundan cevap verebilirdi ama avukatı öne doğru eğildi. "Müvekkilim Aaron Shaw ile ilgili hiçbir soruya cevap vermeyecektir."

"Şuradaki avukatın burun deliklerinin açılmasına bir bakın," dedi Michael. "Adamın şimdiye kadar gösterdiği duyguya en yakın şey."

Başka bir deyişle: "Tory'yi korumaktan çok Aaron'ı korumakla ilgileniyor," dedim. *Onu o işe almadı*, diye tekrar düşündüm. *Shaw'lar tuttu.*

Ekranda Sterling ve Briggs anlamlı bir bakış alışverişinde bulundular. Belli ki onlar da bunu fark etmişlerdi.

Ajan Briggs avukata "Anlaşıldı," dedi. "Devam ediyoruz, Bayan Howard, hipnoz konusundaki uzmanlığını bize ödünç verebileceğini umuyorduk." Tory avukata şöyle bir baktı. İtiraz yok.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Birini hipnotize etme sürecinizi anlatabilir misiniz?" Briggs sordu. Soruları genel tutmaya çalışıyordu.

Ona bir uzman gibi davran, bir şüpheli gibi değil, diye düşündüm.

Akıllıca.

"Genellikle gönüllülere yüzden geriye doğru saydırarak başlıyorum. Eğer daha büyük bir etki yaratmak istiyorsam, daha hızlı sonuç veren bir teknik kullanabilirim."

"Ne gibi?"

Tory, "Birini hipnotik bir duruma şok etmek mümkün," dedi. "Ya da el sıkışma gibi bir tür otomatik sekans başlatabilir ve sonra bunu kesebilirsiniz."

Briggs, "Ve birisi bir kez uyuşturulduğunda," dedi, "belirli telkinler verebilir, belirli şekillerde hareket etmelerini sağlayabilirsiniz?"

Tory pek çok şey olabilirdi ama saflık bunlardan biri değildi. "Aklınızda belirli bir şey varsa, Ajan Briggs," dedi, "sadece sorun."

Sterling öne doğru eğildi. "Birini dövme yaptırması için hipnotize edebilir misin?"

"Bu," diye cevap verdi Tory, "hipnotize ettiğiniz kişinin dövme yaptırmaya açık olup olmadığına bağlı." Orada bırakacağını düşünmüştüm ama bırakmadı. "Hipnoz zihin kontrolü değildir Ajan Sterling. Telkindir. Birinin kişiliğini değiştiremezsiniz. Onlara gerçekten yapmak istemedikleri bir şeyi yaptıramazsınız. Hipnotize edilen kişi boş bir levha değildir. Onlar sadece... açıktır."

"Ama eğer biri dövme yaptırmaya açıksa-"

"O halde, evet," dedi Tory. "Bu öneriyi yerleştirebilirim. Ancak işime ve kızgın izleyiciler tarafından dava edilmemeye ne kadar değer verdiğimi görünce, biraz daha az kalıcı olan şeylere bağlı kalmaya çalışıyorum."

Alexandra Ruiz'in dövmesinin kınadan yapıldığını düşündüm. Normal bir dövmeden daha az yaygın ve daha az kalıcı.

"Herhangi biri hipnotize edilebilir mi?" Sorgulama Ajan Briggs'e geri döndü.

"Gitmek istemeyen birini zorla aşağı indiremezsiniz." Tory koltuğunda geriye yaslandı. "Ve bazı insanlar diğerlerine göre daha kolay hipnotize edilebilir. Hayalperestler. Çocukken hayali arkadaşları olan insanlar."

Tory'nin yanındaki avukat saatine baktı.

"Biri sizin yaptığınızı yapmayı ne kadar çabuk öğrenebilir?" Briggs Tory'ye sordu.

"Benim yaptığım kadar iyi yapmak için mi?" Tory sordu. "Yıllar. Birini hipnotize edebilmek için, nokta? Bunu on yıldan kısa sürede öğretebileceklerini iddia eden insanlar tanıyorum. dakika."

Bir sonraki sorunun geleceğini biliyordum. "Birine öğretmenlik yaptınız mı?"

Tory'nin gözleri avukata doğru kaydı. "Sanırım," dedi ayağa kalkıp Tory'ye de aynısını yapmasını işaret ederek, "müvekkilim ilginizi yeterince tatmin etti."

Aaron, diye düşündüm. Aaron'a o öğretti.

Görüntü parazitli bir şekilde kesildi. Bir anlık sessizlikten sonra Lia konuştu. "Ağzından çıkan her bir kelime doğrudu."

Asıl sorunun ne söylemediği olduğunu düşündüm.

"Gitmek istiyorum."

Kafamı kaldırdığımda Sloane'un kapıda durduğunu gördüm. "Nereye gideceksin?" Michael ona sordu.

"*Tory Howard'ın Imagine'ına,*" dedi Sloane. "Aaron bize ücretsiz bilet gönderdi. Ben de gitmek istiyorum."

Sloane'u güvenlik şefinin elinden nasıl kurtardığını, hırsızlık olayını nasıl görmezden geldiğini, eğer Sloane'dan haberdar olsaydı her şeyin farklı olacağına nasıl yemin ettiğini düşündüm.

Sloane'un babasının ona oğlundan uzak durmasını söylediğini düşündüm.

Kapı çalındı. "Teslimat," diye seslendi biri. "Bayan için. Tavish."

Kapıyı açan Dean'di. Kutuyu kabul etti, yüzünde temkinli bir ifade vardı. Bir zamanlar bana gönderilen hediyeleri düşünüp düşünmediğini merak ettim -içinde insan saçları olan kutular, beni bir katilin ilgi odağı olarak gösteren kutular.

Judd'ın kutuyu açmasını bekledik. Sakin bir şekilde çizilmiş kağıt mendillerin arasında Sloane'un çalmaya çalıştığı gömlek duruyordu.

İçinde bir kart vardı. El yazısının Aaron'a ait olduğunu fark ettim. Mesajda basitçe "*Ben babam gibi değilim*" yazıyordu.

Sloane elini ipek gömleğin üzerinde hafifçe gezdirdi, yüz hatlarına kalp kırıklığı ve hayranlık arasında bir ifade yerleşti.

"Kimin ne dediği umurumda değil," dedi usulca. "Briggs'in değil. Sterling değil. Grayson Shaw değil." Gömleği kutudan yavaşça çıkardı. "Ben gidiyorum."

CHAPTER 32

Altımız da gittik. Judd bunun kötünün iyisi olduğuna inanıyor gibiydi. -Bu kötülüklerden en büyüğü, Sloane'un bir kadın bulma ihtimaliydi. yalnız gitmenin yolu.

Koltuklarımızı bulduğumuzda salonu taradım. Bakışlarım Sloane'un varlığını fark etmeden bir an önce Aaron Shaw'a takıldı. Bir anda tüm tavrı değişti, mükemmel bir şekilde kibarlaştı -her santimiyle babasının veliahtı-güvenlik ofisinde bir anlığına gördüğüm kişiye dönüştü. *Sloane'u önemseyen kişiye.*

Kalabalığın arasından bize doğru ilerledi. "Gelmişsin," dedi Sloane'a odaklanarak. Gülümsedi, sonra tereddüt etti. "Özür dilerim," dedi. "Daha önce olanlar için."

Bir an için, o tereddüt içinde, Sloane'a benzedi.

Yanımdaki sayı uzmanımız boğazını temizledi. "Özürlerin önemli bir kısmı özür dileyecek bir şeyi olmayan insanlar tarafından dilenir." Bu, Sloane'un ona her şeyin yolunda olduğunu, babalarına boyun eğdiği ve kendisini onunla bıraktığı için onu suçlamadığını söyleme şekliydi.

Aaron cevap veremedi, onun yaşlarında bir kız yanında belirdi. Koyu renk kot pantolon ve modaya uygun bol bir gömlek giymişti. Aksesuarları, saç kesimi, duruşu, kıyafetleri, her şeyi *para* demekti.

Eski para, diye düşündüm. Abartılı.

Bir anlık tereddüitten sonra Aaron onu yanağına bir öpücük kondurarak selamladı. *Bir arkadaş mı? Merak ettim. Yoksa bundan daha fazlası mı? Eğer öyleyse, o zaman Tory nedir?* "Bayanlar ve baylar." Salonda derin bir ses duyuldu.

Konuşmacılar. "*Tory Howard'ın Imagine'ına* hoş geldiniz. İmkânsızın mümkün olduğu bir dünyaya sürüklenmeye hazırlanırken ve kendinizi insan zihninin ve deneyiminin derinliklerini sorgularken bulurken, cep telefonlarınızı sessize almanızı rica ediyoruz. Gösteri sırasında flaşlı fotoğraf çekmek kesinlikle yasaktır. Kuralları çiğnerseniz sizi ortadan kaldırmak zorunda kalabiliriz..."

Kaybol kelimesini söylediği anda bir spot ışığı sahnenin ortasını aydınlattı. Yerden hafif bir sis yükseldi. Bir saniye sonra spot ışığı boştu ve bir saniye sonra Tory orada duruyordu, dar siyah giysiler içinde pantolon ve yere kadar uzanan deri bir pardösü. Kolunu bir yana doğru savurdu ve aniden, hiçbir uyarıda bulunmadan elinde alevli bir meşale tutmaya başladı. Spot ışığı söndü. Alevi ceketinin altına kadar getirdi.

Aklım ikinci kurbanı gitti. Bir kalp atışı içinde, Tory ateşten bir palto giymişti. Hayal edebileceğimden çok daha çekici bir sahne duruşuyla meşaleyi dudaklarına götürdü, alevi üfledi ve gözden kayboldu.

"İyi akşamlar," diye seslendi salonun arka tarafından. Seyirciler dönüp ona baktılar. Paltosu artık mavi yanıyordu. "Ve... *Imagine'a* hoş geldiniz." Kollarını yana doğru açtı ve aniden arka iki sıra da yanmaya başladı. Birinin çığlık attığını, sonra da güldüğünü duydum.

Tory gülümsedi, yavaş, seksi bir gülümseme. Alevler yükseldi, sonra kayboldu. Dumanların arasından geçti. "Hadi başlayalım," dedi. "Başlayalım mı?"

Çoğu insan bir sihirbazlık gösterisi izlediğinde, sihirbazın bunu nasıl yaptığını anlamaya çalışır. Ben sihirle ilgilenmiyordum. Sihirbazla ilgileniyordum. O Tory değildi, daha önce gördüğüm Tory değildi. Sahneye çıktığı anda büründüğü kişiliğin bir aklı, iradesi ve kendine ait bir kişiliği vardı.

"Ve şimdi, bayanlar ve baylar, gönüllüler arıyorum. Özellikle"-Stage-Tory gözlerini seyircilerin üzerinde gezdirdi, sanki her birimizin yüzünü seçebilir ve her birimizin düşüncelerini okuyabilirmiş gibi-"Bu geceki gösterinin hipnotizmaya ayrılmış bölümüne katılmak isteyen kişileri arıyorum."

Kalabalığın her yerinden eller havaya kalktı. Tory geçip insanları çağırdı. -Bir avuç kadın, sahneye çıktığında yumruğunu havaya kaldıran seksen beş yaşında bir adam. "Ve..." dedi, yaklaşık bir düzine gönüllüyü çıkardıktan sonra kelimeyi uzatarak, "...siz."

Bir an için beni işaret ettiğini sandım. Sonra önümü, Aaron'ın yanında oturan kızı gösterdiğini fark ettim. Sloane'un kardeşi kaskatı kesildi. Yanındaki kız ayağa kalktı. Benden birkaç koltuk aşağıda oturan Michael da öyle yaptı. Tory, Michael'ın sanki onu çağırması gibi davrandığını fark edince durumu idare etti. "Görünüşe göre iki tane bir fiyatına. İkiniz de yukarı gelin!"

"Michael," dedim, yanımdan geçip giderken ona doğru uzandım. "Hadi Colorado," dedi bana. "Biraz yaşa."

Sahneye çıkan Michael seyircileri kibarca selamladı ve yerine oturdu. Tory gönüllüleriyle yüzleşti ve bir süre onlarla konuştu. Hiçbirimiz ne dediğini duyamadık. İki ya da üç saniye sonra kalabalığa döndü ve mikrofonunun sesi tekrar açıldı.

"Yüzden geriye doğru sayacağım," dedi gönüllülerinin önündeki sırada volta atarak. "Yüz, doksan dokuz, doksan sekiz. I Kendinizi bir salın üzerinde, bir adanın yanında yatarken hayal etmenizi istiyorum. Doksan yedi, doksan altı, doksan beş. Sürükleniyorsun. Doksan dört, doksan üç. Ben saydıkça, sen daha uzağa gidiyorsun. Doksan iki, doksan bir..."

Sayarken, Tory gönüllülerin her birinin yanına gitti. Başlarını ellerinin arasına aldı ve ileri geri yuvarladı.

Ne kadar sayarsam, o kadar uzağa gidersin. Bu kelimeleri söyleyip durdu.

"Vücudun ağır. Başınız, boynunuz, bacaklarınız, kollarınız..." Sıra boyunca bir aşağı bir yukarı gitti. Birkaç katılımcının omzuna dokunarak onları koltuklarına geri gönderdi ve ardından hafif, havada süzülme hissini tarif etmeye başladı. "Vücudunuz ağır ama sağ kolunuz ağırlıksız. Yukarı süzülüyor... yukarı... yedi, altı... Ben saydıkça siz daha uzağa gidiyorsunuz. Beş, dört, üç, iki..."

Bir vuruş yaptığında sahnede kalan dokuz gönüllü sandalyelerine yığılmış, sağ kolları yukarı doğru sürünüyordu. Lia'ya doğru döndüm.

Michael numara mı yapıyor? Bir cevap almayı umarak Lia'ya kaşlarımı kaldırdım ama dikkatini sahneye vermişti.

"Sahildesiniz," dedi Tory hipnotize edilmiş deneklerine. "Güneşleniyorsunuz. Güneşi teninizde hissedin. Sıcaklığı hissedin."

Yüzleri anında gevşedi, dudaklarından gülümsemeler geçti.

"Güneş kremi sürmeyi unutma." Tory'nin sesi şimdi hafif ve ipeksi idi.

Michael ritmik bir şekilde pazılarına güneş kremi sürmeye başladığında homurdanmaktan kendimi alamadım. Kalabalık için esnedi.

"Şimdi," dedi Tory sahnede bir aşağı bir yukarı yürüyerek. "Ne zaman *mango* kelimesini söylediğimi duysanız, az önce gazdan geçtiğinize inanacaksınız. Yüksek sesle. Kalabalık bir odada."

Tory *mango* kelimesini söyleyene kadar beş dakika geçmişti. O anda hipnotize edilen deneklerin hepsi belirgin bir şekilde rahatsız görünmeye başladılar, sadece Michael omuz silkti ve Aaron'la oturan kız bir adım öne çıktı. Sonra bir adım daha. Ve bir adım daha.

Başını eğerek sahnenin kenarına doğru yürüdü. Tam ön taraftan yürüyüp gideceğini düşünürken aniden durdu.

Tory, "Bayan, bir adım geri çekilmenizi istiyorum," diye seslendi.

Kız başını kaldırdı. Açık kahverengi saçları yüzüne döküldü.

Seyirciye baktı, bakışları deliciydi. "*Tertium*," dedi.

Sahne ışıklarından biri kırıldı ve patladı.

"*Tertium*," diye tekrarladı kız, sesi daha yüksek, daha deliciydi.

Tory onu geri çekmeye, uyandırmaya çalışıyordu ama başaramıyordu.

"*Tertium*." Kız şimdi çılgın atıyordu. Kızın arkasında, hipnotize edilmiş diğer denekler kıpırdamadan duruyordu. Michael diğerlerinden ayrıldı, gözleri keskin ve netti.

Kız ellerini yana doğru kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. Sesi kaba ama güçlü bir fısıltıya dönüştü ve sanki omurgamda örümcekler geziniyormuş gibi içime işledi. "Dokuza ihtiyacım var."

CHAPTER 33

Kızın gözleri yuvalarından fırladı. Yere yığıldı. Tory öne fırladı. Önümüzdeki sırada Aaron koridora doğru ilerledi.

Perde indi. Seyirciler arasında tedirgin bir mırıltı yayıldı. Etrafımızdaki insanların az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Sen.

İhtiya

cım

var.

Doku

z.

Bu düşünce bana parçalar halinde geldi. Ciğerlerime zorla hava çektim.

"Dokuz." Sloane'un sesi bir şekilde kalabalığın donuk uğultusu arasından kulaklarıma ulaşmayı başardı. "*Tertium. Tertium. Tertium. Tertium.* Üç. Üç kere üç
-"

"Lütfen yerlerinizden kalkmayın," diye buyurdu derin bir ses hoparlörden. "Gösteri birazdan kaldığı yerden devam edecek."

Judd kaos potansiyeline şöyle bir baktı ve başını en yakın çıkışa doğru salladı.

"Townsend ne olacak?" Kalabalığın arasından ilerlerken Dean söyledi. "Hâlâ sahnede."

Judd bizi güvenli bir şekilde koridora bıraktı. Dean'e, "Ben gidip Michael'ı getireyim," dedi. "Sen burada kal ve kızlara göz kulak ol."

Bu, Lia'nın kaşlarını bir hayli kaldırmasına neden oldu. "Umarım çeyizim erkek bir erkeği cezbedecek kadar büyüktür," dedi bana hüzünle. "Ben çok tek başıma çaresizim."

Dean cevap vermeyecek kadar akıllıydı.

Judd'ın duyamayacağı bir yere geldiğinde Lia sesini alçalttı. "Yani hepimiz Aaron'ın küçük kız arkadaşının katilimiz olduğunu ve psikotik bir kriz geçirdiğini mi yoksa katilimizin bir şekilde onu hipnotize ederek bu mesajı iletmesini sağladığını mı düşünüyoruz?"

Başımı salladım. Bir iki saniye sonra Dean de onayladı. "Evet."

"Yine Tertium," diye yorumladı Lia. "Sence adamımız bunu kendi adı olarak mı görüyor?"

Tertium, diye düşündüm. *Yani üçüncü kez.*

Üçüncü kez. Üçüncü kez. Üçüncü kez. Dokuz tane lazım.

"Bu bir isim değil," dedim Lia'ya. "Bu bir söz." Sloane'a bakmak için döndüm, sayıları okumasını istiyordum ama yanımda değildi. Döndüm, üç-altmış yaptım.

Sloane yok.

Lia küfretti, sonra sinemaya geri döndü. Bir an sonra Dean ve ben onun peşindeydik. Sloane'u fark etmek genellikle kolaydı ama bu kadar büyük bir kalabalıkta yapabileceğim en iyi şey Lia'yı takip etmek ve *Sloane'un buraya Aaron'u görmeye geldiğini* düşünmekti. *Onu son gördüğümde sayılardan bahsediyordu.*

Bu ya Aaron'ın peşinden gittiği ya da doğrudan numaraların kaynağına gittiği anlamına geliyordu. *Kıza*. Her iki durumda da, muhtemelen-

"Sahne arkası," diye bağırdım Lia'ya, salonun önüne doğru ilerlerken ona yetişmeye çalışıyordum. Sahnenin iki yanında iki fedai tipi konumlanmıştı. Lia öne doğru eğildi ve onlardan birinin kulağına bir şeyler fısıldadı. Adamın rengi soldu ve kenara çekilerek geçmemize izin verdi.

Lia'nın ona ne söylediğini gerçekten bilmek istemiyordum ama onun özel yeteneklerinin *kesinlikle* işe yaradığını kabul etmek zorundaydım.

Sahne arkasında, Michael'ın şu anda oturmakta olan kızın yanına çömelmiş olduğunu gördüm. Judd, Michael'ın arkasında duruyordu. Sloane onlarla birlikte değildi. Geriye tek bir seçenek kalıyordu.

"Aaron'ı bul," dedim, "biz de Sloane'u bulalım."

"Seni orospu çocuğu."

Beau Donovan'ın Aaron Shaw'ı duvara yapıştırdığını görmek için tam zamanında döndüm. Aaron'ın Beau'dan üç ya da dört santim ve otuz kilo fazlası vardı ama Beau bu gerçeğin tamamen farkında değilmiş gibi ona doğru geliyordu.

"Aaron'ı buldum," dedi Lia.

Aaron Beau'yu üzerinden attı. Beau topuklarının üzerinde geriye doğru savruldu, sonra tekrar Aaron'a doğru geldi. Bu kez küçük sarışın bir karaltı Aaron'ın önüne geçti.

Sloane.

Dean ileri atıldı. Şiddetten nefret ederdi. Ne pahasına olursa olsun bundan kaçınırdı.

Çünkü bir gün uyanıp da bundan çok hoşlanmayacağından asla emin olamazdı. Ama eğer biri Sloane'a elini sürerse.

Aaron, Beau ona çarpmadan bir saniye önce Sloane'un önüne geçti. Dean koruyucu bir kolla Sloane'un beline sarıldı ve onu geri çekti. Beau Aaron'ı tekrar itti ve Aaron kendini tutamayıp ileri atıldı. İkisi de yere düştü. Saniyeler içinde Aaron üstteydi ve kontrol tartışmasız bir şekilde Aaron'daydı. Beau'nun bakışları Aaron'ın yüzüne kilitlenmişti. yoğun nefret.

"Senin derdin ne?" Sloane'un kardeşi tükürdü.

Cevap olarak Beau üstünlük mücadelesine devam etti. Aaron onu bir kurdun yavrusunu sıkıştırdığı gibi yerinde tuttu.

"Benim sorunum mu?" Beau söyledi. "Benim sorunum *sensin*. Küçük, üst sınıf, hayatında bir gün bile çalışmamış kız arkadaşını *buraya* mı getiriyorsun? Kız kardeşimin gösterisine?" Beau Aaron'a cevap vermesi için zaman tanımadı. "İnsanlara bir hiçmiş gibi davranabileceğini sanıyorsun-"

Beau tekrar atağa kalktı ve bu sefer, güvenlik etraflarını sarmadan önce Aaron'ın çenesine sağlam bir yumruk indirecek kadar uzun süre üstte kaldı. Beau

Gardiyanlar Beau'yu Aaron'ın üzerinden çekip aldılar -gerekenden biraz daha sert bir şekilde- ve sonra talimat almak için Aaron'a baktılar.

"Allison benim kız arkadaşım değil," dedi Aaron sakince. "O sadece bir aile dostu ve onu burada gördüğüme ben de en az sizin kadar şaşırdım."

"Bundan şüpheliyim."

Aaron ve Beau hep birlikte dönüp Tory'ye baktılar. Hâlâ gösterideki kostümünü giymişti ama yine tamamen kendisiydi. *Karmaşa yoktu.*

Yaygara yok.

Siz izin vermedikçe hiçbir şey size zarar veremez.

Aaron Tory'ye, "Onu sahneye çağırın sendin," dedi. "Aklından ne

geçiyordu Tory?" Durakladı. "Ona ne yaptın?"

"O hiçbir şey *yapmadı!*" Beau güvenlik görevlisinin tutuşu altında debeleniyordu. "Muhtemelen her şeyi sen ayarladın, seni hasta herif-"

"Yeter!" Tory bağırdı. Beau sustu. Tory bakışlarını ondan Aaron'a çevirdi ve gözleri sertleşti. "İkinizin de buradan gitmesini istiyorum. Hemen."

Şimdi güvenlik görevlilerine yönelmiş gibi görünüyordu.

"Efendim," dedi içlerinden biri Aaron'a. Ağzından çıkan kelimelerden rahatsız olduğu belliydi. "Sizden gitmenizi istemek zorundayım."

Aaron'ın gözleri Tory'nin yüzünden hiç ayrılmadı. "Tory, açıklamama izin ver."

"Açıklamana gerek yok." Tory'nin sesi duygusuzdu ama altında çelik vardı. "İlişkimiz tamamen profesyonel." Aralarında Sloane, Lia, Dean ve benim de bulunduğum dinleyicilere baktı ve sesi sertleşti. "Her zaman öyleydi."

"Onu duydun," dedi Beau Aaron'a, gözleri sertleşmişti.

"Yapma." Tory Beau'nun üzerine yürüdü, sesi havada kırbaç gibi şaklıyordu. "Bunu yapmanı ben istemedim Beau ve senin pislliğini temizlemekten bıktım." Yutkundu ve Beau'yu göndermenin onun için Aaron'la ilişkisini bitirmekten bile daha zor olduğunu hissettim. "Git," dedi, sesi alçalarak. "Şimdi."

Tory cevap beklemeden sahneye döndü ve sahne görevlilerine bağırarak talimatlar vermeye başladı. "Bayan Lawrence için buraya bir doktor getirin. Sonra güvenlik şefini ara ve bir sorunumuz olduğunu bildir. Bu gösterinin beş dakika içinde tekrar başlamasını istiyorum."

"Korkarım bu mümkün olmayacak." Ajan Briggs nasıl giriş yapılacağını biliyordu - bu durumda rozetini herkesin görebileceği şekilde yukarı kaldırmıştı. "Özel Ajan Briggs, FBI," dedi sesini yükselterek. "Hepinize bazı sorular sormam gerekecek."

SEN

Daha açık olabilir misiniz? Sayılar. Spiral. Tarihler. Bu bir pişmanlık eylemi. Bir bağlılık eylemi.

Bir intikam eylemi.

Çok uzun süre beklediniz. Beklediniz, planladınız ve şimdi bu kadar yaklaşmışken bunu hissedebiliyorsunuz. Eski öfke, damarlarına geri dönüyor. Gücü.

Korku.

Bitireceksin. Üç kere üç kere üç. Buna layık olacaksın. Bu sefer başarısız olmayacaksın.

CHAPTER 34

Rüya her zamanki gibi başladı. Dar bir koridorda yürüyordum. Zemin fayans kaplıydı. Duvarlar beyazdı. Floresan ışıklar tepemde titriyordu. Yerde benim gölgem de titriyordu.

Koridorun sonunda metal bir kapı vardı. Ona doğru yürüdüm. *Açma. Kapıyı açma. Oraya girme.* Uyarı, yolun aşağısında neler olduğunu çok iyi bilen bilinçli zihnimden geldi.

Ama duramadım. Kapıyı açtım. Karanlığa adım attım. Duvardaki ışık düğmesine uzandım. Ellerimde sıcak ve yapışkan bir şey hissettim.

Kan.

Düğmeyi çevirdim. Her şey bembeyaz oldu. Sahne önüme yerleşene kadar tek yapabildiğim göz kırpmaktı.

Bir spot

ışığı.

Kalabalık.

Mağazada denediğim kraliyet mavisi elbiseyi giymiş sahnede idim. Bakışlarım seyircilerin üzerinde geziniyor, okuma için önceden işaretlediklerimi seçiyordu. Beyaz yelekli kadın, sanki bacakları çıkıp kaçacakmış gibi çantasını tutuyordu. Gözleri şimdiden yaşaran genç kız. Soluk mavi takım elbiseli yaşlı beyefendi, ön sırada tam ortada oturuyordu.

Bu doğru değil, diye düşündüm çılginca. *Bunu yapmak istemiyorum.* Döndüm ve kanatlarda kendimi gördüm. Daha genç. İzliyordum. Bekliyordum.

Bir başlangıçla uyandım. Ellerim çarşafın içinde sıkıca sarılmıştı. Göğsüm inip kalkıyordu. Odada yalnızdım. *Sloane yoktu.* Bunu işledikten sonra saate bakmak için döndüm ve donup kaldım.

Duvarlar tamamen kaplanmıştı. Kırmızı ile işaretlenmiş kâğıtlar. *Bu iş Sloane'un bütün gecesini almış olmalı,* diye düşündüm. Odaya döndüğümüzde tek kelime etmemişti; ne katılımizden gelen mesaj hakkında, ne Aaron ve Beau'nun ona yönelttiği suçlamalar hakkında.

Yataktan kalkarak Sloane'un çalışmalarını daha yakından incelemeye gittim.

On iki adet yazıcı kâğıdı, üçerli dört sıra halinde duvara yapıştırılmıştı.

Ocak, Şubat, Mart...

El yazısıyla yazılmış bir takvime bakıyordum. Tarihler rastgele aralıklarla daire içine alınmıştı. *Ocak'ta altı, Şubat'ta üç, Mart'ta dört.* Bir sonraki satırı taradım. *Nisan'da bir avuç, Mayıs'ta sadece iki tane.*

"Haziran ya da Temmuz'da bir şey yok," diye mırıldandım yüksek sesle. Elimi kaldırdım. Parmaklarımı herhangi bir takvimde her zaman gözüme çarpacak olan güne bastırdım. *21 Haziran.* O gün annemin kaybolduğu gündü. Haziran ayındaki diğer günler gibi Sloane'un takviminde de işaretlenmemişti.

Ayların geri kalanını taradım, sonra odamızdaki diğer duvarlara geçtim. Daha fazla takvim. Daha fazla tarih. Bir adım geri çekilip Sloane'un yaptıklarının tüm kapsamını düşündüm. Yılların birikimi vardı. Bu duvarlarda takvimler vardı ve hepsinde aynı tarihler işaretlenmişti.

"Sloane?" Banyoya doğru seslendim. Kapı kapalıydı ama bir dakika sonra cevap geldi.

"Ben çıplak değilim!"

Sloane dilinde bu, içeri girmek için bir davetiye gibiydi. "Dün gece hiç uyudun mu?" Kapıyı açarken sordum.

"Olumsuz," diye yanıtladı Sloane. Havluya sarınmıştı ve aynaya bakıyordu. Saçları ıslaktı. Aynanın yüzeyine bir Fibonacci spirali çizmişti. Yansımadaki yüzünü kaplıyordu.

Sloane spiralin içinden kendine baktı. "Annem bir dansçıydı," dedi aniden. "Bir gösteri kızıydı. Çok güzeldi."

Sloane'un annesinden bahsettiğini ilk kez duyuyordum. I O zaman bütün gece uyanık kalmasının duvardaki kâğıtların ötesinde bir nedeni olduğunu biliyordu.

"Biyolojik babam güzel şeyleri sever." Sloane dönüp bana baktı. "Tory estetik açıdan çekici, sence de öyle değil mi? Aaron'ın yanındaki diğer kız da çok simetrikti."

Aaron'ın babana çekip çekmediğini merak ediyorsun. Annenin babanın sırrı olduğu gibi Tory'nin de onun sırrı olup olmadığını merak ediyorsun.

"Sloane-" demeye başladım ama sözümü kesti.

"Önemli değil," dedi Sloane, bunun kendisi için çok önemli olduğu birinin ses tonuyla. "On iki Ocak," dedi şiddetle. "Önemli olan bu. Bugün ayın dokuzu. Üç günümüz var."

"Üç gün mü?" Tekrar ettim.

Sloane başını salladı. "Tekrar öldürene kadar."

"Tertium. Tertium. Tertium." Sloane süitimizin ortasında durmuş, kâğıt kaplı duvarları işaret ediyordu. "Üç kere üç dokuz eder."

Dokuz tane lazım.

"Ve üç kere üç kere üç," diye devam etti Sloane, "yirmi yedi eder."

Tertium. Tertium. Tertium. Üç kere üç kere üç.

"Dün tarihlerle ilgili söylediklerimi hatırlayın.

Fibonacci dizisinden mi türetildiler?" Sloane söyledi. "Bütün geceyi olası farklı türetme yöntemlerini inceleyerek geçirdim. Ama bu" -araştırdığım ilk duvarı işaret etti- "Fibonacci dizisinin tek versiyonu.

Eğer diziyi yirmi yedi tarih sonra bitirirseniz, dizide tam olarak üç tekrar elde edersiniz."

Üç. Üç kere üç kere üç.

"Bu sadece bir teoriydi," dedi Sloane. "Ama sonra FBI'ın sunucusunu hackledim." "Ne yaptın?"

Sloane yardımsever bir tavırla, "Son on beş yılı araştırdım," diye açıkladı. "1 Ocak'ta işlenen cinayetler için."

"FBI'ı mı hackledin?" İnanamayarak söyledim.

"Ve Interpol," diye yanıtladı Sloane parlak bir şekilde. "Ve ne bulduğumu asla tahmin edemezsin."

Dünyanın en seçkin suç çözme kurumlarının ciddi bir şekilde düzeltilmesi gereken güvenlik açıkları mı?

"On bir yıl önce New York'un taşrasında bir seri katil vardı." Sloane bir sonraki duvara doğru yürüdü, yılların takvimleri duvarı kaplıyordu.

tavandan yere kadar. Diz çöktü ve parmaklarını takvim sayfalarından birine bastırdı.

"İlk kurban -bir fahişe- o yılın 1 Ağustos'unda ölü bulundu." Elini sayfada gezdirdi. "İkinci kurban dokuz Ağustos'ta, üçüncü kurban on üç Ağustos'ta." Bir sonraki sayfaya geçti. "Birinci Eylül, on dördüncü Eylül." Ekim ayını atladı. "İkinci Kasım, yirmi üçüncü Kasım." Elini Aralık ayında işaretlenmiş tarihin üzerine getirirken yavaşladı. "Üçüncü Aralık."

Bana baktı ve ben de zihnimden saydım. *Sekiz*, diye düşündüm. *Sekiz etti.*

Bir sonraki tarihe baktım. *Birinci Ocak.*

"Aynı model," dedi Sloane. "Sadece başlangıç tarihi farklı." Son duvara döndü. Üzerinde tek bir kâğıt parçası vardı. Fibonacci dizisinin ilk on üç sayısı.

1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233

"1/1," dedi Sloane, "1 Ocak. Denediğim ilk yinelemede, oluşturulan ikinci tarih 1/2 idi. Ancak bu yöntem sizi ayın ilk üçte birlik bölümündeki tarihlerle sınırlıyor. Pek verimli değil. Bunun yerine..." İkinci 1'in ve onu takip eden 2'nin etrafına bir kare çizdi. "Voila. 1/12. Farklı bir noktaya böldüğümüzde 11/2 oluyor, bu yüzden bu iki tarihi de listeye ekliyoruz. Sıradaki bir sonraki rakamı da ekleyince 11/23 oluyor. Dizideki ilk tamsayı da dahil olmak üzere yapabileceğimiz tüm tarihleri yaptıktan sonra, ikinciye geçiyoruz. Bu bize 1/2 ve 1/23'ü verir. Ve eğer 1/23'ü bir yerine ikiden sonra bölerseniz, bu bize 12/3'ü verir. Sonra üçüncü tamsayıya geçiyoruz, 2/3.

Şubat'ta sadece yirmi sekiz gün var, yani 2/35 sadece dolgu. 3/5'e geçiyoruz, sonra 5/8, 8/1, 8/13, 1/3, 3/2, 3/21, 2/1, 2/13, 1/3 - üçüncü Ocak'ın nasıl tekrar ettiğini görüyor musunuz?"

Ayak uydurmaya çalışırken beynim hızlandı.

"Yirmi yedi tarih ürettikten sonra diziyi sonlandırırırsanız -*üç kere üç kere üç*- tam olarak üç tekrarlanan tarih üretmiş *olursunuz*: Üçüncü Ocak, Üçüncü Şubat ve Sekizinci Mayıs."

Sloane'un ne dediğini anlamaya çalıştım. Fibonacci dizisine dayanarak toplam yirmi yedi tarih oluşturduğunuzda, yalnızca katilimizin örüntüsüyle değil, aynı zamanda on yıldan uzun bir süre önce işlenen dokuz cinayet serisiyle de tutarlı bir örüntü elde edersiniz.

Dokuz tane lazım.

"On bir yıl önceki dava," dedim Sloane'un dikkatini çekerek. "Katili yakalayabildiler mi?"

Sloane başını yana eğdi. "Emin değilim. Sadece tarihlere bakıyordum. Bana bir saniye verin." Sloane'un eidetik hafızası okuduğu her şeyi otomatik olarak ezberlediği anlamına geliyordu. Kafasındaki dosyaları tekrar gözden geçirdikten sonra soruyu cevapladı. "Dava hâlâ açık. Katil hiç yakalanmadı."

Çoğu seri katil durmaz, diye düşündüm, Ajan Sterling'in sözleri zihnimde yankılanıyordu. Biri onları durdurmadığı sürece.

"Sloane," dedim zihnimin çok hızlı koşmasını engellemeye çalışarak. "1 Ocak'ta işine son veren katil kurbanlarını nasıl öldürüyordu?"

Bu kez, Sloane'un bilgiyi zihninin önüne çekmesi bir saniyeden kısa sürdü. "Boğazlarını kesmiş," dedi. "Bir bıçakla."

CHAPTER 35

Önce Sterling'in, sonra Briggs'in telefonunu aradım. İkisi de cevap vermedi. *Muhtemelen bütün gece ayaktaydılar*, diye düşündüm, *tanıklarla konuşuyorlardı, Aaron'un "arkadaşını" mesajı iletmesi için kimin hipnotize ettiğini bulmaya çalışıyorlardı.*

"Dean'le konuşacağım," dedim Sloane'a. "Az önce bana anlattıklarını ona da anlat." Sloane'un gözlerinin altındaki koyu halkalara baktım. "Biraz uyumaya çalışmalısın."

Sloane kaşlarını çattı. "Zürafalar günde sadece dört buçuk saat uyurlar."

Bir savaş gördüğümde kaybedeceğimi bildiğim için onu rahat bıraktım. Süitte sessizce ilerleyerek Dean'in odasının önünde durdum. Kapı aralıktı. Elimi tahtanın üzerine koydum.

"Dean?" diye seslendim. Cevap vermeyince kapıyı hafifçe çaldım. Kapı içeri doğru sürüklendi ve Dean'in uyuduğunu gördüm. Yatağını odanın bir tarafına itmiş ve sırtını duvara dayayarak uyuyordu. Sarı saçları hafifçe gözlerinin içine düşüyordu. Yüzünde gerginlik yoktu.

Huzurlu görünüyordu.

Kapı aralığından geri geri çıkmaya başladım. Yer gıcırdadı ve Dean yatakta doğruldu, gözleri görmüyordu, elini önüne uzatmıştı. Parmakları kıvrıktı, sanki bir hayaleti boynundan yakalamış gibiydi.

"Benim," dedim çabucak. Hâlâ varlığımı fark etmediğinde ışığı açtım. "Benim, Dean." Yatağa doğru adım attım. *Sadece benim.*

Dean'in başı döndü. Bana doğru baktı. Ve bir an sonra geri döndü. Gözleri benimkilere odaklanmıştı. "Cassie." Adımı başka birinin dua eder gibi söyledi.

"Özür dilerim," dedim ona yaklaşarak. "Seni uyandırdığım için." "Üzülme," dedi Dean, sesi sertti.

Yatağa, onun yanına sürünerek uzandım. Elleri saçlarımın ucuna gitti, dokunuşu yumuşaktı. Vücudumun sıcaklığını içine çekerek bir an için gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında daha sakin ve berraktı.

"Bir sorun var," dedi Dean, her zamanki gibi gözlemciydi. Omuzlarımdaki gerginliği görüp göremediğini merak ettim. Tüy kadar hafif dokunuşuyla bunu hissedip hissedemediğini merak ettim.

"Sloane bir şey buldu." Dokunuşunun onu dengelediği gibi beni de dengelemesine izin verdim. "Fibonacci dizisinden yirmi yedi tarihlik bir seri elde etti. Sonra FBI'ın seri cinayetler veri tabanında bir arama yaptı. bir ya da daha fazla cinayetin işlendiği yer." "Briggs ve Sterling ona bu tür bir erişim izni mi verdi?"

Yüz ifadem bu soruyu benim için cevaplamış olmalı.

"FBI'ı hackledi." Dean durakladı. "Tabii ki yaptı. O Sloane." "Aynı kalıba uyan on yıllık bir dava buldu," dedim ona.

"Fibonacci tarihlerinde öldürülen dokuz kurban." "MO?" Dean sordu.

"Katil bıçak kullanmış. Arkadan saldırdı ve kurbanlarının boğazını kesti. İlk kurban bir fahişeydi. Diğerleri hakkında bilgim yok."

"Dokuz ceset," diye tekrarladı Dean. "Fibonacci dizisinden türetilen tarihlerde."

Bedenimi kaydırarak onunkine yaslandım. "Dün gece mesaj 'Dokuza ihtiyacım var'dı. *İhtiyacım* var Dean, 'istiyorum' değil, 'dokuz kişiyi öldüreceğim' değil. *İhtiyacım var*."

Kurbanların sayısı önemliydi, tıpkı bileklerdeki numaralar gibi, tıpkı tarihler gibi.

Dean'e "Sloane'un bulduğu dava hâlâ açık," dedim. "Asla kapanmadı. Sterling seri katillerin öldürmeyi bırakmadığını söyledi."

Dean henüz kelimelere dökmediğim soruyu duydu. *Aynı katille uğraşıyor olabilir miyiz?*

Dean, "On bir yıl bir katilin kendini inkâr etmesi için uzun bir süre," dedi. Sözleri bunu doğrulamadan önce Dean'deki değişimi gördüm. "Her öldürdüğümde daha fazlasına ihtiyacım oluyor. Bu kadar uzun süre yoksun kalmak..."

"Bu mümkün mü?" Dean'e "Bir UNSUB dokuz kişiyi öldürüp sonra da öylece... bekleyebilir mi?" diye sordum.

Dean, "Bizim UNSUB dört gün içinde dört kişiyi öldürdü," diye yanıtladı. "Ve şimdi bekliyor. Daha küçük ölçekli ama aynı konsept."

Sayılar önemli. Sayılar UNSUB'a nerede, ne zaman öldüreceğini, ne kadar bekleyeceğini söylüyordu. Ama dizinin bir kısmının her kurbanın bileğinde görüldüğünden emin olmak?

Başından beri bunu bir mesaj olarak okuduk. Ya mesaj "*Bunu daha önce de yaptım*" olsaydı?

Birden boğazım düğümlendi. *Tertium*, diye düşündüm.

"Dean." Dudaklarım uyuşmuştu. "Ya oktaki kelime sadece Eugene Lockhart'ın UNSUB'ın bu seferki üçüncü kurbanı olduğuna işaret etmiyorsa? etrafta?"

Tertium. Tertium. Tertium. Kızın bu kelimeyi söylediğini duyabiliyordum. Bakışlarını kalabalığın içine diktiğini görebiliyordum.

"Üçüncü kez." Dean yatağın ucuna doğru kaydı. Bir süre sessizce orada oturdu ve kendini katilin yerine koyduğunu, yüksek sesle söylemeden mantık yürüttüğünü biliyordum. Sonunda ayağa kalktı. "Briggs'i aramalıyız."

CHAPTER 36

Dean aradı.

Aç dedim. Aç şunu, Briggs.

Eğer katil üçüncü kez bu yolu izliyorsa -Fibonacci tarihlerinde öldürülen dokuz ceset- karşımızda bir acemi yoktu. Biz bir uzmanla karşı karşıyaydık. *Planlama seviyesi. Geride kanıt bırakılmaması.*

Uydu.

İlkinin hemen ardından ikinci bir farkındalık geldi. *Eğer katilimiz on yıldan daha uzun bir süre önce boğaz kesiyorsa. yirmili yaşlarının sonundan daha genç.* Ve eğer New York cinayetleri ilk değil de ikinci set olsaydı.

"Briggs." Dean'in sesi sert ama sakindi. Briggs'i hızlandırmaya başladığında ona doğru döndüm. "Bunun UNSUB'ımızın ilk rodeosu olmayabileceğine inanmak için nedenlerimiz var."

Ajan Briggs cevap verirken Dean sessizliğe gömüldü. Dean'le aramdaki mesafeyi kapattım ve elimi koluna koydum. "Ona Sloane'un Kod," dedim. "UNSUB yine öldürecek - Büyük Balo Salonu'nda -On iki Ocak'ta."

Dean başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

"Ne?" diye sordum. Ona sordum. "Neden kapattın?"

Dean telefonunu sıkıca kavradı. "Dean?"

"Briggs ve Sterling sabahın üçünde bir telefon aldılar."

Sabahın üçünde FBI'ı aramak için tek bir neden vardı. *Çok erken diye düşündüm. Sloane bir sonraki cinayetin ayın 12'sinde olacağını söylemişti. Desen-*

Dean, "Majestelerinin güvenlik şefi saldırıya uğradı," diye devam etti. "Künt kuvvet travması."

Bizi güvenlik ofisine çeken adamı düşündüm. Camille'in öldürüldüğü gece Sloane'un babasını almaya gelen adam.

"Yöntemimize uyuyor," diye devam etti Dean. "Yeni yöntem.

Bileğindeki numaralar." "Silah mı?" Ben sordum.

"Bir tuğla."

Kafasına bir tuğla ile vurdun. Bir tuğla aldın ve parmaklarını ona doladın ve içinde öfke patladı ve sen-

"Cassie." Dean düşüncemi yarıda kesti. "Bilmen gereken başka bir şey var."

Beklemekten sıkıldın mı? UNSUB'a sessizce sordum. Seni harekete geçiren bir şey mi oldu? Bu adamın düşüşünü izlemek seni heyecanlandırdı mı? Kafatasının çatlama sesinin tadını çıkardın mı? Duramadım. Her seferinde daha yenilmez, daha az hatalı, daha az insan hissediyorsun.

"Cassie," dedi Dean tekrar. "Onu bulduklarında kurban hâlâ hayattaydı. Şu anda tıbbi olarak komada ama ölmemiş."

Dean'in sözleri beni kendime getirdi.

Bir hata yaptın diye düşündüm. Bu bir katildi.

Hatalar. Bir kurbanı canlı bırakmış olmak onu içten içe kemirirdi. "Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," dedim. "Suç mahallinin resimleri, "Kurbanın üzerindeki savunma yaraları, bunu aşmamıza yardımcı olabilecek her şey."

"Hiçbir şeyin içinden geçmemize ihtiyaçları yok," dedi Dean.

"Bu cümlelerin nasıl doğru olabileceğini açıkla."

Bu sözleri söyleyen sesin geldiği yöne döndüm ve Lia'yı gördüm. Ne kadar zamandır orada durup Dean ile benim aramdaki etkileşimi izlediğini merak ediyordum.

"Profilini çıkarmak için bize ihtiyaçları yok, çünkü bir tanık var." Dean Lia'dan bana baktı. "Şüpheliyi çoktan yakaladılar."

Ekranda, Beau Donovan bir sorgu odasında oturuyordu. Elleri arkadan kelepçeliydi. Dosdoğru ileriye bakıyordu - Sterling ve Briggs'e değil, onların *içinden bakıyordu*.

"Bu doğru değil," dedi Sloane, sehpanın yanında yere çökerek. Bir an sonra tekrar ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. "Ayın on ikisinde olması gerekiyordu. Akla yatkın değil."

Her şeyin bir araya gelmesine *ihtiyacı* olduğunu söylemedi. Anlamalı olması için bu tek şeye ihtiyacı olduğunu söylemedi.

"Bay Donovan, bir tanık sizi olay yerinde, kurbanın üzerine çömelmiş, bileğine bir şeyler yazarken gösteriyor." Briggs kötü polisi oynuyordu. Söylediği kelimelerden çok, onları söyleme şekliydi, sanki bu ifadenin her bir parçası Beau Donovan'ın tabutuna çakılmış bir çiviymiş.

Beau'nun yanağındaki bir kas seğirdi.

"Korku," dedi Michael. "Yanında öfke ve onun altında da..." Michael Beau'nun yüz hatlarını inceledi. "*Dudakların* köşelerinde oynamak-memnuniyet."

Memnuniyet. Bu öfke ya da korkudan daha lanetleyiciydi. Masum insanlar cinayete teşebbüsten tutuklandıklarında *tatmin* olmamışlardır.

"Beau." Ajan Sterling iyi bir polis için doğal bir uyum değildi, ama Beau hakkında bildiklerimize dayanarak, onun bir kadına güvenme olasılığının daha yüksek olduğundan şüphelenmiş olmalıydı - yine de pek olası *değil*. "Bizimle konuşmazsan sana yardım edemeyiz."

Beau, iki eli arkadan kelepçeliyken yapabildiği kadarıyla koltuğuna yığıldı.

"Eşofmanınızın cebinde *bununla* bulundunuz." Briggs bir kanıt torbası attı. İçinde kalıcı bir kalem vardı. Siyah. I rengi fark etti ama üzerinde durmadı. "Adli tıbbın bize kaleminizin *bununla* eşleştiğini gösterme şansı nedir sizce?" Briggs kanıt torbasının yanına bir fotoğraf koydu. *Güvenlik şefinin bileği*.

Üzerinde dört haneli bir sayı yazıyordu.

"Dokuz-sıfır-dokuz-beş," diye okudu Sloane. Neredeyse ekranı kapatana kadar ilerledi. "Bu yanlış numara. *Yedi-yedi-altı-bir*." Her sayıyı sağ elinin orta parmağını başparmağına vurarak noktaladı. "Sırada bu var. Bu sayı" - ekranı işaret etti- "Fibonacci dizisinin ilk yüz basamağının hiçbir yerinde görünmüyor."

Ekranda, Ajan Briggs sessizliği bir silah gibi kullanıyordu. Beau'nun çözümlmesini bekliyordu.

"Sana bir şey söylemek zorunda değilim."

Michael, Beau'nun ses tonuna kaşlarını kaldırdı ama bu kez tercümeyle ihtiyacım yoktu. *Kabadayılık*. Çok uzun süre çok sert tekmelenmekten doğan türden.

Ajan Sterling masanın Beau'nun tarafına doğru yürüdü. Bir an için Beau'nun ona saldıracağını sandım ama onun yerine, kelepçelerini açmak için hareket ettiğinde Beau kaskatı kesildi.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," diye kabul etti. "Ama bence söylemek istiyorsun.

Sanırım bilmemizi istediğiniz bir şey var."

Michael, Beau'nun sözsüz yanıtını aldı, sonra ekrana doğru bir parmak hareketi yaptı. "Bayanı işaret et," dedi.

"Bize Camille Holt'un size iyi davrandığını söylemiştiniz." Ajan Sterling masanın kendi tarafına çekildi ve Beau ile göz temasını hiç kesmedi. "Şu anda, onu sen öldürmüşsün gibi görünüyor."

"Yapmadığımı söylesem bile," diye homurdandı Beau, "bana inanmazsın." "Dene bakalım."

Bir an için gerçekten yapabileceğini düşündüm. Onun yerine tekrar koltuğuna yerleştirdi. "Canım pek konuşmak istemiyor," dedi.

"Son görüşmemizde, Camille öldürüldüğünde Tory Howard ile birlikte olduğunuzu söylemiştiniz." Ajan Briggs öne doğru eğildi. "Ama son zamanlarda Tory'nin o gece Aaron Shaw ile birlikte olduğuna inanmaya başladık."

"Belki de onu korumaya çalışıyordum," diye tükürdü Beau. "Siz pisliklerden." "Ya da belki," diye önerdi Briggs, "gerçekten onu korumaya çalışıyordun.

kendin. Tory ve Aaron işleri gizli tutuyorlardı. Tanık olarak onun adını vermek istemedi. Sen bu rol için gönüllü olduğunda oldukça şanslı olduğunu düşünmüş olmalı." Öne doğru eğildi. "Sadece bunu yapmana izin verdiğinde, o gece için *senin* de tanışın olduğunu fark etmedi."

Akıllıca, diye düşündüm. Beau'ya kağıt üzerinde bakınca Onu küçümseyin. Lise terk. Berbat bir işte çalışıyor. Daha fazlası olduğu izlenimini vermek için hiçbir çaba göstermedi ama poker turnuvasındaki başarısı çok farklı bir hikaye anlattı.

Reddedilmeye ve görmezden gelinmeye alışkın ama bence çok yüksek bir IQ'su var.

"Tory bize yalan söyledi." Briggs sesini alçalttı. "Belki de onu suç ortağı olarak suçlamayı düşünmeliyiz."

"Briggs," dedi Sterling keskin bir sesle - sonuna kadar iyi polis.

Ajan Briggs masaya doğru eğildi, Beau'nun yüzüne baktı ve öldürmek için hamle yaptı. "Söyle bana Beau, Tory sana hiç birini nasıl hipnotize edeceğini öğretti mi?"

CHAPTER 37

Briggs ve Sterling tartışmaya devam ettiler ama Beau tek kelime etmedi. Sonunda onu kendi haline bırakıp bizi aradılar.

"Düşünceleriniz?" Briggs hoparlörden sordu.

"Bu o değil." Sloane neredeyse şiddetten titriyordu. "Sen bunu görmek zorundayım. Rakamları mı? *Yanlış*. Konum? *Yanlış*. Zamanlama?" Sloane telefona sırtını döndü. "*Her şey yanlış*."

Sessizlik çöktü. Dean boşluğu doldurdu. "Onda potansiyel var şiddet." Dean'in bu gözlemini ifade ediş biçimi, Beau'da kendinden bir şeyler görüp görmediğini merak etmeme neden oldu. "Parası ve gücü olanları kayıran bir hiyerarşinin en altında yaşıyordu ve ikisine de sahip değildi. Fırsat verildiğinde, zirveye çıktığı bir oyun oynamaktan hoşlanacaktır." Dean tezgâha yaslandı, başı öne eğikti. "Kızgın ve tahminimce hayatının çoğunu bir çöp gibi bir kenara atılarak geçirdi. Majestelerinin güvenlik şefi ölürse, Beau bu konuda kendini kötü hissetmeyecektir. Seçme şansı olsa, muhtemelen o tuğlayı tekrar eline alırdı."

"Ama-" Sloane söylemeye başladı.

"Ama," dedi Dean, "Sloane haklı. Kurbanların bileklerindeki numaralar sadece bu UNSUB'ın yönteminin bir parçası değil. Onlar onun imzasının bir parçası. Kurbanlarını işaretlemesi *gerekıyor*. Ve ben bir katille karşı karşıya olduğumuza ikna olmadım."

Titizlikle planlanmış dört cinayetten sonra *yazı yazarken* yakalanan UNSUB Adam daha ölmeden beşincinin bileğine numaralar yazılıyor."

Sloane ısrarla, "*Yanlış* numaralar," diye ekledi.

Sterling boğazını temizledi. "Sloane ve Dean ile aynı fikirdeyim. UNSUB'ımızın yöntemi her cinayette değişti. Kurbanların işaretlenme yöntemi de öyle. Şimdiye kadar."

Eugene Lockhart'ın bileğinde de kalıcı bir kalemle yazılmış rakamlar olduğunu fark ettim.

"Birini öldürdüğünü söyle." Lia anında odanın dikkatini çekti. "Ya da Beau'nun durumunda olduğu gibi, tuğlayla vurduğun kişinin ölmek üzere olduğunu düşündüğünü söyle." Ellerinin topuklarına dayanarak arkasına yaslandı ve aklım İki Gerçek ve Bir Yalan'a geri döndü.

Dokuz yaşındayken bir adam öldürdüm.

"Belki bir seçeneğiniz vardı. Belki de yoktu. Ve sonra," diye devam etti Lia, sesi hafif ve havadardı, "yakalanmak istemediğini söyle. Ne yaparsın?"

Saniyeler sessizlik içinde geçti. Cevabı veren Dean'di. Lia'yı hepimizden daha iyi tanıyordu. "Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylüyorsun," diye tekrarladı Lia. "Örtbas ediyorsun. Ve eğer dışarıda bir seri katil olduğunu biliyorsan..." Lia omuz silkti.

"Belki Beau numaraları duymuştur," dedim Lia'nın bıraktığı yerden devam ederek. "Tam olarak ne olduğunu değil, sadece tüm kurbanların bileklerinde numaralar *olduğunu*."

Sterling kaldığım yerden devam etti. "O tuğlayı aldı. Kurbanı vurdu. Panikledi ve olayı örtbas etmek için, bunu bizim UNSUB'ın işi gibi göstermeye çalıştı."

Öfke. Korku. Memnuniyet. Michael'ın Beau'nun hissettiğini söylediği her şey olayların bu yorumuna uyuyordu.

Beau bizim UNSUB'ımız değildi. Bizim UNSUB'ı taklit ediyordu.

Sloane, "Demek ki desen bozulmamış," diye fısıldadı. "Desen yanlış değil."

Bozuk değilsin, tercüme ettim. Yanlış değilsin.

"Büyük Balo Salonu. On ikinci Ocak." Sloane sayar gibi önce bir parmağını, sonra diğerini uzattı. "Şablona göre bir sonraki cinayet on iki Ocak'ta Büyük Balo Salonu'nda işlenecek."

Üç gün. Eğer Sloane Fibonacci tarihleri konusunda haklıysa, tek sorunumuz bu değildi.

"Desenden bahsetmişken," dedim Sterling ve Briggs'e, vücudumu yeniden saran korkuyla, "bilmeniz gereken bir şey daha var."

CHAPTER 38

"Sloane FBI'nin dosyalarını hackledi. Bulduklarına dayanarak, şüphelimizin bunu daha önce yapmış olabileceğini düşünüyorsunuz." Ajan Sterling az önce söylediklerimin özetini birkaç saniye havada asılı bıraktıktan sonra ekledi, "İki kez."

Ajanlardan biri Sloane'a FBI'ı hacklememenin erdemleri hakkında ders vermek için iyi bir zaman olduğuna karar vermeden önce, "Bu sadece bir teori," diye cevap verdim. "Ama Sloane'un bulduğu vaka asla çözülemedi ve modele uyuyor."

"Konum açısından da mı?" Briggs sordu. Pratik olarak şakaklarını ovuşturduğunu *duydum*. "O katil spiral şeklinde mi çalışıyordu?" "Fibonacci spirali," diye düzeltti Sloane. "Ve hayır, çalışmıyordu."

"Bileklerdeki numaralar mı?" Sterling sordu. Sloane tekrar, "Hayır," dedi.

Bileğinde numara yok. Spiral yok. Eğer aynı katille uğraşıyorsak, o zaman katil değişmiştir. Bu duyulmamış bir şey değildi, ama genellikle bir UNSUB'ın davranış biçiminde, yani bir suçun gerekli unsurlarında değişiklikler görürdük.

Kurbanların bileklerine numara yazmak *gerekli* değildi. Onları bir sarmal içinde öldürmek bir *seçimdi*. Bir katilin tarzı değişebilirdi ama genellikle imza aynı kalırdı.

"Sayılar her zaman oradaydı." Sloane'un sesi ısrarcıydı. "Onları birinin bileğine yazmamış ya da doğru yerlerde öldürmemiş olsa bile,

oradaydılar."

Randevularda, sessizce bitirdim. Belki de imza, yani UNSUB'ın davranışlarında kendini gösteren derinlerdeki psikolojik *ihtiyaç* şuydu cinayetlerin sayılarla yönlendirilmesi gerekiyordu. Bu açıdan bakıldığında, Vegas'ta işlenen suçların ek unsurları bir farklılık yaratmıyordu.

Onlar bir tırmanıştı. *Daha fazla sayı, daha fazla kural.*

"Artık daha yaşlıyım," dedi Dean, olasılığı test ederek. "Daha bilgeyim, daha iyiyim. Çok uzun süre bekledim, çok uzun planlar yaptım..." Profilini çizerken sesi daha alçaktı, daha derindi. "Bir zamanlar amatördüm. Şimdi bir sanatçıyım. Yenilmez. Durdurulamaz."

"Ve bu sefer," dedim yavaşça, "kredi istiyorsun."

Bu yüzden kurbanlarınızın bileklerine numaralar yazdınız diye düşündüm. *Şifreyi çözmemizi istedin. Yaptığın şeyin tüm boyutlarını görmemizi istedin.*

"Yerel polisi Beau Donovan'ın seri katilimiz olmadığına ikna etmek için, yüzeyde tamamen ilgisiz görünen on yıllık bir davayı gündeme getirmeden yeterince zorlanacağız." Briggs'in sesi düşüncelerimi böldü. "Bu şehirdeki güçler bu davanın çözülmesini istiyor. Şimdi. Eğer bu son saldırının bizim UNSUB'ın işi olmadığı teorisini ortaya atarsak, şu ana kadar gördüğümüz işbirliğinin hızla yok olmasını bekleyebiliriz."

"Yani," dedi Lia, "Desert Rose'daki ücretsiz süitinizi kaybedebilirsiniz. Duyduğuma göre şehrin hemen dışında çok *güzel* Soyun."

"Yani," diye karşı çıktı Ajan Briggs, "New York davasındaki tanıklarla ve ilgili kişilerle karşılaştırmak için otel müşterilerinin bir listesini istiyorsak, aynı güçler muhtemelen arama izni olmadan herhangi bir şey vermeyi reddedeceklerdir."

"Ve," diye ekledi Ajan Sterling ayık bir sesle, "Grayson Shaw Majesty'deki Büyük Balo Salonu'nu tekrar açmak için neredeyse kesinlikle ısrar edecektir."

Parmaklarım içe doğru kıvrıldı, tırnaklarım hafifçe avuçlarımın yüzeyinde. *Üç gün.* Bir sonraki cinayete kadar bu kadar zamanımız vardı. Sloane'un babasını balo salonunu yeniden açmanın bir hata olduğuna ikna etmek için bu kadar süremiz vardı.

"Ne yapmamızı istiyorsun?" Dean'in odaklanmadığı bir şey yoktu.

"Şimdilik," dedi Ajan Briggs, "bir yere ayrılmamanız gerekiyor. Odada kalın ve beladan uzak durun. Biz ilgileniyoruz."

Sterling ve Briggs "işin içinde" olsun ya da olmasın, hiçbirimizin onlar bir sonraki görevimizi verene kadar oturup parmaklarımızı oynatmaya niyetimiz yoktu.

Bir kalem ve telefonun yanındaki Majesteleri not defterini aldım ve bu davada şimdiye kadar konuştuğumuz herkesin adını yazdım, sonra iki tanesinin üstünü çizdim: güvenlik şefi ve Camille Holt. Adam komadaydı; kadın ölmüştü. İkisi de şüpheli değildi.

"New York cinayetleri on bir yıl önce işlendi," dedim. "Yaşları nedeniyle, bu sadece Beau Donovan'ı değil, aynı zamanda Aaron Shaw ve Tory Howard."

Çocuklara korkunç şeyler yaptırılabilirdi-Dean bunun yeterince kanıtıydı. Ama birinin boğazını arkadan kesmek? Erişimi sınırlı bir çocuğun yapacağı bir şey değildi bu.

Listemdeki diğer isimleri gözden geçirdim. Thomas Wesley otuz dokuz yaşındaydı, yani yirmi yedi yaşındaydı ve New York cinayetleri sırasında ilk şirketinin CEO'su olarak görev yapıyordu. Profesör otuz iki yaşındaydı ve hızlı bir internet araştırması bana lisans eğitimini NYU'da tamamladığını söyledi. Biraz tereddüt ettim, sonra listeye son bir isim daha ekledim.

Grayson Shaw.

Sloane'un babası ellili yaşlarının başındaydı. Belli ki güç ve kontrol sahibi olmaktan hoşlanan bir adamdı. Sloane'a davranış biçimi bana onun insanları mal gibi görme ve onlara karşı duygusuz ve hissiz davranma eğiliminde olduğunu gösterdi.

Majesty şirketinin sahibi olarak Grayson Shaw'ın New York'a sık sık gittiğine dair Michael'ın arabası üzerine bahse girerdim.

"Sloane'un FBI'ı tekrar hacklemesini önermek bana düşmez," dedi Michael, Sloane'un babasının adı üzerinde durmasını engelleyerek, "ama bence

Sloane FBI'ı tekrar hacklemeli."

Bir süre sonra Judd kapıda belirdi. Michael'a baktı, bize baktı ve sonra kendine kahve yapmaya gitti.

"Bu sabah çok fazla aksiyon kaçırdın," diye arkasından seslendi Lia.

Adam arkasını bile dönmedi. "Ben pek bir şey kaçırmam."

Başka bir deyişle: Judd sabahımızı ne yaparak geçirdiğimizi gayet iyi biliyordu. Sadece müdahale etmemiştii ve şimdi de etmeyecekti. Judd'ın önceliği davaları çözmek ya da FBI'ın hacklenmediğinden emin olmak değildi. Onun işi bizi güvende tutmak ve karnımızı doyurmaktı.

Ne olursa olsun.

Ona göre, diğer her şey yıkandığında ortaya çıkıyordu. "Eğer *tertium* sadece katılımizin sayıya takıntılı olduğu anlamına gelmiyorsa Üç, eğer bu *gerçekten* katılımizin bu rutini üçüncü kez gerçekleştirdiği anlamına geliyorsa," diyordu Lia yanımda, Michael'ın önerisine ısınarak, "kaçırdığımız vakayı bulup bulamayacağımızı görmek mantıklı."

FBI'ı hacklemek sadece Lia'nın kulağına *mantıklı* gelebilir.

"Bir program kurabilirim," diye gönüllü oldu Sloane. "Sadece FBI için değil, Interpol, yerel polis veritabanları, zaten bir arka kapım olan her şey için. Parametrelerimize uyan tüm kayıtları aramasını sağlayacağım. Geçen sefer tek bir Fibonacci tarihi için elle arama yapmıştım. Bu biraz daha fazla zaman alacak ama sonuçlar daha kapsamlı olacak."

"Bu arada." Judd gelip mutfağın kenarında durdu. "Geri kalanınız yemeğinizi yiyebilirsiniz."

Michael itiraz etmek için ağzını açtı ama Judd bir bakışla onu susturdu.

"Oda servisi?" Michael yumuşak bir şekilde önerdi.

Judd, "Sadece iki yüz dolarlık bir banknot biriktirmek istiyorsan," diye cevap verdi.

Michael en yakın telefona doğru ilerledi. Havuzdaki kavgadan beri dikkat çekecek kadar sessizdi ama daha konuşmaya başlamadan üç *yüz dolarlık* kahvaltı faturasını toplamak için elinden geleni yapacağını söyledi.

Judd'ın veto ettiği tek şey şampanyaydı.

Yemeği beklerken, duş almak için geri çekildim. Sloane o sabah bana tarihleri açıkladığından beri saatte bir milyon mil hızla gidiyordum. Duş almak bana iyi gelecekti. Daha da iyisi, zihnimi gerçekten düşünebileceğim kadar sakinleştirebilirdi.

Programa ilk katıldığımda, faili meçhul davalarla sınırlandırılmıştık ve yöneticilerimiz o anda hangi dava üzerinde çalışıyorsa, ara sıra o davayla ilgili bilgi vermekten başka bir şey yapmıyorduk. Kuralların değişmesinden bu yana geçen üç ay içinde yarım düzine aktif davada çalıştık. İlkini üç günden kısa bir sürede çözmüştük. İkincisini bundan daha da hızlı. Üçüncüsü neredeyse bir hafta sürmüştü ama bu seferki...

Çok fazla detay vardı. Dava uzadıkça beynimin hokkabazlık yapması gereken bilgi sayısı da artıyordu. UNSUB'ın profili her cinayetle birlikte gelişti ve

Şimdi tekrar suç işleyen biriyle karşı karşıyaymışız gibi görünüyordu.

hiper hıza geçmişti. Okuduğum dosyalar. İzlediğim röportajlar. Kendi ilk izlenimlerim.

Profil uzmanı olmanın en zor yanının hangi bilgiyi atacağıma karar vermek olduğunu öğreniyordum. Beau ve Tory'nin koruyucu ailelerde zaman geçirmiş olmaları önemli miydi? Peki ya Aaron'ın babasına hem kızması hem de boyun eğmesi? Thomas Wesley'nin asistanından aldığım hafif yapışkan his? Profesörün sipariş ettiği ama sadece içiyormuş gibi yaptığı içki?

Artık şüphelerimiz otuz yaşın üzerindeki şüphelileri hedef alsa bile, beynimin, olaya karışan herkes hakkında bildiklerimi düzenleyen ve yeniden düzenleyen, sürekli bir anlam arayan kısmını kapatamıyordum.

Bir şeyleri kaçırdığım hissinden kurtulamıyordum. Yine de, bir profil uzmanı olmak, dava kapanana kadar her zaman bir şeyleri kaçırdığımı hissetmem anlamına geliyordu. Cinayetler *durana* kadar ve sadece bir gün, iki gün ya da üç gün için değil.

İyilik için.

Küvete vuran duş spreyinin sesi ritmik ve rahatlatıcıydı. Duşa girip spreyin altına girdiğimde düşüncelerimi bastırmasına izin verdim. *Nefes al. Nefes ver.* Döndüm, boynumu eğdim ve suyun saçlarımı ıslatmasına ve yüzümün önünden aşağı damlamasına izin verdim.

Birkaç mutlu dakika boyunca zihnim sessizdi ama asla uzun süre sessiz kalmadı.

Haziran'ın yirmi biri. Beynimi şu ya da bu konuda düşünmeye zorlamadığım zamanlarda gittiğim yer orasıydı. *Annemin soyunma odası. Ellerimdeki kan. Duvarlarda kan.*

"Dans et Cassie."

Bölümlere ayırabilirdim. Dikkatimi dağıtabilirdim. Her şeyi bir kenara bırakıp mevcut davaya odaklanabilirdim ama yine de anılar, korkular ve o toprak yoldaki mezarda yatan iskeletle ilgili içimi kemiren kesinlik orada, yüzeyin hemen altında beni bekliyordu.

Rüyalarım bunun yeterince kanıtıydı.

Haziran'ın yirmi biri, diye tekrar düşündüm. Sloane'un çizdiği takvimlerin önünde durduğumu, parmaklarımı tarihe bastırdığımı hatırladım. *Haziran'da Fibonacci tarihi yok.*

Ve hala, zihnim geri dönüyordu. *Haziran'ın yirmi biri.*

Neden bunu düşünüyordum? Annem hakkında değil - bunu anlamak için insan ruhu konusundaki uzmanlığıma gerek yoktu - ama tarih hakkında? I

Kendimi takvimin önünde durmuş, ay ay gözden geçirirken hayal ettim.
Nisan'da bir avuç, Mayıs'ta sadece iki. Haziranda hiç yok.

Boğazıma bir nefes takıldı. Elim kendiliğinden dışarı fırladı ve duşu kapattı. Dışarı çıktım, yatak odasına dönerken gövdemin etrafına bir havlu sarmayı zar zor hatırladım.

Büyükten küçüğe renkli nesnelerin bulunduğu duvara doğru yürüdüm.
-Cam rafta. Sloane'un Ocak, Şubat, Mart ve Nisan ayları için hazırladığı sayfalara baktım.

Mayıs ayında iki tarih.

"Beş Mayıs," dedim yüksek sesle, tüm bedenim gerilmişti. "Ve sekiz Mayıs."

Judd bana *altı yıl önce, bu Mayıs'ta* söylemişti. Ama bana söylediği tek şey bu değildi.

Bana Scarlett'in öldürüldüğü tarihi söylemişti. *Sekiz Mayıs.*

Mutfağa doğru yürüdüğümü hatırlamıyordum ama bir de baktım ki oradayım, havluyla birlikte yere damlıyorum.

Michael'ın bakışları yüzüme yöneldi. Dean kıpırdamadan durdu. Lia bile şu an soyunmuş halimle ilgili bir yorum yapmanın sırası olmadığını anlamış gibiydi.

"Judd," dedim.

"Her şey yolunda mı Cassie?" Tezgâhta durmuş bulmaca çözüyordu.

Tek düşünebildiğim cevabın *hayır* olması gerektiği idi. Ben sorduğumda Judd *hayır* demek zorundaydı.

"Scarlett'i öldüren UNSUB," dedim. "Nightshade. Kaç tane insanları öldürdü mü?" Sorduğum sorunun *evet* ya da *hayır* ile cevaplanamayacağını uzaktan da *olsa* fark ettim.

Judd'ın ifadesi bir anlığına dalgalandı. Cevap vermeyi reddedeceğini düşünmüştüm ama reddetmedi.

"Bildiğimiz kadarıyla," dedi sesi kısık bir şekilde, "dokuz kişiyi öldürdü."

SEN

Her şey sayılabilir. Gerçek sonsuzluk dışında her şeyin bir sonu vardır.

Elinizde bıçak olmadan yapabileceğiniz tek şey, gömleğinizin yüzeyindeki deseni hafifçe izlemektir. Altındaki kesikleri hissedebilir, kendi teninize kazıdığınız sözü hissedebilirsiniz.

Etrafında. Yukarı ve aşağı. Sola ve sağa.

Yedi artı iki dokuz eder.

Dokuz bir sayıdır. Ve Dokuz, her zaman olmanız gereken şeydir.

CHAPTER 39

Seri katiller öylece durmazlar.

Bunu bana söyleyen Ajan Sterling'di. O zaman fark etmiştim ki Scarlett Hawkins'i öldüren UNSUB'ı düşündüğünü söyledi.

Sadece Scarlett'in Nightshade'in dokuzuncusu olduğunu fark etmemiştim.

Judd orada durmuş bana bakarken, beynim kızının ölümüyle ilgili duyduğum her şeyi yeniden hatırladı. Briggs ve Sterling, Dean'in babasını tutukladıktan kısa bir süre sonra Nightshade davasına atanmışlardı. Katilin peşinden çok sert gitmişlerdi. O da misilleme olarak onların peşine düşmüştü.

Arkadaşlarını, ekibin bir üyesini -asla ön saflarda olmaması gereken birini- kendi laboratuvarında öldürmüştü.

Onu hiç yakalayamadılar. Kelimelerin zihnimde tekrar tekrar dönmesini engelleyemiyordum. *Ve seri katiller öylece durmazlar.*

New York, 11 yıl önce. D.C.,

beş buçuk.

Ve şimdi de Vegas.

Dean gelip Judd'ın yanında durdu. İkisi de pek konuşkan değildi. Duruşlarında, kızını kaybeden adamın ve kurtarmak için acısını bir kenara bıraktığı on iki yaşındaki çocuğun yankılarını görebiliyordum.

"Nightshade'in diğ er cinayetlerinin tarihlerine bakmamız gerekiyor." Dean konuştuğunda bunu teselli etmek için yapmıyordu. Judd teselli edilecek bir tip değıldi.

Rahatlık istemiyorsun. Hiç istemedin. Kızını öldüren adamı istiyorsun ve onun ölmesini istiyorsun.

Bunu herkesten daha iyi anlıyordum.

"Hiçbir şeye bakmamıza gerek yok." Judd'ın sesi sertti. "Tarihleri biliyorum."  enesi hafifçe sallandı, dudakları dişlerine doğru kıvrıldı. "Dört Mart. Beş Mart. Yirmi birinci Mart." Dudaklarından  ıkan Konuşurken ses tonunda denizcilik vardı, sanki ölen yoldaşlarının listesini okuyormuş gibiydi. "2 Nisan. Dördüncü Nisan."

"Dur." Sloane yanına geldi ve onun elini tuttu. "Judd," dedi, kalbi g zlerindeydi, "artık durabilirsin."

Ama yapamadı. "Nisan'ın beşi. Nisan'ın yirmi    . Mayısın beşi." Yutkundu ve yüzü gerilirken bile gözlerindeki yaşların parıltısını görebiliyordum. "Sekiz Mayıs."

Judd'ın kollarındaki kaslar gerildi. Bir an için Sloane'u iteceğini sandım ama onun yerine parmakları Sloane'un parmaklarının etrafında kıvrıldı. "Tarihler uyuşuyor mu?" diye sordu ona.

Sloane başını salladı ve bir kez başladıktan sonra başını sallamadan duramadı. "Keşke yapmasalardı," dedi şiddetle. "Keşke hiç görmemiş olsaydım. Keşke-"

"Yapma," dedi Judd ona sertçe. "Olduğun şey için asla özür dileme."

Elini nazikçe yanına götürdü. Sonra hepimize teker teker baktı. "Ronnie ve Briggs'e söyleyen ben olmalıyım," dedi. "Ve bunu şahsen yapmalıyım."

"Sen git." Lia benden önce cevap verdi. " yi olacağız." Lia nadiren bu kadar kısa cümlelerle konuşurdu. Yüzündeki ifade bana Judd'ın Lia'ya on üç yaşından beri baktığını hatırlattı.

"Nightshade dosyasını kurcalamanızı istemiyorum." Judd bu emri verirken gözlerini Lia'ya dikmişti ama hepimizle konuştuğ  açıktı. "I Hepiniz nasıl çalıştığınızı biliyorsunuz. Kapıdan çıktığım anda Sloane'un ayrıntıları öğrenmesini isteyeceğinizi ve böylece balıklama dalabileceğinizi biliyorum ama ben r tbemi koruyorum." Judd sırayla her birimize sert bir bakış fırlattı. "Ben söylemeden o dosyaya yaklaşırsanız, sizi ilk uçakla Quantico'ya geri gönderirim, bu davanın canı cehenneme."

Odada Judd'ın boş tehditler savurduğunu düşünen tek bir kişi bile yoktu.

Oda servisi Judd gittikten on beş dakika sonra geldi. Hiçbirimiz yemeğe dokunmadık.

"Judd haklıydı," dedi Michael, Judd'ın ardından çöken sessizliği bozarak. "Şampanya içmek için henüz çok erken." Bara doğru yürüdü ve bir şişe viski çıkardı. Beş bardak indirdi.

"Gerçekten içmek için uygun bir zaman olduğunu mu düşünüyorsun?" Dean ona sordu.

Michael ona baktı. "Redding, bence bu 'içmek için uygun zaman'ın tam tanımı." Geri kalanımıza döndü. Ben başımı salladım.

Lia iki parmağını kaldırdı.

"Sloane?" Michael sordu. Kafein alımını kısıtlaması kişiliğinin bir göstergesiydi, ama ona sert bir içki ikram etme düşüncesi gözünü bile kırpmadı.

"Alaska'da bir geyiğe alkol verdiğiniz için cezai kovuşturmaya uğrayabilirsiniz."

Michael, "Bunu hayır olarak kabul ediyorum," dedi.

"Amerika'da," dedi Dean, "reşit olmadan içki içtiğiniz için cezai kovuşturmaya uğrayabilirsiniz." Lia ve Michael onu görmezden geldiler. Dean'i, aklının viski şişesinde olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum. Judd'daydı.

Benimki de öyleydi.

Detaylar olmadan, Judd'ın kızını öldüren UNSUB'ın profilinin sadece en kaba hatlarını çizebilirdim. *FBI senin peşine düştü.*

Onların peşinden bizzat gittin. Bu da bana

Korkusu olmayan, başkalarına korku salmak için yaşayan biri. Öldürmeyi bir oyun olarak gören biri. Kazanmayı seven biri. *Nightshade* ismi, katilin tercih ettiği silahın daha çok kadınlarla ilişkilendirilen zehir olduğunu kuvvetle düşündürse de, kadından çok erkek olması muhtemeldi.

Bundan daha ileri gidemeyince bir adım geri çekildim ve olaya denklemin diğer tarafından baktım. *Nightshade* hakkında çok az şey biliyordum ama

Judd'ın kızı hakkında birkaç şey biliyordum. Aylar önce Ajan Sterling bana bir hikâye anlatmıştı. O sırada esir tutuluyorduk ve bana çocukken en iyi arkadaşı Scarlett'in sürekli olarak gülünç derecede korkunç senaryolar ürettiğini ve bunlardan nasıl kurtulacağına dair beyin fırtınası yaptığını söylemişti.

Göğsünüzde uyuyan bir kobra ile cam bir tabutun içinde canlı canlı gömüldünüz, derdi. *Ne yaparsın?*

Başka bir seferinde Judd, okul çağındaki Scarlett'in bir keresinde genç Veronica Sterling'i kendisine eşlik etmesi için ikna ettiğini söylemişti. Küçük (ya da muhtemelen o kadar da küçük olmayan) bir uçurum tırmanışı içeren "bilimsel keşif gezisi".

Bildiklerimin satır aralarını okuyarak, *korkusuz, komik ve bir kez aklına koyduğun bir şeyden vazgeçirilemeyecek kadar inatçı olduğunu* düşündüm. Scarlett FBI laboratuvarlarında çalışmak için büyümüştü. *Nightshade davasında mı çalışıyordun?* Ona sessizce sordum. *O gece bu yüzden mi laboratuvardaydın?* Sloane'un beyninde bir bulmaca çözdüğünü ve sayılar anlam kazanana kadar bırakmayı reddettiğini düşündüm. *Sen de böyle miydin?*

Dosyayı okumadan bunu bilmeme imkan yoktu. *Katilini gördün mü, Scarlett? Senin ölümünü izledi mi?* Sorular birbiri ardına gelmeye devam ediyordu. *Hızlı mıydı, yoksa yavaş mıydı? Yardım çağırdın mı? Yardım çağırdın mı? kobralar ve cam tabutlar hakkında düşünmek? Sterling, Briggs ve Judd hakkında?*

Kapının çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Titredim. Aynaya bakarak Bloody Mary diyen bir çocuk gibi, bir parçam sanki karanlık şey bana doğru geliyor, sadece onun adını düşünerek.

Dean ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü, Michael ve Lia da peşindeydi. Dean gözetleme deliğinden baktı. "Ne istiyorsun?" Diğer taraftaki her kimse, Dean dostça hissetmiyordu.

"Senin için bir şeyim var."

Ses kapıdan biraz boğuk geliyordu ama yine de tanıdım. "Aaron?"

Sloane gelip Dean'in yanında durdu. Bir an için yüzü aydınlandı. Üvey kardeşinin, paylaştıkları babadan o kadar da farklı olmayabileceğini hatırladığı anı tam olarak gördüm.

"Sloane." Aaron şimdi Dean yerine onunla konuşuyordu. "FBI için ne yaptığını biliyorum. Babam söyledi."

Sloane'un babasına güvenmiyordum ve bu Aaron'a güvenmemi çok zorlaştırıyordu. "Bundan hoşlanmıyorum," diye devam etti Aaron. "Bu benim için istediğim türden bir hayat değil.

Sen. Yapmamızı istediğim konuşma bu değil. Ama FBI'a bir şey ulaştırmam gerekiyor."

Dean'in gözleri Lia'ya kaydı. O da başını salladı. Aaron doğruyu söylüyordu. Dean, "O zaman polise ver," diye karşılık verdi, hâlâ kapıyı açmaya niyetli değildi.

Kapıya.

"Babam polisin sahibi." Aaron sesini alçalttı. Onu duymakta

zorlandım. "Ve Beau Donovan'ın hapse girmesini istiyor."

Beau'nun adı geçince bir adım öne çıktım. Aaron'un söyledikleri, Ajan Briggs'in küçük seri katil sorununa düzgün bir çözüm isteyen güçler hakkında söylediklerine uyuyordu.

"Lütfen," dedi Aaron. "Koridorda ne kadar uzun süre durursam, birinin beni güvenlik kamerasına yakalama ihtimali o kadar artar ve o zaman bana güvenmemenden daha büyük sorunlarımız olur."

Dean mutfağa girdi. Önce bir çekmeceyi, sonra diğerini açtı. Bir dakika sonra ön kapıya geri döndü.

Bir kasap bıçağı taşıyor.

CHAPTER 40

Dean kapıyı açtı. Aaron içeri girdi, Dean'in bıçağına baktı ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi.

Aaron Dean'e, "Birinin Sloane'a göz kulak olmasını takdir ediyorum," dedi. "Ama kapının diğer tarafındaki kişinin silahı varsa böyle bir bıçağın pek bir işe yaramayacağını da belirtmek zorundayım."

Her parıldayan şey altın değildir, diye düşündüm Aaron'un sözlerinde saklı olan uyarıyı dikkate alarak. *Etrafınızdaki insanların silahlı olmasına alışkınsınız. İçinde büyüdüğünüz dünya tehlikeli ve ısıltılı bir yer.*

Dean Sloane'un kardeşine ölü gözlerle baktı. "Şaşırabilirsin."

Aaron orada Dean'in tüylerini diken diken eden bir şey görmüş olmalıydı. "Silahlı değilim," diye Dean'e güvence verdi, "ve buraya kimseyi incitmeye gelmedim. Bana güvenebilirsiniz."

Michael hafifçe, "İnanılmaz derecede güvenen bir adam değilsin Dean," dedi. "Psikopat bir seri katil tarafından büyütüldüğün için olmalı. Bıçaklar." Aaron'a sert bir gülümseme verdi. "İçeri gel."

Aaron'un gözleri Lia'yı aradı. "Yalanları tespit edebilen sen misin?" diye sordu.

"Kim?" Lia söyledi. "Ben mi?"

"Silahlı değilim," dedi Aaron tekrar, gözlerinin içine bakarak. "Ve buraya kimseye zarar vermek için gelmedim."

Başka bir şey söylemeden oturma odasında bir koltuğa oturdu. Dean onun karşısına oturdu. Ben ayakta kaldım.

"Şüphesiz farkında olduğunuz gibi," diye başladı Aaron, "Beau Donovan ve ben dün gece bir tartışmaya girdik."

Tory'nin şovundaki sahne arkası fiyaskosu sanki bir ömür önce yaşanmış gibiydi ve o zamandan beri öğrendiklerimiz göz önüne alındığında, neredeyse acı verecek kadar önemsizdi.

"Tory'nin gösterisine başka bir kız getirmişsin." Sloane konuşurken Aaron'a bakmadı. Onun arkasındaki pencereye baktı - haritasına ve hesaplamalar ve Fibonacci spirali. "Beau, Tory'yi kız kardeşi olarak görüyor. Bu koşullar altında, nüfusunun önemsiz olmayan bir yüzdesinin benzer şekilde tepki vereceğinden şüpheleniyorum." Sonra, sanki bu yeterince açık değilmiş gibi, Sloane detaylandırdı. "Hesaplamalarıma göre, burnuna yumruk yemeyi hak etme ihtimalin yüzde doksan yedi nokta altı."

Aaron'un dudakları hafifçe yukarı doğru eğildi. "Sayılarla aranın iyi olduğunu duymuştum."

Aaron'un ses tonunda en ufak bir eleştiri bile sezmedim. Michael'ın yüz ifadesinden, onun da bir şey anladığını sanmıyordum. Aklıma Sloane'un Aaron'un kendisinden hoşlanmasını istediğini söylemesi geldi.

Aaron'ı inceledim. *Ondan hoşlanıyorsun. Onu tanımak istiyorsun.*

"FBI'a vermemizi istediğin şu efsanevi şeye odaklansak nasıl olur?" Lia geldi ve Dean'in sandalyesinin koluna oturdu. Yabancıları sevmezdi ve onlara güvenmezdi, özellikle de Sloane'a.

Aaron ceketinin cebine uzandı ve şeffaf bir kutu çıkardı. İçinde bir DVD vardı. "Güvenlik görüntüleri," dedi. "Bir rehin dükkanından alınmış Victor McKinney'nin saldırıya uğradığı yerin karşısındaki sokakta."

Lia'nın sessizliği DVD'nin Aaron'un söylediği şey olduğunu doğruluyor gibiydi.

"Victor bizim güvenlik şefimizdi," diye devam etti Aaron. "Onun ve babamın bakış açısına göre, Beau Donovan bir güvenlik riskiydi."

Beau Aaron'a saldırmıştı. Herhangi bir zarar vermemişti ama Grayson Shaw gibi bir adam için bunun önemli olduğundan şüpheliydim. Eğer Sloane'un babası Sloane'u uygunsuz bir eşyadan biraz daha fazlası olarak görüyorsa, meşru oğlu sadece bir mülk olarak değil, kendisinin bir uzantısı olarak görülecekti.

Bu dinamiği daha önce Dean'in babasında da görmüştüm.

"Görüntüleri izlerseniz, Beau'yu takip edenin Victor olduğunu göreceksiniz, tersi değil. Beau'yu duvara çarpan Victor'du. Ve Victor," diye bitirdi Aaron, "silahını çekip Beau'nun kafasının yanına dayayan da Victor'du."

Dean bu bilgiyi bir kalp atışında özümsemi. "Güvenlik şefinizin tetiği çekmek gibi bir niyeti hiç olmadı."

Aaron öne doğru eğildi. "Beau bunu bilmiyordu."

Sloane'un babası emir ve ultiatom vermeyi severdi. Tehditlere küçük bir atlamaydı. Beau tehdit edilmekten hoşlanacak biri değildi. Öfkeli biriydi. Silahı çıkardığı anda karşılık verirdi.

Aaron, "Gevşek bir tuğlayı yakaladı," dedi.

Künt cisim travması.

"Nefsi müdafaa," dedim yüksek sesle. Eğer Victor McKinney Beau'ya silah çekmişse, bu açık bir nefsi müdafaa durumuydu. Ve eğer Aaron Beau'nun tutuklanmasıyla Majestelerinin güvenlik şefinin yapmak için gönderildiği şey arasındaki bağlantıyı görmüşse, Grayson Shaw da neredeyse kesinlikle görmüştü.

"Baban nasıl olur da Beau'nun ilk dört suçu üstlenmesine izin verir? cinayetler?" Ben sordum. "Dışarıda hala bir seri katil olması umurunda değil mi?"

"Benim tahminim mi?" Aaron cevap verdi. "Babam kendisinin ve FBI'ın asıl katili korkutup kaçırdığını düşünüyor. O, hediye edilen atın ağzına bakacak biri değil. Bu durumda Beau Donovan bana bir daha asla elini süremeyecek ve kimse Majestelerinin güvenlik şefinin neden Beau'nun peşine düştüğünü sorgulamıyor."

"Bunu bize neden getirdin?" Lia sordu. "Sevgili babacığım seninle pek mutlu olmayacak."

"Nadiren öyledir." Aaron ayağa kalktı, sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi sözleri omuz silkerek geçiştirdi - ki bu da bana onun kabul edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ettiğini gösteriyordu.

Sen altın çocuksun. İlk doğan oğul. Varis.

Bir süre ona baktım, zihnim bulmacanın parçalarını birleştiriyordu. *Sebepsiz yere babana karşı çıkmazsın.* "Tory," dedim. "Bunu Tory için yaptın."

Aaron cevap vermedi ama Michael onun yüz ifadesini tercüme etti. "Evet," dedi, Aaron'ın yüzünde gördüğü derin duygular karşısında içi burkulmuş gibiydi. "Öyle yaptı."

Michael'ın sözlerinin satır aralarını okudum, bakışlarım Aaron'inkilere kilitlendi. *Onu seviyorsun*. Farkına vardığım şey midemin çukurunda yer etti.

Aaron'ın telefonu çaldı. Beau Tory'nin kardeşi olduğu için Beau'yu kurtarmak için babasının gazabını göze aldığını doğrulamaktan kurtulmuş bir halde yere baktı.

"O metinde ne yazdığını bilmek istiyor muyuz?" Sloane sordu.

Aaron başını kaldırıp kız kardeşinin bakışlarıyla buluştu. "Bu Beau'nun komaya soktuğu adamın uyanması konusunda ne hissettiğine bağlı."

CHAPTER 41

Aaron gitti. Bize söylediklerini doğrulamak uzun sürmedi. Victor McKinney - Majestelerinin güvenlik şefi ve son kurbanımız - Uyanıktı. Briggs ve Sterling, Aaron'un suçlamalarıyla donanmış bir halde, onunla görüşmek üzere hastaneye gidiyorlardı. Aaron'ın söylediklerinin aynısı olan videoyu oynattık ve görüntüleri Sterling ve Briggs'e ilettik. Majestelerinin güvenlik şefiyle konuştuklarında, ona çok önemli soruları olacaktı.

Yarım saat sonra telefonum çaldı. Neredeyse refleks olarak Sterling ya da Briggs'in aramasını bekleyerek cevap verecektim ama son anda arayanın kimliğini gördüm.

Babam.

Bir anda yeniden on iki yaşıma dönmüş, koridorda annemin soyunma odasının kapısına doğru yürüyordum. *Sakın açma. Sakın oraya gitme.*

Ne söylemek için aradığını biliyordum.

O kapı bir kez açıldığında hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Aramayı reddettim.

"Bu mutlu bir Cassie yüzü değil," diye dürtükledi Michael beni. "Viskini iç," dedim ona.

Sloane, sınıfta çağrılmayı bekleyen bir öğrenci gibi elini kaldırdı. "Sanırım şimdi biraz viski içmek istiyorum," dedi.

"Öncelikle," dedi Michael ona ciddiyetle, "bu viskiyi bir geyiğe yedirmek gibi bir planınız olmadığını doğrulamam gerekiyor."

"Şaka yapıyor," dedi Dean, Sloane bize Las Vegas kumarhanesinde bir geyiğe rastlama olasılığını tam olarak söylemeden önce. "Ve kimse artık viski içmiyor."

Dean tezgâha doğru yürüdü ve daha önce not aldığım not defterini aldı. Kalan üç isme baktı.

Profesör. Thomas Wesley. Sloane'un babası.

Dean'e yaklaştım ve omzunun üzerinden listeye baktım. *Buna odaklan Cassie. Bu isimler, bu dava.*

Telefon görüşmesi değil. Zaten bildiğim bir cevap değil.

"On bir yıl önce," dedim UNSUB'a yüksek sesle hitap ederek ve diğer her şeyi zihnimden uzaklaştırarak, "Ağustos'tan Ocak'a kadar dört aylık bir süre içinde dokuz kişinin boğazını kestir."

"Beş yıl önce," diye cevap verdi Dean, "yine yaptım. Bu sefer zehirle."

Yöntem değiştirme her zaman en kafa karıştırıcı konulardan biri olmuştur.

Vegas cinayetleriyle ilgili. Çoğu katilin tercih ettiği tek bir öldürme yöntemi vardı - ya da tercih edilen bir yöntem ya da silah olmasa bile, en azından *duygusal* bir öldürme türü. Zehir, fiziksel temas olmadan öldürmek anlamına geliyordu - genç bir kadının boğulduğu bir kaza düzenlemekten farklı değildi. Öte yandan birinin boğazını kesmek, yaşlı bir adamın göğsüne ok saplamaya daha yakındı. İkisi de örneğin diri diri yakmak kadar acı verici değildi.

"En son öldürmekten öldürmeye bu kadar değişkenlik gösteren bir UNSUB'ımız olduğunda," dedim yavaşça, Dean'in babasıyla ilgili çalıştığımız davayı düşünerek, "birden fazla UNSUB'la uğraşıyorduk."

Dean'in çenesi sıkıştı ama elimi omzuna koyduğumda dokunuşumla rahatladı.

Dean bir süre sonra, "Dokuza ihtiyacım var," dedi. "*Ben, biz değil.*"

Vegas'ta işlediğimiz dört cinayet ne kadar farklı olsa da, hepsinde aynı olan *bir şeyler* vardı. Sadece bileklerdeki numaralar değil, sadece yerler ya da tarihler değil, yöntemin titizliği, cinayetlerin Her cinayetle bir mesaj gönderme arzusu.

Bu bana birden fazla UNSUB'ın işi gibi gelmedi-eğer içlerinden biri tüm bunların arkasındaki mimar değilse.

Tanınmak istiyorsunuz. Sesinizi duyurmak istiyorsunuz.

Her bilekte vardı, UNSUB'ın oka kazıdığı mesajda vardı, bir seyircinin hipnotize edildiği mesajda vardı

teslim et. *Durdurulmak istemezsiniz. Ama görülmeyi çok istiyorsunuz. Hayattan daha büyük olmak istiyorsunuz,* diye düşündüm. *Dünyanın ne yaptığını bilmesini istiyorsun. İnsanlar arasında bir tanrı olmak istiyorsun.*

Ve bunun için dokuz tane lazım diye düşündüm.

"Neden dokuz?" Ben sordum. "Dokuzuncudan sonra ne olur?"

Dean bu sorunun en önemli kısmını yineledi. "Neden durdu?" Neden on bir yıl önce durdu? Scarlett Hawkins'i öldürdükten sonra neden durdu? Dean'e, "Dosyayı görmem gerek," dedim.

"Yapamayacağımızı biliyorsun."

"Scarlett'in değil. Sloane'un bulduğu diğer dava. New York'taki."

Sloane sehpanın önünde oturmuş, elinde Aaron'un bize verdiği DVD'yi tutuyordu. DVD'yi kutusuna geri koymuş ve ona bakıyordu. İçgüdüsel olarak Tory'yi ve Aaron'ın onun için yaptıklarını düşündüğünü biliyordum.

Aaron'un babaları gibi olmayabileceğini düşünüyordu -acı bir umutla-.

"Sloane," dedim, "FBI veri tabanını hackleyip New York dosyasını çıkarabilir misin?"

Kendisi de kusursuz bir hafızaya sahip olan Sloane, daha önce okuduğu bir dosyayı yeniden düzenlemenin faydasını tam olarak kavrayamadı, ancak dediğimi yaptı ve DVD bir kenara. Parmakları klavyenin üzerinde uçtu. Birkaç saniye sonra durdu, sonra birkaç tuşa bastı, sonra tekrar durdu.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Daha önce yazdığım program," dedi Sloane, "aramasını bitirdi." "Dur tahmin edeyim," diye araya girdi Lia. "Nightshade çantasını geri getirdi, ki biz, sürgün tehdidi altında, nefes bile alamıyor." "Evet," dedi Sloane. "Öyle oldu."

Lia başını iki yana eğdi. "Neden bu kulağa tamamen doğru gelmiyor?"

"Çünkü," dedi Sloane bilgisayarı çevirerek, böylece geri kalanımız "geri döndüğü tek vaka bu değildi."

CHAPTER 42

Sloane'un araştırmasından bir vaka bile çıkmamıştı. Ya da iki. Ya da üç. "Kaç tane var?" Boğazım kuruyarak sordum.

"1950'lere kadar gidiyor," diye yanıtladı Sloane, "neredeysel bir düzine. Hepsi seri cinayet, hepsi çözülmemiş."

Tezgâha yaslandım, ellerimle kenarını kavradım. "Her seferinde dokuz öldürme mi?"

Sloane, "Aramayı altıdan fazla sonuç verecek şekilde ayarladım," dedi. "Bazı kurbanların keşfedilmemiş ya da aynı UNSUB ile bağlantılı olabileceği düşüncesiyle."

Dean, "Ancak her bir vakadaki tüm kurbanlar sizin belirlediğiniz yirmi yedi Fibonacci tarihinden birinde öldürölmüş," dedi.

Sloane başıyla onayladı. Başka bir soru beklemeden dosyaları gözden geçirmeye başladı. "Ülkenin her yerinde," diye rapor verdi. "Avrupa'da üç tane. Bıçaklama, dayak, zehir, kundaklama, her yerde."

"Fotoğraflara ihtiyacım var," dedim. "Nightshade'e ait olmayan herhangi bir dosyadan bulabileceğiniz her şey." Judd, Nightshade dosyasına yaklaşmamızı yasaklamıştı. Ama diğerleri...

Tüm o kurbanlar. Tüm o aileler.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Yaptığım hiçbir şey yeterli olamazdı. "Bu kadar çok vaka," dedim Dean'e, "bu kadar geriye gidersek..."

"Biliyorum." Gözlerime baktı. Dean'ın babası zamanımızın en üretken seri katillerinden biriydi. Ama bu onun bile çok ötesindeydi.

Altmış yıl öncesine kadar dünyanın her yerinde tek bir UNSUB ile karşı karşıya olma ihtimalimiz her geçen saniye azalıyordu.

"Bu program ne kadar iyi?" Lia, Sloane'a sordu.

"Sadece parametrelere uyan dosyaları geri getiriyor." Sloane'un sesi hafifçe aşağılanmış gibiydi.

"Hayır," dedi Lia. "Geri dönüş oranı nedir?" Yüzündeki tüm kaslar gerilmişti. "Kaç tanesi kayıp?"

Lia'nın düşünce zincirini takip ederek *rakamların yalan* söylediğini fark ettim. *Oh, Tanrım.*

Sloane gözlerini kapattı, rakamların üzerinden geçerken dudakları hızla hareket ediyordu. "Bilmediğim veritabanlarının sayısını hesaba kattığınızda erişimi, eski kayıtların dijital ortama aktarılma olasılığı, FBI'ın yıllar boyunca seri cinayetlerin soruşturulmasında oynadığı rol..." Sandalyesinde hafifçe sallandı. "Yarısı," dedi. "En iyi ihtimalle, 1950'den bugüne kadar olan vakaların yaklaşık yarısını almış olabilirim."

Neredeyse bir düzine akıl almazdı. İki katı mı? *Mümkün değildi.*

"Kaç kişi?" Ben söyledim. "Toplam kaç kurbandan bahsediyoruz?"

"En az mı?" Sloane fısıldadı. "Yüz seksen dokuz."

Yüz seksen dokuz ceset. Yüz seksen dokuz hayat söndü. Benim kaybettiklerimi kaybetmiş yüz seksen dokuz aile. Benim kaybettiğim *gibi* kaybetmiş.

Cevap alamayan yüz seksen dokuz aile. Dean Ajan Sterling'i aradı.

Yüzündeki ifadeyi düşünmeden edemiyordum.

Judd'ın Scarlett'in cinayetinden bahsederkenki yüzü. Annemi, soyunma odasının duvarlarındaki kanı ve polisin aramasını bekleyerek geçirdiğim geceleri düşünmeden edemiyordum. Hiç aramadılar. Ben bekledim, onlar hiç aramadılar ve sonunda aradıklarında da durum daha iyi olmadı. Cesedi bulduklarından beri geçen günler de daha iyi değildi.

Yüz seksen dokuz.

Bu çok fazlaydı.

Bunu yapamam.

Yine de yaptım, çünkü bunun için kaydolmuştum. Profilcilerin yaptığı buydu. Korku içinde yaşadık. Kendimizi tekrar, tekrar ve tekrar bunun içine soktuk. İçimdeki aynı parça, hayatımı bölümlere ayırmama izin verdi.

Annemin davası bunu yapmama izin verecekti ve anılarla her zaman savaşamayan aynı parçam bunun bedelini ödeyeceğim anlamına geliyordu.

Profil çıkarmanın bir bedeli vardı.

Ama tek bir çocuğun bile eve geldiğinde duvarlarda kan görmemesi için bu parayı tekrar tekrar öderdim.

Odamızdaki yazıcının mürekkebi cesetlerin resimlerini basarken neredeyse bitiyordu ve bu sadece Sloane'un tamamen erişmeyi başardığı dava dosyaları içindi.

Zaman içindeki ilerlemenin haritasını çıkarınca birkaç şey netleşti. *Yaşlı ve genç, erkek ve kadın.* Kurbanlar çok çeşitliydi. Temsil edilmeyen tek grup çocuklardı.

Çocuk yok. Buna tutunmak istedim ama yapamadım.

Profilci gözümle netleşen bir sonraki şey, bazı kurban gruplarının diğerlerinden daha homojen olduğuydu. Bir vaka sadece uzun sarı saçlı kadın kurbanları içerebilir; bir başkası, kurban seçiminde hiçbir örüntü olmaksızın, cinayetlerin fırsat cinayetleri olduğuna dair açık işaretler gösterebilir.

"Çoklu katiller." Dean bu sözleri söylediğinde yayına otuz saniyeden fazla bakmamıştı. "Ve bu sadece zaman içindeki bir değişim değil. Arka arkaya gelen vakalarda bile tamamen farklı imzalar var."

Bazılarınız için kurbanları seçmek çok önemlidir. Diğerleri içinse hedef konunun dışında.

On bir vaka. On bir farklı katil. *Nightshade New York'taki o insanları öldürmedi.* Daha büyük bir model bağlamında bakıldığında.

Görmesi daha kolay. *Fibonacci tarihlerinde öldürülen dokuz kurban.*

Diğer her şey -katilin kim olduğunu bize söyleyen her şey- farklıydı. Aynı cümleyi tekrar tekrar yazan on bir kişiye bakmak gibiydi. *Farklı el yazıları, aynı kelimeler.*

Peki Vegas katilimiz nerede kaldı?

"Yedi farklı cinayet yöntemi." Sloane'un sesi düşüncelerimi böldü. Ben de onun gibi saydım. Bir grup kurban boğularak öldürülmüştü. New Yorklu katil kurbanlarının boğazını kesmişti; bir diğeri de bıçak kullanmıştı. ama bıçaklamayı tercih ettiklerini göstermişlerdir. İki grup kurban, biri metal cıvatalarla, diğeri de olay yerinde bulunan herhangi bir şeyle kalbinden delinmişti. İki grup ise ölene kadar dövülmüştü. Paris'teki bir vakada kurbanlar diri diri yakılmıştı.

En son vaka - sadece iki buçuk yıl önce - evlere girip sakinleri kendi küvetlerinde boğan bir UNSUB'ın işiydi.

Bir de zehirlenmiş olanlar vardı.

Sloane durmuş, resimlere bakıyordu. "En yakın vakalar arasında üç yıl var." Sloane çömeldi ve elimizdeki her vakadan bir tane olmak üzere fotoğrafları çıkarmaya başladı. Odamızdaki raftaki cam objeleri düzenlediği gibi, onları da sıralamaya başladı, bazılarını diğerlerinden daha yakın aralıklarla yerleştirdi. Kâğıt istedi, Michael da verdi.

Michael bu resimlere baktığında ne görüyor? Bu düşünce beni aniden ve şiddetle çarptı. *Ölü bir insanın yüzünde herhangi bir duygu var mıdır?*

Yanımda Sloane kâğıtlara bir şeyler karalıyor, elimizde resmi olmayan vakalarla ilgili notlar alıyordu. Bunları yerdeki diğerleriyle birleştirdi.

Bir düzen var. Bunu bana onun söylemesine gerek yoktu. Bu katiller için - kaç kişi olurlarsa olsunlar, ne yaparlarsa yapsınlar - düzen her şeydi.

Sloane not defterinin sayfalarını yırtmaya devam etti. Onun sayfa üstüne sayfa koparıırken çıkardığı ses odadaki tek sestti. Boş sayfaları açık boşluklara yerleştirdi.

"Her bir vaka ile bir sonraki vaka arasında üç yıllık bir aralık olduğunu varsayalım.

"Sloane mırıldandı," "ve nerede veri eksikliğimiz olduğunu tahmin edebilirsiniz."

Üç yıl diye düşündüm. Sayı üç.

"Tekrar ediyor." Sloane geri çekildi, sanki kâğıtların ona bulaşmasından korkuyormuş gibiydi, zaten bulaşmış olmalarından korkuyormuş gibiydi. "Her yirmi bir yılda bir olay tekrarlanıyor. Kazığa oturtulmuş, boğulmuş, bıçaklanmış, dövülmüş, zehirlenmiş, boğulmuş, diri diri yakılmış." Sıranın aşağısına doğru ilerledi.

boş sayfalar. Yeniden başladığında sesi bir oktav yükseldi. "Kazığa oturtulmuş, boğulmuş, bıçaklanmış, dövülmüş, zehirlenmiş, boğulmuş, diri diri yakılmış. Kazığa oturtuldu-"

Sesi kesildi. Michael onu yakaladı ve hareketsiz tuttu, kolları onu sardı ve göğsüne doğru çekti. "Seni tuttum," dedi.

Ona sorun olmadığını söylemedi. Olmadığını hepimiz biliyorduk.

Dean, Sloane'un çıkardığı desenin üzerine çömeldi. "Cassie," dedi.

Diz çöktüm. Dean fotoğraflardan birine dokundu. *Boğulma*. O andan itibaren Dean'in neden Sloane'u değil de beni çağırdığını anladım. *Boğulmak, diri diri yanmak, kalbinden kazığa oturtulmak-*

Alexandra Ruiz.

Sylvester Wilde.

Eugene Lockhart.

UNSUB'ımız sırayla gidiyordu.

CHAPTER 43

Dokuz taneye ihtiyacın var, çünkü bu iş böyle yapılır. Kurallar böyle. Vegas UNSUB'ı anlayışım değişti. Bir düzen var. Onu takip ediyorsun.

Ancak takipçi olmak yeterli değildir.

Bileklerdeki sayılar, Fibonacci spirali - bunların hiçbiri Sloane'un çektiği diğer vakaların hiçbirinde yoktu. Önümüzdeki vakaların her birinde yedi yöntemden biri kullanılmıştı.

Hepsini yapacaksın.

"Döngünün neresindeyiz?" diye sordum. "Şu anki UNSUB'ımız bunun bir parçası mı, yoksa bunu kırıyor mu?"

"Son vaka iki buçuk yıl önceydi," dedi Sloane. "Ondan üç yıl önce de Nightshade vakası vardı."

Mayıs'ta altı yıl diye düşündüm.

"Yani UNSUB erken," dedim. "Takvim yılına göre hareket etmediğiniz sürece, o zaman -teknik olarak- modele uyuyor."

Alexandra Ruiz yeni yıl arifesinde gece yarısından sonra ölmüştü. *Ocak ayının biri. Başlangıçlar için bir tarih. Kararlar için bir tarih.*

Dean, "UNSUB'ın kurulan döngünün başında başladığını varsayarsak," dedi, "o zaman bu döngü boğulma ile başlar."

En son dokuz kurban boğulmuştu.

"Bu bir doruk noktası değil," diye tercüme ettim. "Bu büyük bir final değil. Öyle olsaydı, döngüyü yeniden başlatmadan önce gerçekleşirdi."

Onlar. Kelime üzerime yerleşti ve gitmeyi reddetti. "Bunu kim yapıyor?" Resimlere bakarak sordum. "Neden?"

On yıllar boyunca yüzlerce kurban öldürüldü. Farklı katiller. Farklı yöntemler.

"Bunu yapıyorlar çünkü biri onlara yapmalarını söyledi." Lia sesini son derece sıkılmış gibi çıkarmayı başarıyordu ama gözlerini yere serilmiş resimlerden ayıramıyordu. "Bunu yapıyorlar çünkü bu işin böyle yapılması gerektiğine inanıyorlar."

Dokuz yaşındayken bir adam öldürdüm.

Bir tarikatın içinde büyüdüm.

Lia'nın İki Gerçek ve Bir Yalan'daki ifadeleri aklıma geldi ve aniden, oyunun kurallarına göre, Michael'ın kafasını tıraş etmeyi düşündüğüne dair söyledikleri doğru olmadığı sürece, bu ifadelerin her ikisinin de doğru olabileceği aklıma geldi.

Tıpkı Lia gibi çirkin gerçekleri ve şaka yollu, sıradan bir Yalan.

Bir zamanlar adın Sadie'ydi. Şimdi profil çıkarmanın zamanı değildi. Lia, ama bunu durduramazdım, Sloane'un Fibonacci tarihlerini aramayı durduramayacağı gibi. İyi bir kız olduğun için birileri sana hediyeler verirdi. On üç yaşına geldiğinde sokaklardaydın. Ondan bir süre önce kimseye güvenmemeyi öğrendin. Yalan söylemeyi öğrendin.

Dean'in kahverengi gözleri Lia'ya takıldı. Aralarındaki geçmiş havada hissediliyordu.

Bir an için sanki odada başka kimse yokmuş gibiydi.

Dean, "Bir tür tarikatla karşı karşıya olduğumuzu düşünüyorsun," dedi.

"Profilci sensin Dean," diye karşılık verdi Lia, gözlerini onun yüzünden ayırmadan. "Sen söyle."

Her üç yılda bir, Fibonacci dizisi tarafından belirlenen tarihlerde kurallara uygun şekilde öldürülen bir dizi kurban.

Bunda tartışılmaz bir ritüel unsuru vardı.

"Diyelim ki bir tarikatla karşı karşıyayız," dedi Michael, sesini rahat tutarak ve Lia'ya hiç bakmadan. "Bu bizim adamı üye yapar mı?"

Soruyu kafamda evirip çevirdim. Lia cevapladı.

"Tarikat 101," dedi. "Yabancılarla konuşmayacaksın." Sesi garip bir şekilde düzdü. "Bilmek için yeterince kutsanmadıkları şeyleri onlara anlatmazsın."

Bileklerdeki sayılar. Fibonacci spirali. Eğer perde arkasında faaliyet gösteren bir grup varsa, altmış yıldan fazla bir süre boyunca tespit edilmekten kaçınmayı başarmışlardı - ta ki biri Sloane'u koddan haberdar edene kadar.

Lia'nın bunda bir anlam bulması için *bu* tarikatla ilgili tecrübeye ihtiyacı yoktu. "Ben gidip biraz poker oynayacağım." Ayağa kalktı, önceki etkisinden bir elbiseden sıyrılan biri kadar kolay sıyrıldı. "Eğer beni durdurmaya çalışırsan," dedi o kadar gerçekçi bir gülümsemeyle, neredeyse inanacaktım, "eğer benimle gelmeye çalışırsan, seni pişman ederim." Kapıya doğru fırladı. Dean ayağa kalkmaya başladı ve ona bir bakış attı. Aralarında sessiz bir konuşma geçti.

Onu seviyordu ama şu anda onu istemiyordu. Kimseyi istemiyordu.

Lia bize gerçek yüzünü nadiren gösterirdi. Ama az önce gördüğümüz şey bundan daha fazlasıydı. Düz sesi, söylediği sözler - bu sadece gerçek Lia değildi. Yıllarını kaçarak geçirdiği kızdı.

Arayan *Sadie*'ydi.

"Ayrılık hediyesi," dedi Lia çıkarken, parmağını simsiyah saçlarında gezdirerek, artık o kızıdan eser kalmamıştı, "biraz yavaş anlayanlarınız için. Katilimiz her kimse, bahse girerim ki bu grubun bir parçası değildir. Eğer öyle olsaydı, tarikat onu izliyor olurdu. Ve eğer onu izliyorlarsa ve sırlarından birini bile paylaştığını öğrenirlerse?" Lia omuz silkti, umursamaz bir kayıtsızlığın resmiydi. "O bizim sorunumuz olmazdı. Çoktan ölmüş olurdu."

SEN

Temiz havaya çıkıyorsunuz. İçeride gülümsüyorsunuz. Dışarıda, dünyaya farklı bir yüz gösteriyorsunuz. Ne de olsa insanların beklentileri var ve hayal kırıklığına uğramaktan nefret edersiniz.

Boğulma, yangın, okun saplandığı yaşlı adam, Camille'in boğulması. Sırada bıçak var.

O zaman çıplak ellerinle bir adamı öldüresiye döv.

Zehir kolay olacak. Etkileyici.

Ve sonra son iki bayi seçimi. Dokuz yol olmalı. Eğer yetkili sen olsaydın, olurdu.

Üç kere üç kere üç.

Dokuz kurban sayısı. Üç, aradaki yıl sayısı. Masada dokuz koltuk.

Çöl Gülü'nün kapısında duraksıyorsun. Tercih ettiğiniz avlanma şekli değil.

Tabii ki. Ama ziyaret etmek için güzel bir yer. Yaptıklarınıza bakmak için güzel bir yer.

Beş numarayı anmak için güzel bir yer.

Her şey plana göre gidiyor. Öldürdüğünüzün haberi yayılıyor. Benzer eğilimleri olan diğerlerini izlediklerini biliyorsun. Yetenek arıyorlar. Tehditler için.

Üstatlar sonunda sizi gerçekte olduğunuz gibi görecekler. Neye dönüştüğünüzü.

CHAPTER 44

Michael, Lia gittikten bir dakika sonra onun peşinden gideceğini açıkladı.

"Seni orada istemiyor Townsend," dedi Dean sert bir sesle. Lia da *Dean*'in orada olmasını istemiyordu. Onun peşinden gitmemek onu öldürüyordu ama

O kadar korumacıydı ki Dean Lia'yı ancak bir yere kadar zorlayabilirdi.

"Şanslıyız ki," diye cevap verdi Michael havalı bir şekilde, "en yakın arkadaşlarım gibi hemen kucaklamadığım kötü bir fikirle hiç karşılaşmadım." Odasına gitti ve dışarı çıktığında rahat bir blazer ceket giymiş, tam bir vakıf fonu çocuğu gibi görünüyordu. "Lia'ya inanıyorum. beni onun peşinden gittiğime pişman etti," dedi Dean'e. "Ama ne tesadüftür ki pişmanlık benim uzmanlık alanım."

Michael ceketinin en üst düğmesini ilikledi ve vals yaparak kapıdan çıktı. "Michael ve Lia en az yedi kez fiziksel ilişkiye girdiler. zamanlar." Sloane bu bilgiyi gönüllü olarak vermenin faydalı olabileceğini düşünüyor gibiydi.

Dean'in çenesi hafifçe gerildi.

"Yapma," dedim ona. "Onunla yalnız olduğundan daha güvende."

Lia kapıdan çıkarken her ne hissediyorsa, Michael bunu görmüş olmalıydı. Ve içgüdülerim bana onun da bunu hissettiğini söylüyordu. Aramızda birbirimize en çok benzeyenler Michael ve Lia'ydı. Bu yüzden

Programa ilk geldiğinde birbirlerine çekilmişlerdi ve neden bir çift olarak hiçbir zaman uzun vadeli çalışmamışlardı.

"Nereye gittiklerini bilseydiniz kendinizi daha iyi hisseder miydiniz?" Sloane sordu. Dean cevap vermedi ama Sloane yine de Lia'ya mesaj attı. Cevap aldığında şaşırmadım. Bana kapasite sorunu yaşadığımızı söyleyen Lia'ydı. Sloane'u görmezden gelemezdi - Sloane'un hayatının çoğunu kendi kanından ve canından olan insanlar tarafından görmezden gelinerek geçirdiği bir şehirde değil.

"Yani?" Dean söyledi. "Nereye gidiyorlar?"

Sloane pencereye doğru yürüdü ve spiralin içinden dışarı baktı. "Çöl Gülü."

Michael'ın kapıdan çıkması ile Judd'ın içeri girmesi arasında kırk beş dakika vardı. Ajan Sterling onu takip etti. En son Briggs girdi. O süit'in ortasında durmuş, yerleri kaplayan kâğıtlara bakıyordu.

"Açıkla." Briggs'in tek kelimelik komutlara başvurması asla iyi bir şey değildi.

"Sloane'un tahminlerine göre, en az altmış yıllık bir süre boyunca her üç yılda bir farklı bir imzayla dokuz kurbanla karşı karşıyayız. her setin altında yatan." Dean kısa tuttu, söylediklerinin içeriği göz önüne alındığında sesi oldukça soğukkanlıydı. "Vakalar coğrafi olarak dağılmış, tekrar eden yargı bölgeleri yok. Öldürme yöntemleri de Tahmin edilebilir bir düzen ve bu düzen UNSUB'ın ilk dört cinayetini yansıtıyor. Oldukça büyük bir grupta karşı karşıya olduğumuza inanıyoruz, büyük olasılıkla tarikat benzeri bir zihniyete sahipler."

"Bizim UNSUB'ımız tarikatın bir parçası değil," diye devam ettim. "Bu, varlığının reklamını yapan bir grup değil ve UNSUB'ımızın imzasındaki ek unsurlar -bileklerindeki sayılar, Fibonacci dizisinin sadece öldürdüğü tarihleri değil, aynı zamanda tam yeri de belirlediği gerçeği- tam olarak bunu yapıyor."

"O onlardan daha iyi." Sloane profil çıkarmıyordu. Ona göre gerçek olan bir şeyi ifade ediyordu. "Belirli tarihlerde herkes adam öldürebilir. Bu..." Yerde özenle dizilmiş kâğıtları işaret etti. "Çok basit. Bu mu?" Penceredeki spiral haritaya doğru döndü. "Hesaplamalar, planlama, doğru şeyin doğru zamanda gerçekleştiğinden emin olma

doğru zamanda doğru yerde." Sloane devam ederken neredeyse özür diler gibiydi, "Bu mükemmelliktir."

Sen onlardan daha iyisin. Mesele de bu zaten.

"Kurbanların bileklerine yazılan numaraların bir mesaj olduğunu biliyorduk."

Dedim ki, "Önemli olduklarını biliyorduk. İstedığinin sadece bizim ilgimiz olmadığını biliyorduk."

Bu onların.

"İşte bu kadar." Judd'ın sesi sertti. "İşin bitti." Ajan Sterling'in bu davadan alınmasını emredemezdi. Bu onun yetki alanının dışındaydı. Ama geri kalanımız öyle değildi. Herhangi bir soruşturmaya dahil olmamız konusunda son sözü o söyleyecekti. "Hepiniz," dedi Dean, Sloane ve bana hitaben. "Bu benim kararım. Benim kararım. Ve diyorum ki işimiz bitti."

"Judd-" Sterling'in sesi sakindi ama alttan alta bir çaresizlik notası duyduğumu sandım.

"Hayır, Ronnie." Judd ona sırtını dönmüş, Sloane'un penceresine bakıyordu, tüm vücudu gergindi. "Nightshade'i istiyorum. Her zaman istedim. Ve eğer Scarlett'e olanlarla ilgili daha büyük bir grup varsa, onları da istiyorum. Ama bu çocuklardan tek birini bile riske atmayacağım." Çekip gitme fikri Judd'ı öldürüyordu ama tereddüt etmeyi reddetti. Sterling ve Briggs'e, "Onlardan istediğinizi aldınız," dedi. "Nerede olduklarını biliyorsunuz."

UNSUB grev yapacak. Ne zaman olacağını biliyorsun. Nasıl olacağını biliyorsunuz. Hatta nedenini bile biliyorsunuz."

Judd'ın penceredeki yansımalarını biraz seçebiliyordum. Yutkunurken Adem elmasının sallanışını görebilecek kadar.

Judd tekrar, "Bu benim kararım," dedi. "Ben de diyorum ki, eğer danışmanız gereken başka bir şey varsa, onu Quantico'ya gönderebilirsiniz. Biz gidiyoruz. Bugün."

Kimse cevap veremeden süitin kapısı açıldı. Lia orada durmuş, kendinden son derece memnun görünüyordu. Michael onun arkasında, tepeden tırnağa çamura bulanmış bir halde duruyordu.

"Ne-" Briggs söylemeye başladı. Sonra kendini düzeltti. "Bilmek istemiyorum."

Lia fuayeye doğru yürüdü. "Süitten hiç çıkmadık," diye açıkladı, yüzlerine karşı rahatsız edici bir inançla yalan söyleyerek. "Ve kesinlikle Desert Rose'da eğlence amaçlı poker oynayan bir grup profesyonelin canına okumadım. İlgili haber: Michael'ın neden her tarafının çamur."

Michael'ın saçından bir tutam çamur karo zemine düştü.

Judd Michael'a, "Temizlen," dedi. "Ve hepiniz toparlanın." Judd kendi odasına çekilmeden önce cevap beklemedi. "Bir saat içinde yola çıkıyoruz."

CHAPTER 45

“ Umarım konaklamanız hoşunuza gitmiştir." Kapıcı bizi lobide karşıladı. "Ayrılışınız biraz ani oldu."

Ses tonu bunu bir soruymuş gibi gösterdi. Bu bir şikâyete daha yakındı. "Sorun bacağımda," dedi Michael tam bir soğukkanlılıkla. "Bir ayağımla yürüyorum.

gevşek. Anladığınızdan eminim."

Açıklamalara bakılırsa, bunun açıklayıcı bir gücü yok denecek kadar azdı ama kapıcı yeterince telaşlanmıştı ki bunu sorgulamadı. "Evet, evet, elbette," dedi aceleyle. "Sadece imzalamanız gereken birkaç şey var Bay Townsend."

Michael evrak işleriyle uğraşırken ben de dönüp lobiye baktım. Resepsiyonda onlarca insan sıraya girmiş, giriş yapmak için bekliyordu. Üç gün içinde içlerinden herhangi birinin -yaşlı adam, Duke tişörtü giyen adam, üç küçük çocuğu olan anne- ölmüş olabileceği gerçeğini düşünmemeye çalıştım.

Sırada bıçak var. Bir bıçakla ne kadar zarar verilebileceğini -kişisel olarak, içgüdüsel olarak- biliyordum. *İşimiz bitmedi*, diye düşündüm şiddetle. *Bu iş bitmedi.*

Ayrılmak kaçmak gibi geldi. Başarısızlığı kabul etmek gibi hissettirdi. On iki yaşındayken polis bana cevaplayamayacağım bir soru sorduğunda hissettiklerimi hissettim.

"Affedersiniz," dedi bir ses. "Sloane?"

Döndüğümde Tory Howard'ı gördüm, koyu renk üniformasını giymişti. kot pantolon ve atlet. Tereddütlü görünüyordu - daha önce beni hiç böyle etkilememişti. "Geçen gece tanışma fırsatımız olmadı," dedi Sloane'a. "Ben Tory."

Tereddütü, sesindeki yumuşaklık, Sloane'un adını biliyor olması, Aaron'la ilişkisini gizli tutmak için FBI'a yalan söylemiş olması - sen *de onu seviyorsun*, diye fark ettim. *Ne yaparsan yap onu sevmekten vazgeçemezsin.*

"Gidiyor musun?" Tory, Sloane'a sordu.

"Bu ifadenin doğru olma ihtimali yüzde doksan sekiz nokta yedi."

"Kalamayacağın için üzgünüm." Tory yine tereddüt etti ve yumuşak bir sesle, "Aaron seni gerçekten tanımak istiyordu," dedi.

"Aaron sana benden bahsetti mi?" Sloane'un sesi hafifçe dalgalandı. "Hiç tanımadığı bir üvey kız kardeşi olduğunu biliyordum," diye yanıtladı Tory. "O seni merak ettim, biliyorsun. O gece gösteride onun önüne çıktığında ve gözlerini gördüğümde..." Durakladı. "Hesabı yaptım."

"Açık konuşmak gerekirse, bu matematiksel bir hesaplama değildi."

"Onun için önemlisin," dedi Tory. Bu sözleri söylemenin ona pahalıya patladığını içten içe biliyordum, çünkü onun bir parçası Aaron için önemli *olduğundan* emindi. "O senin kim olduğunu bilmeden önce bile onun için önemliydin."

Sloane bu ifadeyi içine sindirdi. Dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra ağzından kaçırdı, "Aaron'la ilişkinizin yakın ve/veya cinsel içerikli olma ihtimalinin çok yüksek olduğu sonucuna vardım."

Tory irkilmedi. Acı çektiğini görmenize izin verecek bir tip değildi.

"Ben üç yaşındayken..." Sloane gözlerini kaçırarak konuşmasını sürdürdü.

Tory'ye doğru dürüst bakmıyordu. "Grayson Shaw benimle buluşmak için annemin dairesine geldi." Bu sözleri söylemek Sloane'a pahalıya mal oluyordu ama Tory için duymak daha da zordu. "Annem bana beyaz bir elbise giydirip yatak odasına bıraktı ve iyi bir kız olursam babamın bizi isteyeceğini söyledi."

Beyaz elbise, diye düşündüm, midem burkuldu ve kalbim Sloane için sızladı. Bu hikâyenin nasıl biteceğini biliyordum.

"Beni istemedi." Sloane o öğleden sonra olanları ayrıntılarıyla anlatmadı. "Ve annemi de o kadar çok istemedi."

Bu."

"Güven bana evlat," diye cevap verdi Tory, sesinde çelik gibi bir ton vardı, "Shaw'larla yatağa girme konusunda dersimi aldım."

"Hayır," dedi Sloane şiddetle. "Kastettiğim bu değildi. Bu işte iyi değilim. İnsanlarla konuşmakta iyi değilim ama..." Bir nefes çekti. "Aaron FBI'a Beau'nun nefsi müdafaa yaptığına dair kanıt getirdi, başka türlü asla göremeyecekleri bir kanıt. Bana bunu senin için yapmış olma ihtimalinin çok yüksek olduğu söylendi. Aaron'ın babası gibi olduğunu sanıyordum. I düşündüm..."

Tory'nin annesi gibi olduğunu düşünmüştü. Onun gibi.

"Aaron senin için savaşıyor," dedi Sloane şiddetle. "Onun için önemli olduğumu söylüyorsun ama sen de önemlisin."

"Beau bu sabah tüm suçlamalardan aklandı," dedi Tory sonunda, sesi sertti. "Aaron mıydı o?"

Sloane başını salladı.

Tory cevap veremeden çantamdaki telefonum çaldı. Görmezden gelmeyi ya da aramayı tekrar reddetmeyi düşündüm ama ne anlamı vardı ki? Artık davadan alındığımıza göre, dikkatimi dağıtacak hiçbir şey kalmamıştı.

Kaçacak başka yer yok.

"Merhaba." Cevap verirken gruptan uzaklaştım.

"Cassie."

Babamın adımı söyleme şekli vardı, sanki yabancı bir dilde bir kelimeymiş gibi, anlayabileceği ama asla akıcı bir şekilde konuşamayacağı bir dilmiş gibi.

"Test sonuçları geldi." O söylemek zorunda kalmasın diye ben söyledim. "Buldukları kan. Onun kanı, değil mi?" Cevap vermedi. "Buldukları ceset," diye devam ettim. "Bu ona ait."

Telefon hattının diğer ucunda keskin bir nefes alış verişi duydum. Tırtıklı bir şekilde dışarı verdiğini duydum.

Babamın sesini bulup bana zaten bildiğim şeyi söylemesini beklerken çıkışa doğru yürüdüm. Güneş ışığına ve hafif bir Ocak soğuğuna çıktım. Ön tarafta devasa ve oniks renginde bir çeşme vardı. Kenarında durdum ve aşağıya baktım. Yansımam karanlık ve gölgeli yüzeyin üzerinde titreşiyordu.

"Bu o."

Babam o sözleri söylediğinde ağladığını fark ettim. *Çok az tanıdığın bir kadın için mi? Merak ettim. Yoksa hiç tanımadığın kızın için mi?*

"Nonna eve dönmeni istiyor," dedi babam. "İznimi uzatabilirim. Cenaze işlerini hallederiz, onu buraya gömeriz-"

"Hayır," dedim. Bir çocuk koşarak yanıma gelirken küçük ayakların pıt pıt sesini duydum.

yanımdaki çeşmede. Küçük bir kız, o gün şekerçi dükkânında gördüğüm kızın aynısıydı. Bugün mor bir elbise giymişti ve bir kulağının arkasına beyaz bir origami çiçeği sıkıştırmıştı.

"Hayır," dedim tekrar, kelime boğazımdan yırtılarak çıktı. "Ben hallederim. O *benim* annem."

Benim trajedim. Kolye ve sarıldığı kefen, kan sıçramış duvarlar, anılar, iyi ve kötü - bunlar *benim* trajedim, hayatımın cevaplanmamış büyük sorusuydu.

Annem ve benim hiçbir zaman bir evimiz olmadı, hiçbir yerde uzun süre kalmadık. Ama benim yanımda yatmak hoşuna gider diye düşündüm.

Babam benimle tartışmadı. Hiç tartışmadı. Telefonu kapattım. Yanımdaki küçük kız ciddiyetle elindeki bozuk parayı düşünüyordu. Parlak saçları güneşe takılıyordu.

"Bir dilek mi tutuyorsun?" diye sordum.

Bir süre bana baktı. "Dileklere inanmam."

"Laurel!" Yirmili yaşlarının ortasında bir kadın küçük kızın yanında belirdi.

Çilek sarısı saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Bana ihtiyatla baktı, sonra kızını yanına çekti. "Dileğini gerçekleştirdin mi?" diye sordu.

Kızın cevabını duymadım. Artık hiçbir şey duymuyordum, çeşmeden akan su dışında hiçbir sesi algılamıyordum.

Annem ölmüştü. Beş yıldır ölüydü. Bir şeyler hissetmem gerekiyordu. Onun yasını tutmalı, yas tutmalı ve hayatıma devam etmeliydim.

"Hey." Dean yanıma geldi. Elini benimkinin içine soktu. Michael yüzüme bir kez baktı ve elini omzuma koydu.

Dean'i seçtiğimden beri bana bir kez bile dokunmamıştı.

"Ağlıyorsun." Sloane önümüzde kısa bir süre durdu. "Ağlama, Cassie."

Ben ağlamıyorum. Yüzüm ıslaktı ama ağlıyormuşum gibi hissetmiyordum. Hiçbir şey hissetmedim.

"Çok çirkin ağlıyorsun," dedi Lia. Saçlarımı hafifçe yüzümden uzaklaştırdı. "İğrenç."

Boğuk bir kahkaha attım.

*Annem öldü. O bir toz, o bir kemik ve onu benden alan kişi onu gömdü.
Onu en güzel rengiyle gömdü.*

Onu da benden aldı.

Kendimi uzaklara bıraktım. Dean, Michael, Lia ve Sloane'un içine çekilmeme izin verdim. Ama valeler arabalarımızı çekerken omzumun üzerinden geriye bakmaktan kendimi alamadım.

Kızıl saçlı küçük kıza ve annesine. Onlara katılan ve kızı kucağına almadan önce kendi bozuk parasını çeşmeye atan adama bir kez daha omuzlar.

CHAPTER 46

Özel uçak pisti temizdi ama jet yoktu. Pistte duruyordu, bizi güvenli bir yere götürmeye hazırdı. *Bu iş daha bitmedi. Bitmedi.* İtiraz bu kez kafamın içinde sadece bir fısıltıydı, kulaklarımdaki donuk bir uğultu ve tüm vücudumu kaplayan uyuşukluk tarafından bastırılmıştı.

Anneme ne olduğunu bilmemenin -belki de o son kırıntıyı asla susturamamanın- acısı o kadar uzun süredir benimleydi ki, sanki etten kemikten bir parçammış gibi hissediyordum. Ve şimdi, o parçam gitmişti. Artık biliyordum. Sadece içimden gelmiyordu. Sadece bir çıkarım meselesi olarak değil.

Biliyordum.

Belirsizliğin olduğu yerde kendimi boşlukta, bomboş hissediyordum. *Beni her şeyden çok seviyordu.* Bana sarılan kollarını, nasıl koktuğunu hatırlamaya çalıştım. Ama tek düşünebildiğim o bir gündü, Lorelai Hobbes benim annemdi, bir mentalistti ve hayatımda gördüğüm en güzel kadındı ve bir sonraki adımda sadece bir bedendi.

Ve şimdi, sadece kemikler.

"Haydi," dedi Michael. "Uçağa en son binenin adının baş harfleri Dean'in kafasına kazınacak."

Ne zaman dibe battığımı hissetsem, beni geri çektiler.

Dean uçağa en son binen kişiydi. Her adımda sisle savaşmaya çalışarak onun önüne geçtim. Bundan daha iyiydim.

hissizliğe teslim olmak ve zaten bildiğim bir şeyi öğrendiğim için içimin boşalması.

Biliyordum. Kendimi kelimeleri düşünmeye zorladım. *Her zaman biliyordum. Eğer hayatta kalsaydı, benim için geri gelirdi. Bir şekilde, bir şekilde. Eğer hayatta kalsaydı, beni yalnız bırakmazdı.*

Koridora döndüğümde Lia, Michael ve Sloane çoktan arka tarafa yakın koltuklara yerleşmişlerdi. Solumdaki ilk koltukta, üzerinde Judd'ın adının yazılı olduğu, özenli bir el yazısıyla yazılmış bir zarf vardı. Durakladım.

Bir yerlerde, uyuşukluğun ve sisin altında bir şeyler hissettim.

Bu iş bitmedi diye düşündüm. *Bu iş bitmedi.*

Zarfı aldım. "Judd nerede?" Dedim. Sesim boğazıma sertçe çarpıyordu.

Dean elimdeki zarfa baktı. "Pilotla konuşuyor."

Dean'in arkasını dönüp kokpite gitmesi için geçen sürede kalbim bir kez çarptı.

Bu Ajan Sterling'in el yazısı değildi. Ajan Briggs'in de değildi. Aylar önce, ensemdeki tüyler diken diken olduğunda kendime *bunun bir şey olmadığını, muhtemelen bir şey olmadığını* söylemeyi bırakmayı öğrenmiştim.

"Judd." Dean'in sesi, ben kokpite doğru dönmeden bir saniye önce bana ulaştı.

Judd Dean'e, "Sadece küçük bir elektrik arızası," diye güvence verdi. "İcabına bakıyoruz."

Bu iş daha bitmedi. Bu iş bitmedi.

Zarfı sözsüz bir şekilde Judd'a uzattım. Elim titremedi. Tek kelime etmedim. Judd bir an zarfı inceledi, sonra bana baktı.

"Koltuğun üzerindeydi." Hiç sesim yokken Dean benim sesimdi.

Judd zarfı aldı. Açmak için bize arkasını döndü. On beş saniye sonra geri döndü.

"Uçaktan in." Judd'ın sesi sert, saçma sapan ve sakindi. Michael, Judd bağırması gibi karşılık verdi. Çantasını kaptı ve Sloane'un. Sloane'u hafifçe önüne itti ve Lia'ya döndü. Hiçbir şey söylemedi -Lia'nın yüzünde gördüğü her şey yeterliydi.

Uçaktan indik. Judd'ın kiralık arabasına. Michael kendi arabasını geride bırakmakla ilgili tek kelime etmedi.

"Zarf," dedi Dean pistten uzaklaşırken. "Kimden gelmiş?"

Judd dişlerini sıktı. "Eski bir dost' diye imzalamış."

Donup kaldım, nefes veremiyordum, nefesim ciğerlerimde bayatlıyordu.

"Kızınızı öldüren adam." Bunu yüksek sesle söyleyecek kadar cesur olan tek kişi Lia'ydı. "Nightshade. Ne istiyordu?"

Tekrar nefes almaya başlamak için kendimi zorladım.

"Bizi uyarmak için," diye cevap verdim istemeden. "Bizi tehdit etmek için. Uçaktaki şu elektrik sorunları. Onlar bir kaza değildi, değil mi?"

Judd çoktan Sterling ve Briggs ile telefonda konuşuyordu.

Nightshade'in Vegas'ta olduğunu sanıyordum. *Ve gitmemizi istemiyor.*

Scarlett'in katilini düşünmenin onu aynadaki bir hayalet gibi canlandırabileceğinden korkmuştum. UNSUB'ımızın Nightshade ve onun gibi diğerlerinin dikkatini çekmeye çalıştığını biliyordum. UNSUB başarılı olursa bunun ne anlama geleceğini düşünmemiştim. *Örgüt-grup-tarikat-Buradalar.*

Beş dakika sonra Judd havaalanındaki bilet gişesindeydi ve bizi *bir* sonraki ticari uçuşa kaydettirmeye çalışıyordu. Ancak kontuarın arkasındaki kadın onun adını bilgisayara yazdığı anda kaşları çatıldı.

"Senin adına ayrılmış biletlerim var zaten," dedi. "Altı tane."

Daha ne dediğini tam olarak anlayamadan bunun da Nightshade'in işi olduğunu anlamıştım. *Dokuzuncusu için Scarlett'i seçtin,* diye düşündüm, kendimi durduramıyordum. *Onu seçtin çünkü Sterling ve Briggs için önemliydi ve seni durdurabileceklerini düşünmeye cüret ettiler. Onu seçtin çünkü o bir meydan okumaydı.*

Nightshade'in tüm kurbanları arasında Scarlett onun en büyük başarısıydı. Geri döndüğü kişi o olacaktı. Yeniden yaşadığı kişi. *Judd'ı izledin, değil mi? Arada sırada kendinize ondan, hepsinden ne aldığınızı hatırlatmaktan hoşlanıyorsunuz.*

Bu tahminin yanlış çıkmasını istedim. Yanılmak istedim. Ama Nightshade'in Vegas'ta kalmamızı istediği gerçeği - Nightshade'in bir "biz" olduğunu bile bildiği gerçeği...

Altı bilet. Kasanın arkasındaki kadın biletlerin çıktısını aldı ve Judd'a uzattı. Bakmadan önce üzerlerinde isimlerimizin yazacağını biliyordum.

İlk isimler. Soyadları.

Uçuş D.C.'ye idi.

Kim olduğumuzu biliyorsunuz. Nerede yaşadığımızı biliyorsunuz.
Çıkarımlar tüyler ürperticiydi. Nightshade muhtemelen Scarlett Hawkins'i öldürdüğünden ve Judd Dean'in yanına taşındığından beri onu izliyordu.

Katiller öylece durmaz diye düşünmüştüm ama bu grupta durdular. Dokuz ve bitti. Kurallar böyleydi. Bazı katiller hatıra alır, diye düşündüm. Yaptıkları şeyi yeniden yaşamak, o heyecanın bir kısmını yaşamak için.

Eğer Nightshade ara sıra izliyorsa, ne zaman ihtiyacı olsa
-Vegas'taysa burada neler olduğunu biliyordu.

Judd'ı hiç öldürmediniz, bizi hiç öldürmediniz, çünkü kurallar dokuzda durmanızı söylüyor. Ama sizinki gibi bir örgütün -sizinki gibi bir tarikatın- tehditlerle başa çıkmanın bir yolu olmalı.

Lia bunu kendisi söylemişti: Vegas UNSUB bu grubun bir parçası olsaydı, ölmüş olurdu. Ve eğer tarikat bağlantıyı kurduğumuzu fark ederse, bizi bir tehdit olarak görürlerse...

Nightshade muhtemelen Judd'ın baktığı çocukların kuralların istisnası olmasını çok isterdi.

Judd biletleri tezgâha çarparak indirdi. Döndü ve bir anda tekrar telefonuna sarıldı. "Ulaşım aracına, bir güvenlik görevlisine ve güvenli bir eve ihtiyacım olacak."

CHAPTER 47

Güvenli ev Las Vegas'ın altmış beş mil kuzeydoğusundaydı. Bunu biliyordum çünkü Sloane en az yarım düzine başka hesaplamayla birlikte bu hesaplamayı da paylaşmak zorunda hissetmişti.

Hepimiz gergindik.

O gece, yan odada silahlı federal ajanların bulunduğu yabancı bir yatakta, uyumaya bile çalışmadan tavana baktım. Briggs ve Sterling hâlâ Vegas'taydı ve UNSUB'ı durdurmak için zamana karşı yarışıyorlardı. tekrar öldürmeden önce. Judd'ın Nightshade ile olan iletişimi hakkındaki ifadesini almak üzere başka bir ekip görevlendirilmişti. Bu ifade, altmış yıldan fazla bir süredir tespit edilemeyen seri katiller tarikatı hakkında herhangi bir bilgi içermiyordu.

Bu bilginin bilinmesi gerektiği beyan edilmişti.

Ekibimiz dışında sadece iki kişinin haberi vardı: Ajan Sterling'in babası, FBI Direktörü Sterling ve Ulusal İstihbarat Direktörü.

Saat gece yarısını geçerken *iki gün* diye düşündüm. UNSUB'ımızın tekrar öldürülmesine iki gün vardı - tabii önce Nightshade onu öldürmediyse.

Bir pisliği temizlemek için buradasın. Kalbimin boğazımda attığını hissedebiliyordum ama kendimi Nightshade'in ruhunun derinliklerine inmeye zorladım. Senin iş düzenli. Temiz. Zehir, haşereleri ortadan kaldırmak için yeterince etkili bir araçtır.

UNSUB'ımızın dikkatini çeken tek kişinin Nightshade olup olmadığını merak etmemeye çalıştım.

Tarikatın diğer üyelerinin de bizden haberdar olup olmadığını merak etmemeye çalıştım.

Bu UNSUB'ı öldürebilirdin, diye düşündüm, Nightshade'e, adını koyabildiğim kötülüğe odaklanarak. Buraya gelir gelmez, bunu öldürebilirdin.

Anlamadığı bir şeyle alay eden bir sahtekâr. Yüzünüze vuruyor. Kendini daha fazla bir şeye dönüştürmeye çalışıyor.

Peki neden bekledik? Nightshade, UNSUB'ı tanımlama konusunda bizden daha fazla ilerleme kaydetmemiş miydi? Yoksa zaman mı kolluyordu?

Güvenli evdeki ilk gecemde aklımı kurcalayan soru buydu. İkinci gece, düşüncelerim Nightshade'in Judd'a gönderdiği mesajı imzalama şekline kaydı.

Eski bir arkadaş.

Sana doğru geliyor, değil mi? Düşündüm. Scarlett'i öldürmek seni ve Judd'ı birbirine bağladı. Onu, Sterling ve Briggs'e bir meydan okuma, bir tokat olduğu için seçtin. Ama sonra.

Bıraktığında -dokuzuncusunu tamamlayıp FBI'ın radarından kaybolduğunda- bu boşluğu dolduracak bir şeye ihtiyacı olacaktı.

Profil çıkarmakla tahmin etmek arasındaki çizgiyi çizemediğim günler oldu. Uykunun eşiğinde gezinirken, Nightshade hakkındaki anlayışımın ne kadarının sezgi, ne kadarının hayal gücü olduğunu merak ediyordum, pireyi deve yapıyordum, çünkü elimdeki tek şey pireydi.

Şimdi bile, her şeyden sonra bile, Judd hala Nightshade dosyasına dokunmamıza izin vermiyor.

Yorgunluk, çürümekte olan bir bedeni ısıran elementler gibi beni yıpratıyordu. Yaklaşık kırk sekiz saattir uyumamıştım. Bu süre içinde annemin ölüm haberini almış ve Judd'ın kızını öldüren adamın hepimizi izlediğini öğrenmiştim.

Boğulmakta olan bir adamın bilinçli bir kararla hava almaktan vazgeçmesi gibi uykuya daldım.

Bu sefer rüya sahnede başladı. Kraliyet mavisi elbiseyi giyiyordum. Annemin kolyesi boğazımda bir kelepçe gibi duruyordu. Salon boştu ama onların orada olduğunu hissedebiliyordum; binlerce göz beni izliyordu.

Tüylerim diken diken oldu.

Ayak seslerine doğru döndüm. Silikti ama ayak seslerinin giderek yükseldiğini duyabiliyordum. *Yaklaşıyordu*. Önce yavaşça, sonra daha hızlı geri çekilmeye başladım.

Ayak sesleri de daha hızlı geliyordu.

Koşmak için döndüm. Bir saniye önce sahnedeydim, bir saniye sonra ise ayaklarım çıplak ve kanlar içinde ormanda koşuyordum.

Webber. Daniel Redding'in çırağı. Beni bir geyik gibi avlıyor.

Arkamda bir dal kırıldı ve döndüm. Ensemde bir fısıltının hayaletini ve kolumun üzerinde hafifçe gezinen bir el hissettim.

Geriye doğru çırpındım ve sertçe yere düştüm. Yere çarptım ve düşmeye devam ettim, yerdeki bir deliğe doğru. Yukarıda, çukurun kenarında duran ve elinde av tüfeği olan Webber'i gördüm. Yanına ikinci bir kişi yaklaştı.

Ajan Locke.

Lacey Locke née Hobbes bana baktı, kızıl saçları başının üzerinde toplanmıştı, yüzünde hoş bir gülümseme vardı.

Elinde bir bıçak vardı. "Sana bir hediyem var," dedi.

Hayır. Hayır, hayır, hayır-

"Cam bir tabutun içine canlı canlı gömüldün." Bu sözler sağımdan geldi. Döndüm. Çukurun içi karanlıktı ama yanımdaki kızın yüz hatlarını zar zor seçebiliyordum.

Sloane'a benziyordu ama midemin derinliklerinde onun öyle olmadığını biliyordum.

Sloane'un bedenini giyen kız, "Göğsünde uyuyan bir kobra var," dedi. "Ne yapıyorsun?"

Scarlett. Scarlett Hawkins.

"Ne iş yapıyorsun?" diye tekrar sordu.

Yüzüme toprak çarptı. Kafamı kaldırdım ama bu sefer tek gördüğüm bir kürek parıltısıydı.

Scarlett, "Diri diri gömüldün," diye fısıldadı. "Ne yapacaksın?"

Toprak şimdi daha hızlı akıyordu. Göremiyordum. Nefes alamıyordum. "Sen ne yaparsın?"

"Uyan," diye fısıldadım. "Uyandım."

CHAPTER 48

Potomac Nehri'nin kıyısında uyandım. Bir an için Quantico'ya geri döndüğümü fark ettim ve bir diğeri de yalnız değildi.

Kucağımda açık duran kalın, siyah bir cilt vardı.

"Hafif bir okumanın tadını çıkarıyor musun?"

Bu soruyu soran kişiye baktım ama yüzünü seçemedim.

"Onun gibi bir şey," dedim ve bunu söylerken bile bu sözleri daha önce söylediğimi fark ettim. *Nehir. Adam.*

Etrafımdaki dünya sarsıcı bir film kesiti gibi sıçradı.

"Judd'ın evinde yaşıyorsun, değil mi?" diyordu meçhul adam. "O ve ben çok eskiden tanışıyoruz."

Çok eskiden.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu sefer yatakta doğruldum. Ellerim çarşafa boğuşuyordu. Çarşafa dolanmıştım, titriyordum.

Uyan.

Ellerim sanki bir parçamı Potomac'ta, rüyamda bırakmadığıma dair bir güvence arar gibi bacaklarımın, göğsümün, kollarımın üzerinde gezindi.

Anı.

Sahne, koşmak, diri diri gömülmek - bunlar benim çarpık bilinaltımın eseriydi. Ama nehir kıyısındaki konuşma? O gerçekti. Programa katıldıktan hemen sonra olmuştu.

Adamı bir daha hiç görmedim.

Nightshade'in uçakta Judd'a bıraktığı zarfı düşünerek yutkundum.

"Eski bir arkadaşından" imzaladığı mesajı düşündüm.

Nightshade hepimizin ismini biliyordu. Bilet ayarlamalarını o yapmıştı, çünkü Judd'ın şunu bilmesini istiyordu: *Herhangi birimize, herhangi bir zamanda ulaşabilirdiniz.*

Eğer Nightshade'in notu neden bıraktığı, Scarlett'i en büyük başarısı olarak görmesi ve onun aracılığıyla Judd'a bağlanması konusunda haklıysam, Judd'un hayatına yeni biri girdiğinde Nightshade'in ona merhaba demek için uğramış olabileceğine inanmak çok kolaydı.

Kurallar belli. Dokuz kurban Fibonacci tarihlerinde öldürüldü. Normal katiller yakalanana kadar öldürmeye devam ederdi ama bu grup farklıydı. Bu grup yakalanmadı.

Çünkü durdular.

Judd mutfaktaydı. Koruma ekibimizdeki iki ajan da oradaydı. "Bize bir dakika izin verir misiniz?" Onlara sordum. Tekrar konuşmak için onların gitmesini bekledim. Judd'a "Sana bir şey sormam gerek" dedim. "Cevabını bana söylemek istemeyeceksin ama yine de sana ihtiyaım var."

Judd'ın önünde bir bulmaca vardı. Kalemimi yere bıraktı. Bu, devam etmem için alabileceğim en yakın davetti.

"Nightshade davası hakkında bildikleriniz göz önüne alındığında Nightshade'in kendisi hakkında ne biliyorsunuz, uçaktaki o zarfın içinde ne olduğu dşnldğnde - sizce buraya katilimiz için geldi ve buradayken sizi tesadüfen mi gördü, yoksa..." Ağzım kurudu. Yutkundum. "Bunca zamandır bizi izlediğini mi düşünüyorsun?"

Teoriler sadece teoriydi. Sezgilerim iyiydi ama kurşun geçirmez değildi ve bana üzerinde çalışabileceğim çok az ayrıntı verilmişti, bu yüzden ne kadar yanılmış olabileceğimi bilmenin bir yolu yoktu.

Judd, "Nightshade üzerinde çalışmanı istemiyorum," dedi.

"Biliyorum," dedim ona. "Ama soruya cevap vermek gerekiyor."

Judd bir dakikadan uzun bir süre kıpırdamadan oturdu ve bana baktı.

"Nightshade öldürdüğü insanlara bir şey gönderdi," dedi Judd. "Onları öldürmeden önce, onlara bir iek gönderdi. Beyaz bir itzm bitkisinden alınmış bir iek."

"Bu ismi böyle almış," dedim. "Zehir kullandığını düşündük...."

Judd, "Evet, öyle," dedi. "Ama patlıcangillerden değildi. Kullandığı zehir tespit edilemez ve tedavi edilemezdi." Judd'ın gözlerinde bir gölge titreşti.

"Acı verici."

Ne olacağını bilmeleri için onlara bir şeyler gönderdin. Onları izlediniz. Onları seçtiniz. Onları işaretlediniz.

"Hâlâ izliyor olabileceği hiç aklıma gelmemişti." Judd'un sesi şimdi daha sertti. "Anlayabildiğimiz kadarıyla Scarlett'i öldüren kişi ya hapisteydi ya da ölmüştü. Ama şimdi ne bildiğimi biliyor musun?" Judd koltuğunda arkasına yaslandı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. "Bence o orospu çocuğu izliyordu. Eğer izin verselerdi bir düzine daha öldürebilirdi. Ama dokuz kişiyle yetinmek zorunda kaldıysa..."

Bunu en iyi şekilde değerlendirdi.

Gözlerimi kapattım. "Sanırım onunla tanıştım," dedim. "Geçen yaz."

CHAPTER 49

Adamı tarif edemedim. O gün nehirde benimle birlikte olan Michael da daha iyisini yapamadı.

Üç dakika, altı ay önce. Beynim insanlar hakkında her türlü bilgiyi depoluyordu ama rüyamda bile hayaletin yüzünü seçememiştim.

Michael'ın sesi düşüncelerimi böldü. "Şimdi dikkat dağıtmak için uygun bir zaman gibi geliyor bana."

Kanepede oturmuş, hiçbir şeye bakmıyordum. Michael diğer uca oturdu ve Dean ile benim aramda bir boşluk bıraktı.

Aramızdaki sorunlar ne olursa olsun, bu çok daha büyüktü.

"Şimdi," dedi Michael, hiç ciddiyet olmayan bir ana ciddiyet katmaya kararlıydı, "kısa bir süre önce istemeden

"Lia'ya pis bir bakış fırlattı", "aklıma geldi, belki de biz-"

"Hayır." Dean, Michael ve benim aramdaki koltuğa oturdu.

Michael gülümseyerek, "Mükemmel," diye cevap verdi. "Geriye güreş için Lia, Cassie, Sloane ve ben kalıyoruz. Sen hakemlik yapabilirsin."

"Yarın ayın on ikisi." Sloane önümüzde yere oturdu, bacaklarını göğsüne doğru çekti ve kollarını bacaklarına doladı. "Biz

Çamur güreşinden,... ve Nightshade'den, burada olduğumuzu nasıl bildiğinden ve ne yaptığından bahsediyor ama yarın ayın on ikisi."

Yarın onun yerini doldurdum, biri öldü.

Judd hâlâ Nightshade dava dosyasına bakmamıza izin vermiyordu - sanki bilmemek bizi koruyabilirmiş gibi, oysa o da geminin çoktan gittiğini bizim kadar iyi biliyordu. Ama Sloane haklıydı; her hareketimizi denetleyen silahlı muhafızlarla birlikte güvenli bir eve kapatılmış olsak bile, arkamıza yaslanıp beklemek zorunda değildik.

Sloane'dan diğerlerine bakarak, "Vegas UNSUB'ının nereye saldıracağını biliyoruz," dedim. "Bıçak kullanacağını biliyoruz." *Bıçak* kelimesi benim için her zaman imgelerle dolu olurdu. O mide bulandırıcı Anılar üzerimde yuvarlandı ve ben devam ettim. "Daha fazlasına ihtiyacımız var."

"Bunu söylemen komik," dedi Lia. Televizyonun kumandasına uzandı ve televizyonu ESPN'e çevirdi. "Şahsen," dedi, "pokeri bir spor olarak görmüyorum."

Ekranda beş kişi bir poker masasının etrafında oturuyordu. Sadece ikisini tanıyabildim: Profesör ve Thomas Wesley.

"Beau Donovan diğer grupta," diye gönüllü oldu Lia. "Son zamanlarda kanunla yaşadığı sorunlardan sonra onu geri alacaklarını varsayıyorum. Her gruptan en iyi iki oyuncu ve bir joker yarın öğlen karşı karşıya gelecek."

"Nerede?" Sloane soruyu benden önce sordu.

"Turnuva bir kumarhaneden diğerine atlayıp duruyor," dedi Lia. "Ama finaller Majesty'de."

"Majesteleri nerede?" Ben sordum.

Lia bakışlarımı karşıladı. "Çılgın bir tahminde bulun." *On ikinci Ocak.*

Büyük Balo Salonu. "Halka açık mı?"

Dean sordu.

Lia başıyla onayladı. "Bir tanesinde var."

Grayson Shaw FBI'ın isteklerine karşı gelmiş ve her zamanki gibi işine devam etmiş olmalı.

"Babam beni dinlemeliydi." Sloane'un sesi bu kez küçük ya da üzgün değildi. Sesi *kızgındı*. "Ben normal değilim," dedi. "Onun istediği gibi bir kız değilim ama haklıyım ve beni *dinlemeliydi*."

Çünkü yapmasaydı, biri ölecekti.

Hayır. Kaybetmekten bıkmıştım. Bir katil annemi benden almıştı. Şimdi, Judd'ın kızını öldüren adam evimizi ele geçirmişti. Bizi izledi, tehdit etti ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Burada öylece oturmayacaktım.

"Yarın kimse ölmeyecek," dedim diğerlerine. "Hiç kimse."

Ekrana baktım, bir cevap aradım, zihnimin genetik yatkınlıklarımın ve annemin erken dönem eğitiminin beni şekillendirdiği şeyi yapmasını istedim.

"Elleri konusunda kim daha mutlu?" Lia Michael'a sordu. "Smirky mi, Intense mi?"

Michael'ın cevabını zar zor fark ettim. Wesley imajına uygun giyinmişti. *Milyoner. Eksantrik. Çapkın.* Buna karşılık profesör kendi halindeydi, işadamlarının arasına karışmak için giyinmişti, masada göze çarpmak için değil.

Kesin. Tek fikirli. Kontrollü.

On adım sonrasını planlayan birini arıyorduk. *Dokuz adıma ihtiyacınız var ve her birinde baskının artacağını bilmelisiniz.*

Bu katil kadar titiz plan yapan birinin -bu katil kadar büyüklük taslayan, daha iyi, daha fazla olmakla övünen birinin- şüpheleri bertaraf etmek için bir planı olurdu.

Mazeretin var, diye düşündüm Thomas Wesley'e bakarak. *Tory'nin hipnoz gücü hakkında FBI'a bilgi veren sendin.*

Ekranda, profesör eli kazandı. Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. *Sen kazandın çünkü bunu hak ediyorsun,* diye düşündüm, Wesley'nin bakış açısından profesörün bakış açısına kayarak. *Sen kazandın çünkü*

Duygularınıza hakim oldunuz ve ihtimalleri çözdünüz.

Her ikisinde de UNSUB'ımızın profilinin parçalarını görebiliyordum, ancak eksik bir şey olduğu hissinden kurtulamıyordum, bulmacanın bir parçası, kesin olarak *evet* veya *hayır* dememi sağlayacaktı.

Gözlerimi kapattım, konsantre olmaya ve bu bilginin ne olabileceği üzerinde çalışmaya çalıştım.

"Sloane Fibonacci tarihlerini keşfetti çünkü bizim UNSUB'ın Fibonacci dizisine takıntılı olduğunu biliyordu," dedim sonunda. "Peki bizim UNSUB onları nasıl keşfetti?"

Eğer bu örüntü, yetkililerin asla fark edemeyeceği, şimdi bu gruba atfedebileceğimiz vakaları asla ilişkilendiremeyeceği kadar gizliyse, bizim UNSUB'ımız nasıl fark etmişti?

Cevaba ulaşmak için yolumu zorlamaya çalıştım. *Ne yaptıklarını biliyorsun.*

Onların dikkatini çekmek istiyorsun. Ama bundan daha fazlası vardı. *Ne istiyorsun*

borçlusunuz. Bu cinayetler sadece dikkat çekici değildi. Görünmezliğine önem veren bir grubun bakış açısından bakıldığında, bunlar birer saldırıydı.

"Briggs ve Sterling'e travma geçmişı aramalarını söyle," dedim. "Bakalım bu davadaki herhangi birini önceki davalardan birindeki bir kurbanla ilişkilendirebilecek miyiz?"

Deseni bulmak için takıntılı olmanız gerekirdi. Bu tür bir takıntıyı biliyordum ve iyi tanıyordum. Belki senden bir şey aldılar. Belki de bu senin onu geri alman.

"Şüphelilerin aile üyelerine de bakmak isteyeceklerdir." Dean takıntıyı benim kadar iyi biliyordu ama farklı sebepleri vardı. "Bir üyenin akrabasını arıyor olabiliriz - kendisi kabul edilmeyen bir çocuk ya da kardeş."

Bunu yapmak, bu grubun dikkatini çekmek için bu kadar zaman, çaba ve hesaplama yapmak... Bunun kişisel olduğunu düşündüm. Öyle olmak zorunda.

Onlar gibi olmak ve onları yok etmek istiyorsunuz. Sahip olmadığınız gücü istiyorsunuz.

Hepsini istiyorsun.

"Her zaman kişiseldir," dedi Dean, düşünceleri benimkilerle uyum içinde çalışıyordu. "Öyle olmasa bile."

"Başka vakalar da var," dedi Sloane sessizce, ellerini vücudunun önünde kavuşturarak. "Diğer kurbanlar."

"Programınızın bulamadığı vakalar," dedim.

Uzun bir duraklama oldu.

"Dün canım sıkılmış ve başka bir program yazmış olabilirim," diye mırıldandı Sloane.

Derimin yüzeyine bir ürperti yerleşti ve derinlere gömüldü. Vegas UNSUB'ının profilini çıkarmak bir şeydi, ama tarikat tamamen başka bir şeydi.

Nightshade'in Judd'a gönderdiği mesaj -içeriği ne olursa olsun- sadece varlığıyla bile çok net bir şey ifade ediyordu.

Kim olursanız olun, nereye giderseniz gidin, ne kadar iyi korunuyor olursanız olun, sizi bulacağız.

Judd bizi davadan çekmeye çalışmakta haklıydı. Çok derine inmeden bizi durdurmaya çalışmakta haklıydı.

Ama artık çok geç diye düşündüm. Gördüğümüz şeyi geri alamayız. Rol yapamayız. Bakmayı bırakamayız, bırakabilsek bile.

"Programınız ne buldu?" Lia Sloane'a sordu.

"Kolluk kuvvetleri veri tabanlarını taramak yerine gazeteleri taramaya programladım." Sloane bağdaş kurarak oturdu. "Büyük gazetelerden birkaçı arşivlerini dijital ortama aktarmak için çalışıyor. Buna bir de tarihi toplumların veri tabanları, kütüphane belgeleri ve sanal depolar

kurgusal olmayan metinlerden oluşuyor ve araştırılacak çok fazla bilgi var." Ellerini birbirine doğru bükte. "Ben aynı parametreleri kullanamadım, bu yüzden sadece Fibonacci tarihlerindeki cinayetleri aradım. Onları elimle ayıklıyordum."

"Ve?" Dean sordu.

"Kayıp vakalarımızdan birkaçını buldum," dedi Sloane. "Çoğu seri cinayet olarak tanımlanmadı, ancak tarih, yıl ve öldürme yöntemi modele uyuyor."

Bazı UNSUB'lar işlerini gizleme konusunda diğerlerinden daha iyiydi.

"Sterling ve Briggs'e bu vakalardan bahsetmemiz gerekecek," dedim.

"Vegas UNSUB'ın bunlardan biriyle bağlantısı olabileceğini düşünürsek-"

"Başka bir şey daha var," diye araya girdi Sloane. "Örüntü, 1950'lerden çok daha eskiye dayanıyor. En az bir vakanın izini 1800'lerin sonlarına kadar sürdüm."

Bir asırdan fazla.

Bu her neyse, bu insanlar her kimse, bunu çok uzun zamandır yapıyorlardı.

Aktarılmış, diye düşündüm. On yıllar ve nesiller boyunca.

Lia hiçbir uyarıda bulunmadan Michael'ı duvara çarptı ve ellerini başının üzerinde kenetledi.

Michael ona, "Şimdi ne yeri ne de zamanı," dedi.

"Senin derdin ne be?" Lia sordu, sesi öfkeli ve alçaktı.

"Lia?" Dedim. Beni duymazdan geldi ve Dean adını söylediğinde onu da duymazdan geldi.

"Nerede iniyorsun?" Lia Michael'a sordu. Sağ kolunu sol eliyle sabitledi ve sağ elini kolunun altına götürdü. Michael'ın gözleri parladı ama o daha karşı koyamadan, kadın kolunu kabaca geri çekti.

"Benimle gelmek zorundaydın," diye tükürdü Lia. "O otel odasından tek başıma çıkmama izin vermedin. Sana orada ihtiyacım yoktu. Seni orada *istemedim*.

Orada."

Gözlerim Lia'nın açtığı koluna takıldı. Nefesim sanki bir beton blokla vurulmuşum gibi ciğerlerimden dışarı fırladı.

Orada, Michael'ın teninde yaralar gibi kabarmış dört rakam vardı.

7761.

SEN

*Her olasılığı planlıyorsunuz. On hamle sonrasını görürsünüz.
Bunun olmaması gerekiyordu.*

*Hedefinizin hafta sonuna kadar rezerve edilmiş bir odası vardı.
Ayrılmaması gerekiyordu.*

Doku

z.

Doku

z.

Doku

z.

*Şakaklarınız onunla çarpıyor. Kalbiniz hızla çarpıyor. Planınızın
parçalandığını, dağıldığını hissedersiniz. Güvenli oynamanın bedeli
budur. Kendinizi tutarsanız böyle olur. Olduğunuzu iddia ettiğiniz kişi
misiniz, değil misiniz?*

*"Öyleyim." Kelimeleri söylüyorsun. Bağdırmamak için kendini zor
tutuyorsun. "Ben varım!"*

*Komplikasyon sadece komplikasyondur. Bir fırsattır. İstedığınızı almak
için. İstedığınızı yapmak için. Her zaman olmanız gereken kişi olmak için.*

Bıçağın ucunu karnına bastırıyorsun. Kan yüzeyde toplanıyor.

Sadece küçük bir

komplikasyon. Sadece

biraz kan.

Daire. Daire. Daire. Etrafında. Yukarı ve aşağı. Sol ve sağ.

Yap, diye fısıldıyor hafızandan bir ses. Lütfen, Tanrım, sadece yap.

*Gerçek sonsuzluk dışında her şeyin bir sonu vardır. Tüm ölümlü
insanlar ölmelidir. Ama sen asla ölümlü olmak için yaratılmadın. Sen
böyle şeyler için doğdun.*

Yarın o gün ve o gün mükemmel olacak.

"Karar verildi," diye mırıldanıyorsunuz, "ve öyle de olacak."

CHAPTER 50

”

Ne kadar sürecek?" Michael'a sordum, gözlerim bileğine kilitlenmişti.

Ne sorduğumu çok iyi biliyordu. "Bu sabah ortaya çıktı, kaşınıyordu. cehennem gibi."

Vegas'tan ayrılmamızın üzerinden 36 saatten fazla zaman geçmişti.

"Toksikodendronlar." Sloane bacaklarını göğsüne doğru çekti, elleri kot pantolonunun dizlerinde endişeliydi. "Toksikodendron cinsindeki bitkiler

urushiol üretir. Bu yapışkan bir yağdır, güçlü bir alerjendir. Eğer Michael daha önce buna maruz kaldıysa, ikinci seferde döküntünün başlama gecikmesi yirmi dört ila kırk sekiz saat arasında olacaktır."

Michael, "Daha önce maruz kalmış olsaydım bilirdim," diye belirtti.

"Zehirli sarmaşık ve zehirli meşe toksikodendronlardır."

Michael bir-sekiz yaptı ve bilgece başını salladı. "Daha önce de ifşa olmuşum."

Lia'nın kolunu tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaştı. "Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?" Tutuşunu gevşetti ve ondan uzaklaştı. "Ölmeyi planlıyorsun

Yarın. Çok komik."

"Lia-" diye söze başladı Michael.

"Umurumda değil," dedi Lia ona. "Muhtemelen bunu benim peşimden gelmiş olman umurumda değil. Bizden saklamak için uzun kollu giymiş olman da umurumda değil. Hastalıklı bir ölüm arzun varsa da umurumda değil-"

"Bunu ben istemedim," diye araya girdi Michael.

"Yani yarın tek başına Vegas'a gidip bu UNSUB'ı ayartmaya çalışmayı planlamıyorsun, öyle mi?" Lia kollarını kavuşturdu ve başını iki yana eğerek bekledi.

Michael cevap vermedi.

Yarın. On ikinci Ocak. Büyük Balo Salonu'nda.

Bıçak.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Lia. Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve odadan çıktı.

"Yani," diye yorumladı Michael, "bu iyi gitti."

"Oraya yem olmaya gitmiyorsun." Dean ayağa kalktı ve Michael'ın yanına gitti. "Bu evden ayrılmıyorsun."

Michael elini kalbine götürerek, "Çok duygulandım Redding," dedi. "Önemsiyorsun."

"Bu evden ayrılmayacaksın," diye tekrarladı Dean. Sesinde sessiz bir yoğunluk vardı.

Michael öne doğru eğildi, yüzü Dean'in yüzüne dönüktü. "Senden emir almıyorum."

İkisinin de geri adım atmadığı bir ritim vardı.

"Anlıyorum. Kaçmayı sevmiyorsun." Dean'in sesi sessizdi, gözleri Michael'inkilerden hiç ayrılmıyordu. "Sen kaçmazsın. Saklanmıyorsun. Sinmiyorsun. Yalvarmıyorsun."

Çünkü bunların hiçbirisi işe yaramaz. Dean bunu söylemedi. Söylemesine gerek yoktu.

"Kafamın içinden çık." Michael'ın yüz ifadesi, havuzda babasının suratına yumruğunu indirmeden önce takındığı ifadeyle aynıydı.

"Dean," dedim. "Bize bir dakika ver."

Dean Michael'a son bir kez sertçe baktıktan sonra dediğimi yaptı ve Sloane'u da yanına alarak Lia'nın dakikalar önce gittiği yöne doğru yola çıktı.

Michael ve benim aramda ağır bir sessizlik vardı.

"Bize söylemeliydin," dedim sessizce.

Michael yüz ifademi inceledi ve ne hissettiğimi görmesini engellemeye çalışmadım bile. *Kızgındım ve dehşete düşmüştüm. Bunu yapamam. Oturamam.*

ve onların da cesedinizi teşhis etmesini bekleyin.

"Beni bilirsin Colorado," dedi, sesi yumuşaktı. "Yapmam gerekenler konusunda hiçbir zaman iyi olmadım."

"Daha çok çalış," dedim ona şiddetle.

"Denemenin sana ne kazandırdığına bak." Michael bunu söylemek istememiş olabilir.

O kelimeler, ama onları kastetti. Benim hakkımda konuşuyordu. Ve Dean'den. Son birkaç ayını benimle hiç ilgilenmemiş gibi davranarak geçirmişti.

Sanki ben onun için hiç önemli değilmişim gibi duygularını bir kenara bırakmıştı.

Denemenin sana ne kazandırdığına bak.

"Bunu yapamazsın," dedim, sanki dişlerime tekme atmış gibi hissederek. "Beni bir şey yapmanın ya da yapmamanın nedeni yapamazsın. Ben bir sebep değilim, Michael. Uğruna *çabaladığın* bir şey değilim." Bir adım öne çıktım. "Ben senin arkadaşınıym."

"Eskiden bana bakar ve bir şeyler hissederdin," dedi Michael. "Hissettiğini biliyorum."

Michael ölüm için işaretlenmişti. Judd'ın geçmişinden gelen bir seri katil hepimizi takip ediyordu. Ama biz bunu yapıyorduk, tam burada, şu anda.

"Benim hiç arkadaşım olmadı," dedim. "Büyürken sadece ben ve annem vardık.

Asla başka biri olmadı. Başka birinin olmasına asla izin vermedi."

Babamdan telefon aldığımdan beri ilk kez annemin ölümüyle ilgili bir şeyler *hissediyordum*. Öfke ve sadece onu öldüren kişiye karşı değil.

Uzaklara gitmişti ve bu *onun* seçimi olmasa bile Sosyal hizmetler babamın izini bulana kadar ne arkadaş, ne aile, *hiçbir şeyin* olmamasının sebebiydi.

"Programa katıldığımda," dedim Michael'a, "insanlarla nasıl birlikte olacağımı bilmiyordum. Yapamadım..." Kelimeler gelmiyordu. "I kept Herkes uzakta duruyordu ve sen oradaydın, her duvarı yıkıp geçiyordun. Bir şeyler hissettim," dedim Michael'a. "Bana bir şeyler hissettirdin ve bunun için minnettarım. Çünkü sen ilktin, Michael."

Uzun bir sessizlik oldu.

"İlk arkadaşın," dedi Michael sonunda, "şimdiye kadar sahip olduğun."

"Bu senin için pek bir şey ifade etmeyebilir." Bunu itiraf etmek beni incitti. "Dean'le birlikteyken senin için hiçbir değerim olmayabilir. Ama benim için bir anlamı var."

Bunu izleyen sessizlik ilkinden iki kat daha uzundu.

"Kaçmayı sevmiyorum." Michael gözlerini yerden benimkilere çevirdi. "Kaçmıyorum, saklanmıyorum, sinmiyorum, yalvarmıyorum Cassie, çünkü kaçmak, saklanmak ve yalvarmak işe yaramıyor. Asla işe yaramaz."

Michael Dean'in ona söylediği sözleri tekrarlıyordu. Yüksek

sesle itiraf ediyordu. Bana.

Kolundaki kızgın kırmızı rakamlara baktım. *7761*.

On iki Ocak. Büyük Baló Salonu. Bıçak.

"Kaçmıyor," dedim Michael'a, "eğer onu önce biz yakalarsak."

CHAPTER 51

Gece yarısına kadar on bir saat yirmi yedi dakikamız vardı.

İlk iş Sterling ve Briggs'i aramak oldu. İki saatlerini aldı. kendilerini davadan kurtarıp bize ulaşmak için saatler harcadılar. Michael ve Lia'yı Desert Rose'a yaptıkları küçük gezinti hakkında sorguladılar. Orada ne yapmışlardı? Kimi görmüşlerdi?

"Sıra dışı bir şey hatırlamıyor musun?" Briggs Michael'a sordu. "Biriyle karşılaşmak? Biriyle konuşmak?"

"Birinin koluna görünmez, zehirli mürekkeple bir numara yazmasına izin vermek mi?" Michael küstahça önerdi. "Şaşırtıcı bir şekilde, hayır.

Düşürdüğümü hatırlıyorum

Bir şey. Onu almak için eğildiğimi hatırlıyorum." Gözlerini kapattı. "Bir şey düşürdüm," diye tekrarladı. "Onu almak için eğildim. Ve sonra..."

Hiçbir şey.

"Kalıp kesintisi," dedi Sloane. "Hipnozu tetiklemenin en hızlı ikinci yöntemidir."

Hipnotize olmak için, hipnotize olmayı istemelisin. Tory'nin sözleri kulaklarımda çınladı. Ya o yalan söylüyordu ya da Michael UNSUB.

Ya da
ikisini
de.

"Başka bir şey hatırlamıyor musun?" Dean söyledi.

"Şey, siz böyle ifade ettiğinizde, tam olarak ne olduğunu hatırlıyorum. Katilin maskesini düşürdün, Redding. Bunu nasıl yapıyorsun, seni profil çıkaran şeytan?"

"Katilin kim olduğunu biliyor musun?" Sloane'un gözleri komik bir şekilde büyüdü. Dean Michael'a ters ters bakarak, "Bu bir iğnelemeydi," dedi. "Peki ya hafızadaki boşluğa yol açan anlar?" Ajan Sterling konuşmayı yeniden yönlendirerek şöyle dedi. "Poker oynadığınızı söylemiştin, değil mi Lia?"

Lia, "Thomas Wesley'in de içinde bulunduğu bir grupla," diye devam etti. "Hepsinin hakkından geldim. Michael sadece benim kol şekerimdi. Ondan sonra ayrıldık. O fişleri nakde çevirmeye gitti, ben de onu zorla çamur güreşine yazdırmaya gittim."

Zihnimde canlandırmaya çalıştım-Lia *poker masasında, Michael yanında Onu. Lia kazanıyor. Parmakları siyah saçlarının ucunda oynuyor. Michael onun yanında ceketinin en üst düğmesini açıp kapatıyor.*

Bizim UNSUB'ın durup dikkat kesilmesini sağlayan neydi? *Neden Michael?*

"Hedeflenen kurban 12 Ocak'ta Büyük Balo Salonu'nda değilse ne olacak?" Briggs soruyu tüm salona yöneltti.

"Dört değişken." Sloane bunları sıralarken sağ elinin başparmağını parmaklarının her birine vurdu. "Tarih, yer, yöntem ve kurban."

"Denklem değişirse, UNSUB da uyum sağlamak zorunda kalır." Sterling yüksek sesle mantık yürütmeye çalıştı. "Tarih ve yöntem, UNSUB'ın UNSUB'ın birincil hedefine ulaşmak. Yer ve numaranın kurbanının bileğinde görünmesini sağlamak - bunlar psikolojik olarak anlamlı, hakimiyet sembolleridir. Uyum sağlamak için UNSUB'ın bu hakimiyetin temsil ettiği güç ve kontrolün bir kısmından vazgeçmesi gerekecektir."

"Onu geri isteyeceğim," dedi Dean. "Gücü. Kontrolü."

On ikinci Ocak. Bıçak. Bu denklemdeki sabitler bunlardı. Eğer olay yere ve kurbana geldiyse.

Spiral senin en büyük eserin. Bir isyan işareti. Bir bağlılık işareti. Bu mükemmel.

"Yer yerine kurban değiştirirsiniz," dedim, bundan yeterince emindim.

"Uyum sağlayacağım," diye düşündü Dean. "Yeni birini seçeceğim ve kimi seçersem seçeyim buna mecbur kalmamın bedelini ödeyecek."

Bir katilin bıçakla güç ve kontrolü yeniden ele geçirme yollarını düşünmek istemedim.

"Babam yarını iptal etmeyecek mi?" diye sordu Sloane, sesi gergindi. "Kumarhanenin başka bir yerine taşınmayı bile düşünmeyecek mi?"

Briggs başını iki yana salladı.

Güç. Kontrol. Sloane'un babası, UNSUB'ın bırakmayacağından daha fazla bırakmazdı.

"Eğer yarın turnuvaya gidersem," diye konuştu Michael, "o zaman sadece bu adamın nerede olacağını ya da ne yapmayı planladığını bilmekle kalmayız. Hedefin kim olduğunu da biliriz." Briggs'e döndü. "Locke davasında Cassie'yi yem olarak kullandın. Onu bir UNSUB'ın görmesi için teşhir ettin,

Çünkü tehlikede olan bir hayat vardı ve onu koruyabileceğinizi düşündünüz. Bunun ne farkı var?"

İçim burkuldu, çünkü öyle değildi.

"Eğer ben orada olmazsam," diye devam etti Michael gözünü kırpmadan, "bu adam başka birini seçer. Belki onu yakalarsın, belki de yakalayamazsın." Durakladı. "Birin kanlar içinde ölme ihtimali çok yüksek."

Michael'ın haklı olmasını istemedim. Ama haklıydı.

Yarın biri ölecek. Belirlenen zamanda. Belirlenen yerde.

Bıçağınla.

"Yarın orada olacak tek kişi bu UNSUB değil." Judd kapı aralığında belirdi. "Sen git Michael ve sırtında birden fazla hedef taşıyacaksın."

Yaşlı adamın sözlerinde en ufak bir şüphe izi bile duymadım.

Nightshade'in orada olacağını düşünüyor.

Ajan Sterling Judd'ın gözleriyle karşılaştı. "Size gönderdiği notu görmek istiyorum."

Judd nöbetçi ajanlardan birine başıyla işaret etti, adam gözden kayboldu ve bir süre sonra elinde bir kanıt torbasıyla geri döndü. İçinde uçaktan gelen zarf vardı.

Ajan Sterling cebinden bir çift eldiven çıkardı. Zarfın içine uzandı. Bir fotoğraf çıkardı. Bir süre sonra arkasını okumak için ters çevirdi.

Briggs'e doğru baktı. "Çiçek," diye bildirdi kısık sesle. "Beyaz."

Judd'ın bana Nightshade'in kurbanlarının her birine ölmeden önce bir çiçek (beyaz bir gece gölgesinin çiçeği) gönderdiğini söylediğini hatırladım. Şimdi de Judd'a aynısından bir fotoğraf göndermişti.

"Sana çiçek mi gönderdi?" Judd'a sordum, panik omurgamdan aşağı iniyordu, kalbim boğazıma düğümlenmişti. *Judd olmaz. Burada olmaz, şimdi olmaz, bir daha olmaz.*

"Öyle yaptı," diye izin verdi Judd. Nightshade'in tercih ettiği zehir hakkında söylediklerini hatırladım. *Tespit edilemez. Tedavi edilemez. Acı verici.* "Belki benim için çok geç," diye devam etti Judd, sesi sertti, "belki de değil, ama sana söylüyorum, yarın orada olacak."

Nightshade Las Vegas'tan ayrılmamızı istememişti. Uçağı kurcalamıştı. Judd'ın gidecek bir yerimiz olmadığını bilmesini sağladı.

UNSUB'ın Michael'ı işaretlediğini biliyor muydu? Nightshade izliyor muydu? Hâlâ bizi izliyor muydu?

Yapma, dedim kendime. *Ona böyle bir güç verme. Zihninin onu bir erkekten başka bir şeye dönüştürmesine izin verme.*

"Nightshade tüm kurbanlarını önceden seçerdi," dedim, ona diğer UNSUB'lardan daha önemli değilmiş gibi davranarak. "Onlara çiçek gönderdi."

Bir uyarı. Bir hediye.

Dean kısaca, "Takip etme davranışı," dedi. "Bir fırsat katilinin göstergesi değil. Eğer ben Nightshade isem, Judd'a odaklanmışsam? Her türlü sorunu ortadan kaldırmak için tarikattan izin aldıysam ya da sonunda iznin önemli olmadığı bir noktaya ulaştıysam? Yarın Majesteleri'nde *olmaktansa burada* Judd'dan bir şey almayı tercih ederim."

Nightshade, FBI laboratuvarlarında Scarlett'e ulaşmıştı. Güvenli bir eve götürüldüğümüzü biliyor olmalıydı. Ve öyle bir adam için, koruma altında olmamız sadece bir meydan okuma gibi görünebilirdi.

"O halde her şey halloldu," dedi Michael, her ne kadar öyle olmasa da. "Hiçbir yer güvenli değil ve ben gidiyorum."

CHAPTER 52

Michael'ın gitmesi son çare olarak görülmüştü.

Sabah saat ikiye doğru tek seçenek bu gibi görünüyordu.

Profili kaç kez gözden geçirirsem geçireyim, hiçbir şey değişmiyordu. Suçların ritüelleşmiş unsurları, UNSUB'ın demografisinin en temel yönlerini bile saptamayı zorlaştırıyordu.

Boğulma. Yangın. Kazığa oturtma. Boğma. Yöntemler bize katil hakkında sabit bir düzende gittiği gerçeği dışında hiçbir şey söylemedi.

Genç mi yaşlı mı? Zeki, kesinlikle, ama eğitilmiş? Bunu söylemek zordu. Eğer karşımızda yirmi bir ile otuz yaşları arasında bir UNSUB varsa, bu kişinin Webber'ın Dean'in babasına oynadığı role benzer bir rol oynadığını söyleyebilirdim. Çıracak. Bu cinayetleri işleyen daha genç bir UNSUB kendini kanıtlıyordu. Büyüklük taşıyordu, onay arıyordu, bunu hak ediyordu. Bundan çok daha yaşlı ve UNSUB kendisini bir çıracak olarak görmezdi. Bu perspektiften bakıldığında, bu onaylanmaktan ziyade baskın olduğunu kanıtlamakla ilgili hale geliyordu. Bu planı mükemmel bir şekilde uygulayan daha yaşlı bir UNSUB, kendisini tarikatın üzerinde bir konuma yerleştirmiş olacaktı - muhtemelen kendisi de güçlü bir konumdaydı.

Güç istiyorsunuz - ya zaten onun tadına baktığınız ve daha fazlasını istediğiniz için ya da çok uzun süre güçsüz hissettirildiğiniz için.

Zihnimi kurbanlara geri dönmeye zorladım. Önceki Fibonacci vakalarında kurbanların özellikleri, katilleri birbirinden ayırmamızı sağlayan ayırt edici özelliklerden biri olmuştu. *Bir şeyler olmalı*, diye düşünmeye devam ettim. *Bir şeyleri kaçırıyor olmalıyım*.

Boğulma. Boğulma. Bu kurbanlar genç ve kadındı. Daha korkunç ölümler erkekler için ayrılmıştı.

Kadınları incitmeyi sevmiyorsun. Bunu kafamda evirdim çevirdim. *Amacına uygun olması için elbette yapacaksın. Ama seçme şansın olsa, düzgün olmasını tercih edersin.* Bu bana UNSUB'ın diğer ilişkilerini merak ettirdi. *Bir anne mi? Bir kız çocuğu? Bir aşk?*

Şakaklarım ağrıyordu. *Başka ne olabilirdi ki?* Duramıyordum, kendimi durduramıyordum. Michael Majesteleri'ne gitmeden önce beş saatimiz vardı. Ne kadar sıkı korunuyor olursa olsun, ne kadar çok şey biliyor olursak olalım, bu almak istediğim bir risk değildi.

On iki Ocak. Büyük Balo Salonu. Bıçak.

Devam etmek zorundaydım. Düşünmek zorundaydım. Kaçırdığımız şey her neyse onu görmeliydim.

Düşün. Son derece zeki, organize, insanları rahatlatacak kadar çekici birini arıyorduk. *Alexandra Ruiz. Tory'nin şovundaki kız. Michael.* UNSUB en az üç kişiyi hipnotize etmişti.

"Cassie." Michael'ın sesi düşüncelerimi böldü. "Yatağına git."

"Ben iyiyim," dedim.

"Yalancı." Lia kanepede üçte iki oranında uyuyordu. Konuşmak için gözlerini bile açmadı. Görüşmeleri tekrar gözden geçiriyor, ilk seferinde gözden kaçırmış olabileceği bir şeyler arıyordu.

Sloane saatlerdir desene bakıyordu.

"Briggs ve Sterling süvarileri çağırıyor," dedi Michael. "Tepeden tırnağa silahlı, her hareketimi izleyen en az bir düzine ajan olacak. Bir bıçak gördükleri anda, UNSUB yere düşecek."

Böyle olması gerekiyordu ama bu planın son çare olmasının bir nedeni vardı.

Kurbanbilim, diye düşündüm. *Dört kurban.* Duramadım. Durmadım da. Ertesi sabah Michael'ı götürmek için ajanlar gelene kadar.

CHAPTER 53

Michael'a kurşun geçirmez yelek giydirdiler. Üzerine dinleme cihazı koydular. Video, ses - ne görürse, ne duyarsa Sterling ve Briggs de duyacaktı. Diğer ajanlar da dinleniyordu -sadece video- ve bu yayınlar sadece görevi koordine eden Briggs tarafından değil, aynı zamanda Geri kalanımız güvenli evde.

Sadece bir ayrıntı yeter diye düşündüm. Her şeyin yerli yerine oturması için bir an, bir farkındalık.

Bunun da ters gitmesi için sadece bir an, bir hata yeteceğini düşünen yanımlı bastırıyordum.

Dean, Lia, Sloane ve ben kanepede oturmuş bekliyorduk. Lia herhangi bir sinir belirtisi göstermeyi reddetti. Sloane ise ileri geri sallanıyordu.

Yanımdaki Dean başını salladı. "Bundan hoşlanmadım," dedi. "Townsend'in ne yapacağı belli olmaz. Kendi güvenliğine hiç önem vermiyor. Bir kavgadan geri adım atma yeteneğine sahip değil."

"Bak ne diyeceğim Dean," diye yanıtladı Lia. "Michael döndüğünde ikinize bir oda tutacağız. Belli ki işin içinde *duygular* var."

"Hepimiz endişeliyiz," dedim Dean'e, Lia'yı görmezden gelerek. "Bu durumdan en az senin kadar ben de hoşlanmıyorum."

Sloane yanımda bir şeyler fısıldadı. Ne dediğini anlayamadım.

"Sloane?" Dedim.

"Ocak'ın yirmi üçü," diye fısıldadı. "Birinci Şubat, üçüncü Şubat, on üçüncü Şubat."

Bir sonraki dört Fibonacci tarihini saydığını fark etmem bir saniye sürdü.

Dokuz tane lazım.

On iki Ocak'taki bir sonraki cinayete odaklanmıştık. Ama eğer UNSUB'ı yakalayamazsak, sırada bu vardı.

"Kapalı otopark," dedi Sloane. "Sonra büfe, sonra da günlük spa." Spiral Majesty'yi merkez almıştı. Dışarıdan başlayıp içeri doğru spiral çiziyordu ve oraya yerleştikten sonra da spiralin merkezine gittikçe daha da yaklaşarak yoluna devam ediyordu.

"Nerede bitiyor?" Ona sordum. UNSUB'ın halihazırda yaptıklarına o kadar odaklanmıştık ki, modelin geri kalanını pek düşünmemiştim. Kalbim küt küt atıyordu.

Tek bir detay. Sadece bir detay yeter.

Michael hala yoldaydı. Henüz orada değildi. Planın uygulamaya konması için daha birkaç dakika geçmesi gerekiyordu.

Lütfen, diye düşündüm, kime ya da neye yalvardığımdan, hatta tam olarak ne için yalvardığımdan emin değildim.

"Tiyatroda bitiyor," dedi Sloane, geri kalanımızın bilmemesine gerçekten şaşırarak. "On üç Şubat'ta."

"Poker turnuvası bugün sona eriyor." Lia bariz olanı işaret etti. "Oyuncuların çoğu için Vegas'ta uzun süre takılmayı açıklamak zor olacak."

Wesley. Profesör.

Dean, "Majesteleri seçmemin bir nedeni vardı," dedi. "Her zaman burada bitecekti. Başından beri bunun nasıl sona ereceğini biliyordum."

Neden Majesteleri? Gözlerim o kadar kuruydu ki acıyordu, boğazım da aynı şekilde.

Kalbim göğüs kafesimi parçalamakla tehdit ediyordu.

Sehpanın üzerinde, Briggs'in bizim için bıraktığı tabletler teker teker canlandı, ekranları siyahtan aktif hale geldi.

Video yayınları canlıydı.

Büyük Balo Salonu. On ikinci Ocak. Michael oradaydı.

"Tiyatro." Kelimeleri yüksek sesle söyledim, gözlerim ekranlardaydı, herhangi bir şey arıyordum, Michael'ın yolunda hareket eden birine dair herhangi bir ipucu. "Bitiyor

sinemada dokuz numaralı kurbanla."

İşte o zaman gördüm.

Alexandra Ruiz. Sylvester Wilde. Camille Holt.

Ortak noktaları neydi?

Dean'e "Kurbanbilim" dedim. "Dört kurbanımız yok. Beş kurbanımız var."

Michael kurban değil. Michael değil. Bizim Michael'ımız değil.

Kafamdaki koroya karşı geri çekildim. UNSUB onu seçmişti.

Neden Michael?

"Profile Michael'ı da eklerseniz," dedim, "o zaman beş kurbandan dördü yirmi beş yaşın altında."

Çoğu katilin bir tipi vardır. Eugene Lockhart'ı aykırı bir tip olarak bir kenara bırakırsanız, bizim UNSUB'ın tipi gençti. Güzeldi. Bazı tanımlara göre, *ayrıcalıklı*.

"Vegas'ta yeni yılı kutlayan üniversiteli bir kız. Wonderland'de gösterisi olan bir sahne sihirbazı. Ek iş olarak profesyonel poker oynayan bir aktris." Ekranda Michael'a bakmak bana acı veriyordu. "Bir vakıf fonu çocuğu."

"Ortalama yaş yirmi iki," diye yorumladı Sloane.

Sarmal Majesty tiyatrosunda bitiyor diye düşündüm.

"Alexandra'nın uzun siyah saçları vardı." Kelimeler birbiri ardına ağzımdan döküldü. "Kime benziyordu, eğer ona geride mi?"

Önce Dean cevap verdi. "Tory," dedi. "Tory Howard'a benziyor." Yüzünü bana döndü. "Sylvester Wilde bir sahne sihirbazıydı."

Tory gibi.

Camille o gece Tory ile içki içmeye gittikten sonra ölmüştü. Peki ya Michael?

Onu poker masasında Lia'nın yanında gördün. Uzun, siyah saçları var. Tory gibi. Peki ya Michael? Ceketinin en üst düğmesini ilikleyip açıyor, bu dünyadaki yerinden son derece emin.

Parçalar kafamda yerine oturmaya başladı. On adım sonrasını planlayan birini aradığımı -birçok kez- düşünmüştüm. *Bu katil kadar titizlikle plan yapan, kendi düşüncelerim bir döngüde geri oynadı, bu katil kadar görkemli olan, daha iyi olmakla, daha fazla olmakla gurur duyan birinin şüphesi atlatmak için bir planı olurdu.*

Kendime UNSUB'ımızın ilişkilerini, neden sadece kadınları temiz bir şekilde öldürebileceği zaman öldürmeyi seçtiğini sordum.

Model Majesty tiyatrosunda sona eriyor. Son cinayet. En büyük fedakarlık.

Nightshade'in dokuzuncu cinayeti Scarlett'ti.

"Seninki," dedim yüksek sesle, "her zaman Tory olacaktı."

Majesteleri. Tory. On adım sonrasını planlama-

Katilin kim olduğunu biliyordum. Parmaklarım telefona gitti. Ellerim titreyerek Ajan Sterling'i aradım.

SEN

Kalabalığın arasından sahneye doğru ilerliyorsun. Sanki burada olman gerekiyormuş gibi. Sanki buranın sahibiymişsin gibi.

Bıçak kolunuz tarafından gizlenir.

Her yerde kameralar var. Her yerde ajanlar var. Bilmediğinizi sanıyorlar. Onların sizi gördüğünden çok daha kolay bir şekilde, sizin onları göremeyeceğinizi düşünüyorlar.

Gözleriniz hedefinize takılıyor. Blazer ceket giyiyor. Parmakları en üst düğmede oynuyor.

Her şey sayılabilir. Ona ulaşana kadar atacağın adımlar. Kılıcınızın boğazından geçmesi kaç saniye sürecek. Ve düşünmek için, bu neredeyse farklı gitti.

Neredeyse bir taklitle yetinecektin. Üç.

Üç kere üç.

Üç kere üç kere üç.

Bu senin mirasın. Her zaman olman gereken şey bu. Bir adam sana çarpıyor. Özür diliyor. Onu zar zor duyarsın.

1/1.

1/2.

1/3.

1/4.

1/12.

Masada dokuz koltuk var. Başlamasına üç saniye kaldı.

Üç... iki... ve elektrikler kesiliyor. Tıpkı planladığın gibi. Işık yok. Kaos. Tıpkı planladığın gibi.

Amaçlı yürüyorsun. Beş numaranın arkasına yanaşıyorsun. Onu yakalayıp boğazını sıkıyorsun ve bıçağı boğazına dayıyorsun.

Ve sonra dilimlemeye başlıyorsun.

CHAPTER 54

Ekranlar karardı. Telefonu kulağıma dayamıştım. *Cevap yok. Cevap yok. Hayır.*

"Cassie." Ajan Sterling geldi. "Her şey yolunda. UNSUB elektriği kesti ama Michael'ın güvenliğini sağladık."

İçimde bir şeyler koptu ama rahatlamak için zamanım yoktu. UNSUB'ın adı dilimin ucundaydı. "Ya peşinde olduğu kişi Michael değilse?"

Eğer bir seçenek verilirse, UNSUB'ın Michael'ı hedef alan orijinal plana geri döneceğini varsayıyorduk. Ama eğer hedeflediği kurbanın Las Vegas'tan ayrıldığını fark ettiyse, eğer planı değiştirdiyse, eğer gücü ve kontrolü yeniden ele geçirmenin bir yolunu bulduysa-

"Aaron," dedim Ajan Sterling'e.

Bu sözler sessizlikle karşılandı.

"UNSUB Beau Donovan ve Aaron Shaw'ı hedef alıyor," diye devam ettim. "Michael sadece bir dublördü. Beau onu Lia ile gördü ve bu Aaron'ı Tory ile görmek gibiydi. Eğer Beau kısa bir süre için bile olsa Michael'ın bir seçenek olmadığını düşünseydi, bunu gerçeğine yönelerek telafi ederdi."

"Briggs." Sesini alçak tutmasına rağmen Sterling'in seslendiğini duydum. "Aaron Shaw'ı hedef alan Beau Donovan'ı arıyoruz."

Ekranda ışıklar tekrar yandı. Telefonda, delici bir çığlık duydum. Gözlerim bir video görüntüsünden diğerine kaydı. Yanımda, Sloane kanepeden kayarak sehpanın önünde dizlerinin üzerine çöktü, elleri tabletlerden birinin iki yanında duruyordu.

Kamerayı takan ajan ileri doğru koştu. Görüntü sarsıldı. Bir kalabalık oluştu. Kamera itilip kakıldı ve sonra ajan diz çöktü.

Aaron Shaw'un cesedinin yanında.

Havayı tiz bir hırıltı sesi doldurdu. Lia yere çöktü ve kollarıyla Sloane'a sarıldı.

"Ona söyledim," diye fısıldadı Sloane. "Babama söyledim. Ocak ayının on ikisinde. Büyük Balo Salonu'nda. Ona söyledim. *Ona söyledim. Ona söyledim.*"

Onu dinlemeliydi. Ama dinlememişti ve şimdi Aaron solgun, hareketsiz ve kanlar içindeydi. *Ölmüştü.*

"Cassie?" Ajan Sterling'in sesi telefonda geri geldi. Elimde olduğunu bile unutmuştum. "UNSUB'ın kimliğinden ne kadar eminsin?"

Diğer ekranlardan birinde, sahnenin yakınında duran Beau Donovan'ı gördüm. Az önce birini öldürmüş gibi görünmüyordu. Michael onu okuyamadığı için yüzündeki ifadenin memnuniyet olup olmadığını anlayamadım.

Ajan Sterling sorgusu sırasında Beau'ya *bir şey söylemek zorunda olmadığını* söylemişti. *Ama bence istiyorsun. Sanırım bilmemizi istediğin bir şey var.*

Michael, Ajan Sterling'in haklı olduğunu söylemişti. Beau'nun bilmelerini istediği bir şey *vardı*, söylemediği bir şey. *Ne kadar üstün olduğunu bilmelerini istedin - FBI'dan daha iyi, taklit ettiğin gruptan daha iyi.*

Dean bize *şiddet potansiyeli olduğunu* söylemişti. Dean'in değerlendirmesinin geri kalanı kafamda yankılandı. *Sanırım hayatının çoğunu bir çöp gibi bir kenara atılarak geçirmiş. Fırsat verildiğinde, üste çıktığı bir oyun oynamaktan zevk alırdı.*

Vegas UNSUB'ının kaza gibi görünen ölümler ayarlayabildiğini biliyorduk. Nefsi müdafaa gibi görünen bir saldırı planlayabileceğini düşünmek çok da zor değildi. *Aaron'la kavga ettin. Majestelerinin güvenlik şefi peşine düştü. Geleceğini biliyordun. Öyle olsun diye Aaron'la kavga ettin.* Beau muhtemelen Aaron'ı hipnotize etmişti.

Tory'nin şovunda Aaron'a katılması için o kıza bir bahane vermek.

Kavga. *Victor McKinney'i sen öldürmedin. Onu asla öldürmek istemedin çünkü o beş numara değildi.*

O senin savunmandı.

Şüpheden kaçınmak için suçlardan dolayı tutuklanmaktan ve sonra aklanıp serbest bırakılmaktan daha iyi bir yol var mı?

Bileğine yanlış numara yazmışsın. Yanlış yönlendirme.

"Cassie?" Ajan Sterling tekrar söyledi.

Sloane yerde, Lia'nın kollarında titreyerek ileri geri sallanıyordu.

Ajan Sterling'e duymak istediği şeyi söyledim. "Eminim."

CHAPTER 55

FBI, Beau Donovan'ı gözaltına aldı. Tutuklanmaktan kaçmadı. Direnmedi. Yapmak zorunda değildi.

Elimizde kanıt olmadığını biliyorsun. Savunmanızı çoktan oluşturdunuz. Bundan zevk alacaksın.

Tutuklandığı sırada Beau'nun üzerinde silah yoktu. Karartma sayesinde kimse onu cesedin yanına yaklaştıramadı. *Sen bundan daha iyisin.* Beau'nun silahtan kurtulmak için bir planı olduğunu bilecek kadar şüphelimizin kafasının içinde zaman geçirdim. *Tutuklanmayı beklemiyordun ama ne önemi var? Bunu kanıtlayamazlar. Sana dokunamazlar.*

Artık hiçbir şey sana dokunamaz.

"Yetmiş iki saat." Sloane'un sesi bir fısıltıdan öteye geçmiyordu, boğazında sert ve çığ bir ses. Video yayınları kesilmişti ama o hâlâ boş ekrana bakıyor, Aaron'ın cesedini, benim gözlerimi kapatıp annemin kan sıçramış soyunma odasını gördüğüm gibi görüyordu. "Çoğu eyalette, şüpheliler suçlama yapılmadan önce yetmiş iki saate kadar tutulabilir." Sloane kekeleyerek devam etti. "Kaliforniya'da saat kırk sekiz. Ben... Ben... Nevada'dan eminim." Gözlerinden akmayan yaşlar süzüldü. "Emin olmalıyım. *Emin olmalıyım.* Yapamam-"

Onun yanında yere çöktüm. "Sorun yok."

Başını salladı, salladı, salladı ve salladı. "Babama bunun olacağını söylemişim." Boş ekrana bakmaya devam etti. "On iki Ocak. Büyük Balo Salonu. Ona söyledim ve şimdi emin değilim. Nevada'da kırk sekiz saat mi yoksa yetmiş iki saat mi?" Sloane elleri titreyerek havayı karıştırdı. "Kırk sekiz mi, yetmiş iki mi? *Kırk sekiz ya da-*"

"Hey." Dean onun önünde diz çöktü ve ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Bana bak."

Sloane başını sallamaya devam etti. Sloane'un yanından ayrılmayan Lia'ya çaresizce baktım.

"Onu yakalayacağız," dedi Lia, sesi Sloane'un ki kadar sessizdi ama ölümcüldü.

Her nasılsa bu sözler Sloane'un beynine yeterince nüfuz etmişti ki genç kız başını sallamayı bıraktı.

"Beau Donovan'ı duvara çivileyeceğiz," diye devam etti Lia, sesi alçaktı, "ve hayatının geri kalanını duvarların üzerine kapandığı bir kutuda geçirecek. Umut yok. Çıkış yolu yok. Kaybettiğinin farkına varmaktan başka bir şey yok." Lia bu ifadenin her kelimesine yüzde yüz inanıyordu. "Kırk sekiz saat içinde yapmamız gerekiyorsa kırk sekiz saat içinde yaparız, yetmiş iki saat bile olsa yine de kırk sekiz saat içinde yaparız. Çünkü biz o kadar *iyiyiz* Sloane ve *onu yakalayacağız*."

Yavaşça, Sloane'un nefes alış veriş i düzleşti. Sonunda Dean'in gözleriyle karşılaştı, gözyaşları dökülüyordu. Gözyaşlarının yüzüne doğru inişini izledim.

"Aaron'ın kız kardeşiydim," dedi Sloane basitçe. "Ama artık değilim. Artık değilim. artık kız kardeşi."

Söylemek istediğim kelimeler boğazımda düğümlendi. *Sen hâlâ onun kız kardeşisin, Sloane*. Sözlü bir cevap veremedim ön kapının açıldığını duydum. Bir kalp atışı sonra Michael oturma odasının eşğinde belirdi.

Durumun tüm gerçekliği beni fiziksel bir güçle sarstı. *Michael olabilir. Vegas'tan hiç ayrılmamış olsaydık, Beau planı değiştirmemiş olsaydı, Michael olabilir*. Bunu düşünmeme izin veremezdim. Duramadım. *Michael'ın boğazı, o bıçakla kesilmişti. Michael, bir anda gitti. Anında*.

Michael durakladı, gözleri Sloane'daydı. Yüzündeki gözyaşı izlerini, yuvarlak omuzlarını, benim bile göremediğim bin bir ipucunu yakaladı. Doğal olmak Michael'ın yeteneğini kapatamayacağı anlamına geliyordu. O yapamazdı

Sloane'un hissettiklerini görmeyi bırak. Bunu gördü, hissetti ve onu, "*Ben olmalıydım*" diye düşündüğünü bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Michael." Sloane onun adını boğuk bir şekilde söyledi. Birkaç saniye boyunca sadece ona baktı. Elleri yanında yumruk haline geldi. "Bir daha gitmene izin yok," dedi ona şiddetle. "Michael. Senin de beni terk etmene izin yok."

Michael bir an daha tereddüt etti, sonra bir adım öne çıktı ve sonra bir adım daha atarak yanımızda yere yığıldı. Sloane onu kilitledi Kollarını ona doladı ve can havliyle tutundu. Vücutlarındaki sıcaklığı hissedebiliyordum. Omuzlarının hıçkırıklarla sarsıldığını hissedebiliyordum.

Onlarla birlikte yere yığılmış, keder, öfke ve kayıp içinde tek düşünebildiğim Beau Donovan'ın kazandığını sandığıydı. Alabileceğini, öldürebileceğini ve hayatları paramparça edebileceğini, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin ona dokunamayacağını düşünüyordu.

Yanlış düşünmüşsün.

CHAPTER 56

Saat işliyordu. İçgüdü ve teoriler yeterli değildi. *Emin* olmak yeterli değildi.

Kanıtı ihtiyacımız vardı.

Plan yaparsınız. Beklersiniz, plan yaparsınız ve bu planları matematiksel bir kesinlikle uygularsınız. Beau'yu zihnimde görebiliyordum, dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde kalkıktı. Zamanımızın dolmasını bekliyordu. FBI'ın onu bırakmasını bekliyor.

Sloane televizyonun önünde oturuyordu, tableti de yan tarafa takılıydı. Şu anda ağlamıyordu. Gözlerini bile kırpmıyordu. Sadece kardeşinin cesedinin bulunduğu anı tekrar tekrar izliyordu.

"Sloane." Judd kapı aralığında durdu. "Tatlım, kapat şunu."

Sloane onu duymuyor gibiydi bile. Bir ajan Aaron'ın cesedine doğru koşarken kamera görüntülerinin titremesini izledi.

"Cassie. Kapat şunu." Judd bu kez emri bana verdi.

Bizi korumak istiyorsun, diye düşündüm, Judd'ın bu ihtiyacının nereden kaynaklandığını gayet iyi biliyordum. *Bizim güvende, iyi ve sıcak olmamızı istiyorsun.*

Ama Judd Sloane'u bundan koruyamazdı.

"Dean." Judd dikkatini profilci arkadaşşıma çevirdi.

Dean cevap vermeden önce Sloane konuştu. "Altı kamera var ama hiçbirisi sabit değil. Beau'nun konumunu tahmin edebiliyorum ama

Yörüngesini hesaplariken yaptığım hata istediğimden daha büyük." Aaron'un cesedinin üzerindeki görüntüyü durdurdu. Bir an için kendini Kardeşinin kan sıçramış bedeninin görüntüsü, bakışları boştu. "Katil sağ elini kullanıyormuş. Kurbanın boynunda soldan sağa doğru tek bir yara izi var. Bıçak hafifçe yukarı doğru açılı. Katilin boyu kabaca yetmiş nokta beş inç, artı ya da eksi yarım inç."

"Sloane," dedi Judd sert bir sesle.

Gözlerini kırıştırdı, sonra ekrana döndü. *Ceset "kurbana" ait olduğunda* Judd'ın bakış açısından Sloane'un bakış açısına geçmenin daha kolay olduğunu düşündüm. *Aaron'ın adını düşünmek zorunda olmadığında daha kolay.*

Sloane televizyonu kapattı. "Bunu yapamam."

Judd bir an için rahatlamış görünüyordu. Sonra Sloane dizüstü bilgisayarını çıkardı. "Sabit görüntülere ihtiyacım var. Daha yüksek çözünürlüklü." Saniyeler sonra parmakları tuşların üzerinde uçuşuyordu.

"Varsayımsal olarak konuşursak," dedi Lia Judd'a, "Sloane Majesteleri'nin güvenlik kayıtlarını hackliyor olsaydı, bilmek ister miydin?"

Judd birkaç saniye Sloane'a baktı. Sonra ona doğru yürüdü ve başının tepesine bir öpücük kondurdu. *Durmayacak. Duramaz. Sen Bunu biliyorum.*

Judd ağzını sert bir çizgiyle kapatarak Lia'ya döndü. "Hayır," diye homurdandı. "Eğer Sloane babasının kumarhanesine yasadışı yollardan giriyorsa, bunu bilmek istemem." Sonra Dean'e, Michael'a ve bana baktı. "Ama varsayımsal olarak konuşursak, yardım etmek için ne yapabilirim?"

Yapılması gerekeni yapmak için bir dakikadan az vaktiniz vardı.

Sloane hacklediği güvenlik görüntülerini izlerken, nefesinin altında rakamlar mırıldanırken, Beau'nun bakış açısına geçtim ve o anlarda ne düşündüğünü ve hissettiğini hayal etmeye çalıştım.

Hedefinizin tam olarak nerede durduğunu biliyordunuz. Işıklar söndüğünde Aaron'un paniklemeyeceğini biliyordunuz. Aaron Shaw besin zincirinin en tepesindeydi. Senin hedefin olabileceğinin aklına bile gelmeyeceğini biliyordun.

Av.

"Şüpheli saniyede bir nokta altı metre hızla sahneye doğru yürüyordu. Kurban yirmi dört metre uzakta, kırk iki derecelik bir açıyla Şüphelinin son işaretli yörüngesine açılı."

Tam olarak nereye gittiğinizi, oraya nasıl gideceğinizi biliyordunuz.

Sloane görüntüleri dondurdu ve ışıklar sönmeden bir saniye önce ekran görüntüsü aldı. Işıklar tekrar yandığinde işlemi tekrarladı.

Önce. Sonra. Öncesi. Sonra. Sloane görüntüler arasında ileri geri gidip geliyordu. "Elli dokuz saniye içinde şüpheli altı nokta iki metre ilerledi, yüzü hala sahneye dönüktü."

"Gözbebekleri büyümüştü," diye ekledi Michael. "Işıklar sönmeden önce gözbebekleri zaten büyümüştü - uyanıklık, psikolojik uyarılma."

"Eğer bunu yapabilirsem," diye mırıldandı Dean, "ben yenilmezim. Eğer bunu yapabilirsem, buna değerim."

Aaron Majesteleri'nin altın oğluydu, veliahttı. Onu öldürmek bir güç gösterisiydi. *Bu senin mirasın. Sen busun. Bunu hak ediyorsun.*

"Beau'nun duruşu değişiyor," diye devam etti Michael. "Belli belirsiz ama poker suratının altında, orada." Michael önce bir görüntüyü, sonra diğerini gösterdi. "Öncesi beklenti. Ve sonrası: sevinç." Gözlerini tekrar ilk fotoğrafa çevirdi. "Omuzlarını nasıl tuttuğuna bakın." Sloane'a baktı. "Görüntüyü oynat."

Sloane videoyu açtı ve oynattı.

"Hareket kısıtlılığı," dedi Michael. "Omuzlarındaki gerginlikle savaşıyor. Yürüyor ama kolları hâlâ iki yanında."

"Bıçak," diye mırıldandı Dean yanımda, gözleri ekrana kilitlenmişti. "Üzerimdeydi. Onu hissedebiliyordum. Bu yüzden kollarım hareket etmiyor. Bu yüzden kollarım hareket etmiyor."

Bıçak bana ağırlık yapıyor." Dean yutkundu ve gözlerini bana çevirdi. "I Bıçak bende," dedi, sesi doğal olmayan bir şekilde kısıktı. "Bıçak benim."

Ekranda her şey karardı. Saniyeler sessizlik içinde geçip gitti.

Adrenalin damarlarında dolaşıyordu. Beau olduğumu hayal ettim. Karanlıkta Aaron'ın arkasından yaklaştığımı hayal ettim. *Hiç tereddüt etmeden. O senden daha güçlü. Daha büyük. Tek sahip olduğun sürpriz unsuru.*

Sahip olduğunuz tek şey amacınızın kutsallığıdır.

Bıçağı Aaron'ın boğazından geçirdiğimi hayal ettim. Onu yere bıraktığımı hayal ettim. Karanlığın içinden geri yürüdüğümü hayal ettim. Dünyevi olmayan, ezici bir kesinlikle ölümün güç olduğunu bildiğimi hayal ettim. *Benim gücüm.*

Ekranda ışıklar tekrar yandı ve beni Beau'yla konuşmayı bırakıp kendimi onun yerine koyduğum o kısa andan uzaklaştırdı. Yanımdaki Dean'in bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordum, bir an önce bulunduğu karanlık yeri hissedebiliyordum.

Benim de gittiğim yer.

Michael, Beau'yu işaret ederek, "Kollarına bak," dedi.

Yürürken hafifçe sallanıyorlar. Artık daha hafifsin. Dengelisin.

Mükemmel.

"Yapılması gerekeni yaptım." Dean ellerine baktı. "Ve bıçaktan kurtuldum."

"Bıçak cesedin bir metreden daha az uzağında bulundu." Sloane düzensiz bir tempoyla konuşuyordu. "Katil bıçağı düşürmüş. Geri çekilebilirdi.

Aaron'ın kanına basma riskini göze alamazdı." Bir şey vardı

Sesinde kırılğan bir şey vardı. "Aaron'ın kanı," diye tekrarladı.

Sloane suç mahallerine bakar ve sayılar görürdü -düzenekler, olasılıklar ve ölüm katılığı belirtileri. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Aaron onun için asla sadece *beş numara* olmayacaktı.

"Şüpheli eldiven giymiyor." Bu gözlemi yapan Lia'ydı. "Bıçağın üzerinde parmak izi bıraktığından şüpheliyim. Öyleyse ne oluyor?"

Sloane gözlerini kapattı. Olasılıkları sıraladığını hissedebiliyordum, fiziksel kanıtları tekrar tekrar gözden geçirerek, acı çekerek ve zorlayarak-

"Plastik." Judd daha önce hiçbir davamıza bakmamıştı. FBI'dan değildi. Natural değildi. Ama eski bir denizciydi. "Tek kullanımlık bir şey. Bıçağı içine sararsın, ayrı olarak atarsın."

İşte bu kadar. Kalbim küt küt atmaya başladı. Bu bizim dumanı tüten silahımız.

"Peki onu nereye attım?" Dean sordu.

Çöp kutusu değil, polis oraya bakabilir. Kendimi geri çekilmeye, adım adım ilerlemeye zorladım. Kalabalığın arasından Aaron'a doğru ilerliyorsun. Arkasından yaklaştın. Bıçağı boynuna sapladın. Çabuk. Hiç tereddüt etmeden. Pişmanlık yok. Plastiği sıyrıp bıçağı bırakıyorsun.

Otuz saniye.

Kırk saniye.

Ne kadar oldu? Işıklar söndüğünde bulunduğunuz yere geri dönmek için ne kadar zamanınız var?

Kalabalığı yararlanarak ilerliyorsun.

"Kalabalık," dedim yüksek sesle.

Dean diğerlerinden önce anladı. "Eğer her olasılığı düşünen bir katilsem, kanıtları çöpe atmam. Bunu benim için başkasının yapmasına izin veririm...."

"Tercihen onlar eve döndükten sonra," diye bitirdim.

"Kanıtı birinin üzerine yerleştirmiş," diye tercüme etti Lia. "Eğer ben onun hedefiysem ve eve gittiğimde cebimde plastik bir torba bulursam? Onu çöpe atarım."

"Üzerinde kan olmadığı sürece," dedi Sloane. "Bir damla, bir leke..."

Olasılıklar ağıını, bu işin nasıl geliştiğini gördüm. "Kim olduğuna bağılı olarak polisi arayabilirsin." İkinci bir olasılığı düşündüm. "Ya da yakabilirsin."

Hiçbirimizin söylemeyeceğı şeylerle dolu doymuş bir sessizlik vardı. *Eğer onu bulamazsak, eğer ona sahip olan kişiyi bulamazsak...*

Katilimiz kazanacaktı.

CHAPTER 57

“ Beau'nun yörüngesine ihtiyacımız var.” Sloane konuşurken başparmağının ucuyla her bir parmağının üzerine birbiri ardına tekrar tekrar vurdu. "A noktasından B noktasına, oradan da C noktasına... Oraya nasıl gitti? Kimi geçti?"

Önce. Sonra. Öncesi. Sonra. Sloane bir görüntüden diğerine geçmeye devam etti. "Olasılığı yüzde yediden fazla olan en az dokuz benzersiz yol var. Eğer ışıklar yandıktan sonra şüphelinin adımlarının uzunluğunu ve açısını ayırırsam..." Sloane konuşmayı bıraktı ve Kafasındaki sayılar.

Geri kalanımız bekledi.

Ve bekledik.

Sloane'un gözlerinden yaşlar süzüldü. Onu tanıyordum - beyninin hızla çalıştığını biliyordum ve sayı üstüne sayı, hesap üstüne hesap yaptığını, tek görebildiği şeyin Aaron'ın yüzü olduğunu biliyordum. Boş gözleri. Ona aldığı gömlek.

Benden hoşlanmasını istediğimi söylemişti.

"Beau'ya bakma." Lia odadaki sessizliği bozdu. Sloane'un bakışlarını yakaladı ve tuttu. "Bir yalan ararken bazen yalancıya, bazen de diğer herkese bakarsın. Yalancı ne kadar iyiye, söyleyeceğiniz şeyin başka birinden gelme ihtimali de o kadar yüksektir. Bir grupla uğraşırken, her zaman konuşan kişiyi izlemezsiz. Odadaki en kötü yalancıyı izlersiniz." Lia arkasına yaslandı

Ellerinin topuklarıyla, rahat duruşu sesindeki yoğunluğu yalanlıyordu.
"Şüpheliye bakma, Sloane."

Lia, Aaron'a yaptıklarını bildiği için Sloane'u Beau'ya tekrar tekrar bakmaktan alıkoymaya çalışıyor olabilirdi ama bu iyi bir tavsiyeydi. Sloane'un aklına tam olarak ne zaman yerleştiğini görebiliyordum.

Şüpheliye bakma. Diğer herkese bakın.

"Kalabalıklar hareket eder," dedi Sloane, sesi hızlandıkça tizleşiyordu. "Birisi kalabalığın içinde ilerlemeye çalıştığında, insanlar hareket eder. Eğer kesinti sırasındaki göç modellerini izole edebilirsem..." Onun Gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Görüntüleri tarayarak hareketsiz görüntüleri yazıcıya gönderdi. *Önce. Sonra.* Parmakları bir kalemle boğuşuyordu. Görüntülerden görüntülere baktı ve tekrar geri döndü, kalemi açtı ve insan kümelerini daire içine aldı. "Temel hareketler kontrol edildiğinde, kaosa verilen tepkilerdeki bireysel farklılıklar için bir hata payı ile birlikte, *burada* boşluklar var, *burada* ve *burada*, her kümenin arasında kuzeybatı ve güneydoğu yönünde hafif ama tutarlı bir hareket var." Sloane Aaron'un bedeninden Beau'nun son konumuna doğru bir yol çizdi, sonra parmağını çizdiği yolun üzerinde gezdirdi.

Bıçağı bırakıyorsun. Kalabalığın arasından geri dönüyorsun, ayaklarının üzerinde hafifçe duruyorsun, hiç tereddüt etmiyorsun, hiç durmuyorsun.

Dean Lia'ya, "Yankesicilik yapıyormuş gibi davran," dedi, bakışları Sloane'un çizdiği yola sabitlenmişti. "Kolay hedeflerin kimler?"

"Benim bileceğimi düşünmen beni aşağıladı," diye yanıtladı Lia, hiç de aşağılanmış gibi görünmüyordu. Parmak ucunu resme yaklaştırdı ve uzun, boyalı bir tırnağını önce bir kişiye, sonra iki kişiye daha dokundurdu. "Bir, iki ve üç," dedi Lia. "Eğer cepleri karıştırıyor olsaydım, bunlar benim işaretlerim olurdu."

Kalabalığın içinden geçiyorsun. Karanlık. Kaotik. İnsanlar cep telefonlarını karıştırıyor. Başını eğiyorsun. Tereddüde yer yok. Hataya yer yok.

Lia'nın işaret ettiği üç kişiye baktım. *Az önce bir adam öldürdün ve kanıtları başkasının yok etmesine izin vereceksin.* Başından beri, şüphelimizi bir planlayıcı, bir manipülatör olarak görmüştüm. *Biliyordun. tam olarak hangi işareti seçeceğimi.*

"Şuradaki." Lia'nın seçtiği iki işaretten ikincisini gösterdim. *Yirmili yaşların sonunda. Erkek. Takım elbise ceketi giyiyor. Ağzı tiksintiyle büzülmüş.*

Tanıdık.

"Thomas Wesley'in asistanı." Michael onu da tanıdı. "FBI'ın büyük bir hayranı değil, değil mi?"

"Üzerinde çalışıyoruz." Ajan Briggs bir ipucunun üzerinde uzun süre oturacak biri değildi. O ve Ajan Sterling daha biz onları bilgilendirmeyi bitirmeden yola çıkmışlardı.

"Yeterli olacak mı?" diye sordum. Sloane yanımda sessizleşmişti. Cevapları ne kadar çok isterse istesin, soruyu oluşturamayacaktı, bu yüzden onun yerine ben sordum.

"Eğer asistan hala elindeyse ve üzerinde Beau'nun parmak izleri varsa ve adli tıp bunu bıçakla ya da Aaron'un kanıyla ilişkilendirebilirse..." Briggs bu cümledeki koşullu ifadelerin sayısının kendi adına konuşmasına izin verdi. "Belki."

Kanıt izi. İşin özü buydu. Kanıtlar bana o şalda annemin kanı olduğunu söylemişti. Kanıtlar bana o kemikler onundu.

Evren bana bunu borçlu, diye düşündüm-şiddetle, mantıksızca. İz kanıtlar annemi benden almıştı. İz kanıtlar bana, Sloane'a tek bir şey verebilirdi.

"Belki yeterince iyi değildir." Lia şimdi benim kadar Sloane için de konuşuyordu. "Onun kıvrınmasını istiyorum. Çaresiz kalmasını istiyorum. Her şeyin çöküşünü izlemesini istiyorum."

"Biliyorum." Briggs'in sesinde onun da aynı şeyi istediğini, bir zamanlar Dean'in babasını istediği gibi istediğini söyleyen bir ton vardı. "Yerel polis Michael'ın Desert Rose'daki, Beau ile Majestelerinin güvenlik şefi arasındaki kavgaya giden saatlerdeki video görüntülerini bulmaya çalışıyor. Bir şeyler çıkacaktır."

Bir şeyler olmalı, diye düşündüm umutsuzca. Bu yanına kalmayacak, Beau Donovan. Bundan yara almadan kurtulamazsın. Eğer fiziksel kanıt ve video kanıt elde edebilirsek. eksik olan tek şey tanık ifadesiydi.

"Tory Howard." Briggs ve Sterling'in zaten düşünmediği bir şey söylemediğimi bilerek bu ismi ortaya attım.

"Denedik," diye yanıtladı Briggs sertçe. "Bu Beau'yu ikinci kez tutuklayışımız. Onun masum olduğunu düşünüyor."

Elbette Tory bunu Beau'nun yaptığına inanmak istemezdi. Tekrar tekrar profilini çıkardığım genç kadını düşündüm. *Aaron'ı seviyordun. Onu senden alan kişi Beau olamaz.*

"Burada kötü adamlar biziz," diye devam etti Briggs. "Tory bizimle konuşmayacak."

Aaron'ı seviyordun, diye tekrar düşündüm, hâlâ Tory'ye odaklanmıştım. Yas tutuyorsun. Tory'yi en son ne zaman gördüğümü düşündüm ve uzun bir nefes verdim. "Seninle konuşmayacak," dedim yüksek sesle, "ama Sloane'la

konusabilir."

CHAPTER 58

Tory ilk aradığımızda cevap vermedi. Ya da ikincisinde. Ya da üçüncüsünde. Ama Sloane'un ürkütücü bir inatçılık kapasitesi vardı. Aynı şeyi tekrar tekrar yapabiliyor, sonuç değişip onu kalıptan çıkarana kadar bir döngüye kapılıyordu.

Aramaktan vazgeçmeyeceksin. Aramayı asla bırakmayacaksın.

Sloane, Sterling ve Briggs'in ona verdiği numarayı her seferinde tam olarak çevirdi. Onu ritimde, harekette ve numaralarda biraz rahatlık bulduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum ama yeterli değildi.

"Aramayı kes." Bir ses cevap verdi, Sloane'un yanında dururken her kelimesini seçebileceğim kadar yüksekti. "Beni yalnız bırak."

Sloane bir an için donup kaldı, artık düzen bozulduğu için kararsızdı. Lia parmağını yüzünün önünde şaklattı ve Sloane gözlerini kırıştırdı.

"Ona söyledim. Babama söyledim." Sloane bir kalıptan diğerine geçti. Bu sözleri kaç kez söylemişti? Her seferinde bu kadar çaresizce söyleyebilmesi için kafasının içinde ne kadar sık tekrar ediyor olmalıydılar?

"Kimsiniz?" Tory'nin sesi telefon hattının diğer ucunda çatırdadı. Sloane titreyen elleriyle telefonu hoparlöre verdi. "Ben eskiden Aaron'ın kız kardeşi. Ama şimdi değilim. Ve eskiden onun kişisiydin, ve şimdi

değilsin."

"Sloane?"

"Babama bunun olacağını söyledim. Ona bir düzen olduğunu söyledim. Ona bir sonraki cinayetin 12 Ocak'ta Grand Ballroom'da işleneceğini söyledim. *Ona söyledim*, Tory, ama dinlemedi." Sloane hırıltılı bir nefes çekti. Telefon hattının diğer ucunda Tory'nin de aynı şeyi yaptığını duyabiliyordum. "Yani dinleyeceksin," diye devam etti Sloane.

"Dinleyeceksin, çünkü *biliyorsun*. Bir şeyi görmezden gelmenin onu ortadan kaldırmayacağını biliyorsun. Bir şey önemsizmiş gibi davranmak onu daha az önemli yapmaz."

Telefon hattının diğer ucunda sessizlik vardı. "Benden ne istediğini bilmiyorum," dedi Tory küçük bir sonsuzluktan sonra.

"Ben normal değilim," dedi Sloane basitçe. "Hiçbir zaman normal olmadım." Durakladı ve sonra ağzından kaçırdı: "Ben FBI'da çalışan türden bir normal değilim."

Bu kez Tory'nin nefes alışları daha keskindi. Michael'ın gözlerindeki bir titreşim, gözlerindeki duygu katmanlarını duyduğunu söylüyordu.

"O benim kardeşimdi," dedi Sloane tekrar. "Ve sadece beni dinlemeni istiyorum." Konuşurken Sloane'un sesi kırıldı ve tekrar kırıldı. "Lütfen."

Sonsuz bir sessizlik daha, bu sefer daha gergin. "İyi." Tory kelimeyi kııptı. "Ne söylemen gerekiyorsa söyle."

Tory'nin bir moddan diğerine geçtiğini hissedebiliyordum: çıplak kederden savunmaya ve Lia'dan tanıdığım bir tür küstahlığa. *Olaylar sadece izin verirken önemlidir. İnsanlar sadece izin verirken önemlidir.*

"Cassie?" Sloane telefonu kapattı. Bir adım öne çıktım. Sloane'un diğer tarafında Dean de aynısını yaptı, ikimiz karşı karşıya duruyorduk, telefon aramızdaki sehpanın üzerindeydi.

"Size aradığımız katilden bahsedeceğiz," dedim. "Yemin ederim, eğer bu Beau ile ilgiliyse-"

"Size katilimizi anlatacağız," diye devam ettim. "Sonra da siz bize anlatacaksınız." Tory hattın diğer ucunda o kadar sessizdi ki telefonu yüzümüze kapatmadığından tam olarak emin değildim. Dean'e baktım. Hafifçe başını salladı ve ben de başladım. "Aradığımız katil 1 Ocak'tan bu yana beş kişiyi öldürdü. Beş kişiden dördü on sekiz ile yirmi beş yaşları arasındaydı. Bu, katilimizin hayatında daha önce yaşadığı bir deneyim nedeniyle bu yaş grubuna takıntılı olduğu anlamına gelebilir."

en olası açıklamanın -ve suçların doğasına en uygun olanın- katilin de genç olması olduğuna inanıyoruz."

Dean, "Yirmili yaşlarının başında birini arıyoruz," diye devam etti. "Genel olarak kumarhaneleri, özel olarak da Majesteleri hedef almak için bir nedeni olan biri. Muhtemelen katilimiz Las Vegas'ta geniş bir deneyime sahip ve görünmeden gitmeye alışkın. Bu onun hem en büyük avantajı hem de öfkesinin kaynağı."

"Katilimiz görevden alınmaya alışkın," diye devam ettim. "Dahi seviyesinde bir IQ'ya sahip olduğu neredeyse kesin ama muhtemelen okulda düşük performans gösterdi. Katilimiz kurallara göre oynayabilir ama kuralları çiğnediği için suçluluk hissetmez. O sadece insanların ona verdiğiinden daha zeki değil.

Kuralları koyanlardan daha akıllı, ödevleri verenlerden daha akıllı, birlikte çalıştığı insanlardan daha akıllı."

"Öldürmek bir hakimiyet eylemidir." Dean'ın sesi sessiz ve abartısızdı ama içinde bir inanç vardı - öyle bir inanç ki ilk elden deneyimlerinden bahsetti. "Aradığımız katil fiziksel üstünlüğü önemsemiyor. Bir kavgadan geri adım atmaz, ama adil payını kaybetti. Bu katil kurbanlarına zihinsel olarak hükmediyor. Kendilerinden daha güçlü olduğu için kaybetmiyorlar, daha zeki olduğu için kaybediyorlar."

"Kaybediyorlar," diye devam ediyorum, "çünkü o gerçek bir mümin."

"Beau dindar değil." Tory buna takıldı; ben de bunu, söylediğimiz diğer her şeyin üvey kardeşine ne kadar uyduğunu fark ettiği anlamına aldım.

"Katilimiz güce inanıyor. Kadere inanıyor." Dean durakladı. "Ondan bir şeylerin alındığına inanıyor."

"O," dedim sessizce, "şimdi onu geri alma zamanı olduğuna inanıyor." Tory'ye tarikattan bahsetmedik. Nightshade'in dikkati Vegas, bilmek onu tehlikeye atabilirdi. Bunun yerine, Tory'ye katilin şu anki ruh halini anlatmayı bıraktım ve geriye doğru tahmin yürütmeye başladım.

"Katilimiz genç," dedim tekrar, "ama cinayetlerdeki örgütlenme düzeyine bakılırsa bu cinayetlerin yıllar önce işlendiği anlaşılıyor."

Michael'ı beşinci kurban olarak belirleyene kadar UNSUB'ın yaşını tam olarak tespit edemememizin bir nedeni vardı. Bu cinayetlerle ilgili pek çok şey planlamaya işaret ediyordu; tecrübe, ihtişam, *sanat*. Yirmi bir yaşında bu noktaya ulaşmış olmak.

"Büyük olasılıkla katilimizin geçmişinde bir ya da daha fazla travmatik olay var.

-büyük olasılıkla on iki yaşından önce. Bu olaylar şunları içermiş olabilir

fiziksel ya da psikolojik istismar, ama katilin *dikkatlerini çekmek* için ne kadar ileri gidebileceği düşünülürken. Bu kelimeleri yüksek sesle söylemedim-"kendini değerli olduğunu kanıtlamak için, ani bir kayıp ve ciddi duygusal ya da fiziksel terk edilme yaşamış birini arıyor olmamız da muhtemel."

"İstismarın sona ermesi," dedi Dean yürek parçalayan bir sakinlikle, "en az öncesindeki kadar travmatik ve biçimlendirici olurdu."

"Dur." Tory telefona cevap verirken söylediği şeyi fısıldadı ama bu kez sesi sert, alçak ve çaresizdi. "Lütfen, sadece dur."

"Bir düzen içinde öldürüyordu." Sloane aniden konuştu, fısıltısı Tory'ninkiyle eşleşiyordu. "Majestelerinin tiyatrosunda sona erecekti. On üç Şubat, tiyatro - orada bitecekti."

"Katilimiz için önemlisin, Tory." Dean başını eğdi. "Her zaman sen olacaktın - tıpkı en büyük rakiplerinden biri olması gerektiği gibi, tıpkı Camille olması gerektiği gibi, tıpkı o ilk gece siyah saçlı genç bir kız olması gerektiği gibi."

"Tıpkı Aaron olması gerektiği gibi," diye boğuldu Tory, sesi artık bir fısıltı değildi.

Michael bakışlarımı yakaladı. Elinde bir kağıt tutuyordu. "*Eşikte*" yazıyordu. Anladığımı göstermek için başımı salladım. Bundan sonra söyleyeceğimiz her şey onu şu ya da bu yöne itme potansiyeline sahipti - söylediğimiz her kelimeye inanacak ya da karşı koyacak, Beau'yu yakalamamıza yardım edecek ya da bir duvar örecekti.

Kelimelerimi dikkatle seçtim. "Beau'yu hiç spiral çizerken gördün mü?"

Bu bir kumardı ama son birkaç gündür gördüğümüz şiddet yılların birikimiydi. Eğer profilimiz doğruysa, Beau yıllardır bunun için çalışıyorsa, hastalıklı ihtiyaçları ve planı erken bir travmaya kadar uzanıyorsa... *Planladınız, hayal ettiniz ve pratik yaptınız. Asla unutmama izin vermedin.*

"Oh, Tanrım." Tory kırıldı. Paramparça olduğu anı tam olarak duyabiliyordum. Neredeyse yere çöktüğünü, dizlerini göğsüne çektiğini, telefonunu tutan elinin yanına düştüğünü *görebiliyordum*.

Dean gözlerimi gözlerinde yakaladı. Eli omzuma doğru ilerledi. Gözlerimi kapattım ve dokunuşuna doğru eğildim.

Bunu sana ben yaptım, diye düşündüm, Tory'nin görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. *Seni kırdım. Seni paramparça ettim, çünkü yapabiliyordum. Çünkü yapmak zorundaydım.*

Çünkü sana ihtiyacımız var.

"Onları toprağa çizerdi." Tory'nin sesi boğuktu. Ona içinin oyulmasının nasıl bir his olduğunu bildiğimi söylemek istedim. Ona kendini boşlukta hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğimi söylemek istedim, sanki hiç keder kalmamış gibi. "Beau hiç kâğıda resim yapmazdı ama toprağa spiraller çizerdi. Onları benden başka kimse görmedi, benden başka kimsenin görmesine de izin vermedi."

Her zaman sen olacaktın. Beau onu öldürebilirdi. O onun ailesiydi. Onu seviyordu ve onu öldürebilirdi. Yapmak zorundaydı, yapmak *zorundaydı*, çünkü tam olarak kavrayamadığım nedenler.

Dean nazikçe, "FBI'la konuşman gerek," dedi. "Onların sorularını yanıtlamalısın." Sözlerini anlaması için ona bir an verdi. "Ne istediğimi biliyorum, Tory. Bunun sana neye mal olacağını da biliyorum."

Deneyimlerinden. Deneyimlerinden biliyor. Dean babasına karşı tanıklık etmişti. Tory'den aynısını Beau'ya da yapmasını istiyorduk.

Tory uzun bir sessizlikten sonra, "Bir keresinde bakıcı annemizin ondan bahsettiğini duymuştum," dedi. "Onun dediğini duydum..." Kelimeleri oluştururken bile harcadığı çabayı duyabiliyordum. "Beau'yu çölde yarı ölü halde buldular. Altı yaşındaymış ve birisi onu orada öylece bırakmış. Yemek yok, su yok. Günlerdir oradaymış." Sesi hafifçe titriyordu. "Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. nereden geldiğini ya da onu kimin terk ettiğini. Beau onlara söyleyemedi. İki yıl boyunca kimseye tek kelime etmedi."

Kimse nereden geldiğini bilmiyordu. Domino taşlarının birer birer düşmesi gibi, Beau'nun motivasyonu ve cinayetler hakkında bildiğim her şey değişmeye başladı.

SEN

Sizi tutuklayabileceklerini düşünüyorlar. Sizi cinayetle suçlayabileceklerini sanıyorlar. Sizi bir kutuya koyabileceklerini sanıyorlar. Ne olduğunuz, neye dönüştüğünüz hakkında hiçbir fikirleri yok.

Ellerinde kanıt yok.

Desert Rose'daki güvenlik kamerası kayıtlarından bahsediliyor, beşinciniz olacak kişiyi atadığınız gün. Aynı rehinci dükkkanı Victor McKinney'in size saldırdığı kamera görüntüleri var. tuğlayı gevşetmiş. FBI, üzerinde parmak izlerinin olduğu plastik bir poşet olduğunu iddia ediyor. Aaron Shaw'ın kanı için taradıklarını iddia ediyorlar.

Tory konuşuyor. Sana hipnoz öğretmekten bahsediyor. Geçmişin hakkında bildiği az şey hakkında.

Sonsuza kadar burada kalmayacaksın. Başladığın işi bitireceksin. Masadaki yerini alacaksın. Dokuzuncu koltuk.

Doku

z.

Doku

z.

Doku

z.

Dört tane daha, sonra işin bitecek. Dört tane daha, sonra eve gidebilirsin.

CHAPTER 59

Ajan Sterling ve Ajan Briggs sorgu odasında Beau Donovan'ın karşısında oturuyorlardı. Turuncu bir tulum giyiyordu. Bilekleri birbirine kelepçelenmişti. Bir kamu avukatı Beau'nun yanında oturuyor ve müvekkiline sürekli konuşmamasını tavsiye ediyordu.

Güvenli evde Lia, Michael, Dean ve ben izledik. Sloane da izlemeye çalıştı ama izleyemedi.

Aaron'ın ona verdiği gömleği üç gündür giyiyordu.

Bir itirafa ihtiyacımız vardı. Savcıyı suçlamada bulunmaya ikna etmek için yeterince kanıt sunmuştuk ama mahkemeden kaçınmak ve Beau'nun cezasını çekeceğinden emin olmak için bir itirafa ihtiyacımız vardı.

"Müvekkilim," dedi avukat sert bir sesle, "beşinci savunmasını yapıyor." Beau, Briggs ve Sterling'e, "Elinizde hiçbir şey yok," dedi.

Aynı anda hem duyguları ölmüş hem de garip bir şekilde ıslı ıslıldı. "Bu ikinci

beni bu kutuya koymaya çalıştınız. İşe yaramayacak. Tabii ki işe yaramayacak." "Müvekkilim," diye tekrarladı avukat, "beşinci maddeyi savunuyor."

"Dokuz ceset." Ajan Briggs öne doğru eğildi. "Her üç yılda bir. Fibonacci dizisinden türetilen tarihlerde."

Bu oynamamız gereken son karttı.

Michael onlara "Devam edin," dedi, sözleri her iki ajanın da taktığı kulaklığa gidiyordu. "Diğerleri hakkında bilgi sahibi olmanıza şaşırdı. Ve bu şekilde

gözleri avukatına mı kaydı? Tedirginlik. Öfke. Korku."

Beau'nun avukatı dışarıdan biriydi. Müvekkilinin yaptığı şeyi neden yaptığını bilmiyordu. Ona öldürme ilhamını neyin verdiğini bilmiyordu. Beau'nun adamın bilmesini istemeyeceği gerçeğine güveniyorduk.

Briggs teker teker dosyasından resimler çıkarmaya başladı. Ölümle ama Beau'nunkiler değil. "Boğulma. Yangın. Kazığa oturtma. Boğma."

Beau gözle görülür şekilde sinirlenmeye başlamıştı.

"Bıçak." Briggs durakladı. Beau'nun kalıbı ancak bu kadar ilerleyebilmişti. "Altıncı kurbanını öldüresiye döverdün." Başka bir resim.

Bunu beklemiyordunuz. FBI'ın bilmesini beklemiyordun. Beau'nun beti benzi attı. *FBI bilemez.*

Sen sadece eski sırları ima etmek istedin. Dikkatlerini çekmek için. için seni görmelerini sağla.

Bu kadar ileri gitmesini hiç istememiştin.

"Yedi numara zehir olabilirdi," diye devam etti Briggs. Son resmi yere bıraktı. Sarı saçlı, yeşil gözlü ve sevimli olmaktan çok tuhaf bir yüzü olan bir kadın sırt üstü yatıyordu. Ağzı kanla kaplanmıştı. Vücudu çarpılmıştı. Kendi vücudunu yırtmıştı.

Tırnaklarını çıkar.

Judd'ın Nightshade'in zehri hakkında söylediklerini hatırlayınca yutkundum. *Tespit edilemez. Tedavi edilemez. Acı verici.*

"O benim en iyi arkadaşımdı." Ajan Sterling parmaklarını Scarlett'in resminin en ucuna getirdi. "Senden de birini aldılar mı?"

"Onlar mı?" dedi avukat. "Kim onlar?" Öfkeyle resimleri işaret etti. "Bunun anlamı nedir?"

Briggs gözlerini Beau'ya kilitledi. "Bu soruya cevap vermeli miyim?" diye sordu. "Bu resimleri sana neden gösterdiğimizi ona söylemeli miyim?"

"Hayır!" Kelime Beau'nun ağzından bir hırıltı olarak çıktı.

Yabancılarla konuşmuyorsun. Lia'nın tarikat zihniyetine dair içgörüsü kafamda çınladı. *Bilmek için yeterince kutsanmadıkları şeyleri onlara anlatmazsın.*

Beau avukatına "Çık dışarı,"

dedi. "Öylece gidemem-"

"Ben müşteriyim," dedi Beau. "Ben de çıkın dedim.

Şimdi." Avukat gitti.

"Avukatınız olmadan bizimle konuşmak zorunda değilsiniz.

"dedi Briggs. "Ama o zaman, bunu onun duymasını istediğine ikna olmadım. Bunu *kimsenin* duymasını istediğine de ikna olmadım." Briggs

durakladı. "Mahkûmiyet için elimizde yeterli delil olmayabileceğini söylerken haklıydın."

Sterling, Briggs'in bıraktığı yerden devam etti. "Ama elimizde bir duruşma için yeterli kanıt var.

"Jüride on iki kişi var," dedi Sterling. Rakamlarla oynama stratejisini fark ettim, onun düşünce yapısına göre hareket ediyordu. "Düzinelerce muhabir. Kurbanların aileleri de orada olmak isteyecektir elbette...."

"Seni yok edecekler," dedi Beau.

"Öyle mi?" Sterling sordu. "Yoksa *seni* yok mu edecekler?"

Bu kelimeler yere düştü. Beau'nun kelepçelere karşı zorlandığını, arkasını dönüp omzunun üzerinden bakmamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum.

Dean ajanlara, "Ona bir hikâye anlatın," diye talimat verdi. "Birinin onu çölde bulduğu günle başla."

Dean ve ben yeteneklerimizi katilleri yakalamak için kullanırdık. Ama profil çıkarmak da onları nasıl yakalayacağımızı bilmek kadar yararlıydı.

Briggs ekranda, "Size bir hikaye anlatayım," dedi. "Altı yaşındayken çölde yarı ölü olarak bulunan küçük bir çocukla ilgili bir hikaye."

Beau'nun nefesi artık daha hızlı geliyordu.

"Kimse nereden geldiğini bilmiyordu," diye devam etti Briggs.

"Kimse onun ne olduğunu bilmiyordu," dedim. Briggs sözlerimi Beau'ya tekrarladı.

Beau'nun o ilk altı yılı nasıl geçirdiğinden emin değildik ama Dean'in bir teorisi vardı. Günler önce Dean'in Beau'ya baktığında kendisinden bir şeyler görüp görmediğini merak etmiştim. Eğer UNSUB gençse profilinin Daniel Redding'in çıraqlarından farklı olmayacağını düşünmüştüm.

Örüntüyü tesadüfen bulmadınız. Onu aramayı biliyordunuz. Tüm hayatınızı onu arayarak geçirdiniz. Bunu yapmanın nedeni de o ilk altı yılda yatıyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun." Beau'nun sesi bir fısıltıdan daha yüksek değildi ama havayı kesip geçiyordu. "Bilmen mümkün değil."

"Seni istemediklerini biliyoruz." Sterling öldürmek için gitti. Beau'nun cinayetler tarikatın şablonunu bir üst seviyeye taşımıştı. Onlara hitap ediyor, saldırıyor, ne kadar değerli olduğunu gösteriyordu. "Seni ölüme terk ettiler. Onlar için yeterince iyi değildin." Sterling durakladı. "Ve haklıydılar da. Şu haline bir bak. Yakalandın." Gözleri turuncu tulumunda, kelepçelerinde gezindi. "Haklıydılar."

"Benim ne olduğum hakkında hiçbir fikrin yok," dedi Beau, sesi duygusallıktan titriyordu. "Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikriniz yok. Onların da yok. Kimse bilmiyor." Sesi her kelimeyle birlikte yükseldi. "Ben bunun için doğmuşum. Diğerleri yetişkin olarak işe alınıyor ama dokuz numara her zaman duvarlarının içinde doğuyor. Kardeşliğin çocuğu ve onların kanından gelen Pythia kanı. Dokuz."

"Dokuz onun için bir isim," dedi Dean. "Bir unvan. Onun olmadığını söyle. Ona bunu hak etmediğini söyle."

"Sen Dokuz değilsin," dedi Sterling. "Asla Dokuz olmayacaksın."

Beau kelepçeli ellerini kendi yakasına doğru kaldırdı. Parmaklarını gömleğinin üzerine geçirdi ve kabaca omzundan çekti. Altında, üzerine kazınmış

Göğsünde, yarı yarıya iyileşmiş ve yara izi olma yolunda ilerleyen bir dizi sivri kesik vardı.

Bir haçın etrafında bir yedigen oluşturan yedi küçük daire.

Nefes almayı bıraktım. O sembolü biliyordum.

"Yedi Efendi." Beau'nun yüzü gergindi, sesi öfke doluydu. Parmaklarını altıgenin dışında gezdirdi. *Yedi daire.* "Pythia." Parmağını yaranın içine bastırdı ve haçın üzerindeki dikey çizgiden aşağı doğru çekti. Aynı şeyi yatay çizgide de yapmaya çalışırken eli titredi. "Ve Dokuz."

Sembol. O sembolü biliyorum. Bir haçın etrafında yedi daire.

Bir köy yolundaki kavşakta ortaya çıkarılan sade bir ahşap tabutun kapağına oyulmuş olduğunu görmüştüm.

Ajan Sterling hâlâ bastırarak, "Dokuz yaşında olmayı diliyorsun," dedi. Uzunlarımın uyuştüğünü hissettim. Görüş alanıma siyahlık girdi.

"Dean," diye hırıldadım.

Bir anda yanımdaydı. "Anlıyorum," dedi. "Benim için nefes almanı istiyorum Cassie. Anlıyorum."

Beau'nun kendi bedenine kazıdığı sembol annemin tabutuna da kazınmıştı. *Mümkün değil. Haziran'ın yirmi biri. Fibonacci tarihi değil. Annem Haziran'da öldü.*

Ekranda, Beau'nun elleri hâlâ titriyordu. Parmakları gerilmişti. Boynunu pençelediler. Sırtını kamburlaştırdı. Ve sonra sarsılarak yere düştü.

Çığlık. Sesi çok uzaklardan geliyormuş gibi algıladım. *Çığlık atıyor.*

Ve sonra gargara yapıyordu, dudaklarından akan kanla boğuluyordu, tırnakları kendi bedenini ve zemini şiddetle tırmalıyordu.

Zehir.

"Nefes al," diye tekrarladı Dean.

"Burada yardıma ihtiyacımız var!" Sterling çığlık atıyordu. *Beau* çığlık atıyor, *Sterling* çığlık atıyor ve sonunda kasılmalar durdu. Sonunda Beau hareketsiz kaldı.

Bir haçın etrafında bir yedigen oluşturan yedi küçük daire.

Kendimi bir nefes almaya zorladım. Ve sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Beau'nun çatlamış dudakları kıpırdadı. Son bir netlik anında Briggs'e baktı. "İstemiyorum," demek zorlandı. "Dokuz yaşında olmayı dilemiyorum." Sesi bir çocuk gibi çıkıyordu.

Briggs ona, "Zehirlenmişsin," dedi. "Bize söylemen gerek-"

"Ben dilek tutmaya inanmam," diye mırıldandı Beau. Ve sonra gözleri kafasının içinde geri yuvarlandı ve öldü.

CHAPTER 60

Beau zehirlenmişti. Kelimeleri düşündüm ama anlamadım. Onu tarikat öldürdü. Nightshade Beau'yu öldürdü. Beau, kendi göğsüne bir sembol kazımişti; annemin kalıntılarının bulunduğu kutuya başka birinin kazımış olduğu bir sembol.

"Annem Fibonacci tarihinde ölmedi," dedim. "Haziran ayıydı. Haziran'da Fibonacci tarihi yok, Temmuz'da da yok...."

Michael ve Lia'nın bana baktığını, Dean'in kollarını bana doladığını ve bedenimin onunkine yaslandığını bir şekilde fark ettim.

Annem beş yıl önce kaybolmuştu, Haziran'da altı yaşındaydı. Ona saldıran kişi bıçak kullanmıştı. O yıl zehirdi. Bu düzende, zehirdi. Katil Nightshade'di. Bıçak New York'taydı, ondan altı yıl önce. Yirmi bir yıl boyunca başka bir tane olmaması gerekiyordu.

Annemin ölümüyle ilgili hiçbir şey kalıba uymuyordu - peki neden tabutunun üzerine bu sembol kazınmıştı?

Dean'in kollarından kurtulmaya çalıştım ve bilgisayarıma gittim. Resimleri açtım - kraliyet mavisi kefen, kemikler, annemin kolyesi. Sembol görünene kadar parmağım tuşlara tekrar tekrar bastı.

Lia ve Michael arkamızdan geldiler. "Bu..."

"Yedi Efendi," dedim elimi sembolün dış tarafındaki dairelerin etrafında dolaştırarak. "Pythia." Dikey çizgi. "Ve Dokuz."

"Yedi Efendi." Sloane kapı aralığında belirdi, sanki sadece sayılardan bahsetmek bile onu bize çağırıyordu. "Yedi çember. Öldürmenin yedi yolu."

Gözlerimi ekrandan ayırıp Sloane'a baktım.

"Neden sadece yedi yöntem olduğunu hep merak etmişimdir," dedi gözleri şişmiş, yüzü solgun. "Dokuz yerine."

Üç.

Üç kere üç.

Üç kere üç kere üç. Ama öldürmek için sadece yedi yol var.

Çünkü bu grup - her ne idiyse, ne kadar uzun süredir var idiyse - Bir seferde dokuz üyesi vardı. *Yedi Efendi. Pythia. Ve Dokuz.*

"Beau Donovan öldü," dedi Lia Sloane'a. "Zehir. Muhtemelen Nightshade'in."

Sloane'un elleri Aaron'un ona verdiği gömleğin önünü düzeltti. Hafifçe titredi ama tek söylediği, "Belki de çiçek onun içindi," oldu.

Nightshade'in Judd'a gönderdiği fotoğraftaki beyaz çiçek.

Beyaz çiçek. Dişlerimin arasına sıkışmış bir yiyecek gibi beynimin arkasına bir şey takıldı. Nightshade kurbanlarına her zaman beyaz bir nightshade bitkisinin çiçeklerini gönderirdi. *Beyaz. Beyaz çiçekler.*

Mutfığa girdim, aradığım şeyi bulana kadar karıştırdım. Kanıt zarfını çıkardım, açtım ve içindeki fotoğrafı çıkardım.

Beyaz itüzüümü değil. Nightshade'in Judd'a gönderdiği fotoğraf beyaz bir itüzüümü çiçeği değildi. Kağıttan bir çiçek resmiydi. *Origami.*

Geriye doğru tökezledim ve Beau'nun son anlarını, söylediği sözleri düşünerek denge için tezgahın kenarına tutundum.

Ben dilek tutmaya inanmam.

Şekerci dükkanında lolipopa bakan küçük kızı gördüm. Babasının gelip onu omuzlarına aldığını gördüm. Onu çeşmenin yanında gördüm, elinde bir kuruş vardı.

Dileklere inanmam, demişti.

Kulağının arkasında beyaz bir origami çiçeği vardı.

Zihnimde, annesinin onu almaya geldiğini gördüm. Babasını gördüm, suya bir kuruş atıyordu. Zihnimde onun yüzünü gördüm. Suyu gördüm ve yüzünü gördüm-

Ve bir anda Potomac kıyılarına geri döndüm, kucağımda kalın siyah bir cilt vardı.

"*Hafif bir okumanın tadını çıkarıyor musun?*" Ses hafızamda yankılandı ve bu kez konuşanın yüzünü seçebiliyordum. "*Judd'ın evinde yaşıyorsun, değil mi? Onunla geçmişimiz çok eskiye dayanıyor.*"

"Nightshade," diye zorlayarak söyledim. "Onu gördüm."

Lia kendisine rağmen neredeyse endişeli görünüyordu. "Biliyoruz."

"Hayır," dedim. "Vegas'ta. Onu burada gördüm. İki kez. Onu izlediğimi sanıyordum."

Ama belki de beni izliyordu.

"Yanında bir çocuk vardı," dedim. "Bir de kadın vardı. Kız, çeşme başında yanıma geldi. Küçüktü, en fazla üç, dört yaşındaydı. Elinde bir kuruş vardı. Bir dilek tutup tutmayacağını sordum, o da dedi ki..."

Dudaklarımı kelimeleri oluşturmaya ikna edemedim.

Dean onları benim için şekillendirdi. "Ben dilek tutmaya inanmam." Bakışları önce Michael'inkilere, sonra da Lia'ninkilere kaydı. "Sterling ona sadece Dokuz yaşında olmayı *dilediğini* söylediğinde Beau Donovan da aynı şeyi söylemişti."

Ölmeden hemen önce.

"Nightshade'in yanında bir kadın olduğunu söylemiştin," dedi Dean. "Kadın neye benziyordu Cassie?"

"Çilek sarısı saçlar," dedim. "Orta boylu. İnce."

Annemin cesedini düşündüm, kemiklerine kadar soyulmuş ve kavşağa gömülmüştü. Onurla. Özenle.

Belki de seni öldürmeye çalışmıyorlardı. Belki de ölmemen gerekiyordu. Belki de bu kadın gibi olman gerekiyordu-

"Beau dokuzuncu üyenin her zaman bu iş için doğduğunu söyledi. Nasıl ifade etti

Bu mu?"

Dean omzumun hemen solundaki bir noktaya baktı ve sonra tekrarladı Tam olarak Beau'nun sözleri. "Kardeşliğin ve Pythia'nın çocuğu. Onların kanından."

Yedi Efendi. Bir çocuk. Ve çocuğun annesi.

Çeşmedeki kadının saçları çilek sarısıydı. Bazı ışıklarda kızıl olurdu, anneminki gibi.

Dokuz üye. Yedi Efendi. Bir kadın. Bir çocuk.

"Pythia, Delphi'deki Kahin'e verilen isimdi," dedi Sloane. "Apollo Tapınağı'ndaki bir rahibe. Bir kahin."

Aileyi düşündüm - baktığım mükemmel aile tablosunu, bunun asla sahip olamayacağım bir şey olduğunu içten içe biliyordum.

Anne. Baba. Çocuk.

Dean'e döndüm. "Briggs'i aramalıyız."

CHAPTER 61

Nightshade olarak tanıdığımız adam sayfadan bana baktı. Bu adam Polis ressamı yüzünün hatlarını yakalamıştı: güçlü çene, kalın kaşlar, koyu renk

Kalan yüz hatlarını çocuksu gösterecek kadar kıvrımlı saçları vardı. Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar bana görüldüğünden daha yaşlı olduğunu söylüyordu; hafif kirli sakalları dudaklarının dolgunluğunu maskeliyordu.

Vegas'a bir sorunu halletmek için geldin. Beni izlemek, Judd'a eziyet etmek hoşuna gitti.

Mutfak masasında birinin yanıma oturduğunu hissettim. FBI robot resmi almış ve üzerinde çalışıyordu. Havaalanını, otobüs duraklarını, trafik kameralarını ve Sloane sayesinde kumarhanelerin güvenlik kayıtlarını izliyorlardı.

Diğer binlerce adam gibi görünüyorsun. Tehlikeli görünmüyorsun.

Robot resimdeki adam bir komşuya, bir iş arkadaşına, bir Little Lig koçu. *Bir baba.* Onu zihnimde, kızıl saçlı küçük kızı omuzlarına kaldırırken görebiliyordum.

"Yapabileceğin her şeyi yaptın."

Bakışlarımı polis robot resminden ayırıp Judd'a baktım. *Bu adam kızını öldürdü,* diye düşündüm. *Bu adam benim kızıma ne olduğunu biliyor olabilir.*

Anne.

"Judd sözlerini şöyle sürdürdü: "Ellerinden geleni *yapmaları* için Ronnie ve Briggs'e güvenin.

Bir insan avı Naturals'ın yetki alanına girmiyordu. FBI resimdeki adamın kim olduğunu bulduğunda, elimizde bir isim, bir geçmiş, bir bilgi olduğunda, belki bir işe yarayabilirdik, ama o zamana kadar tek yapabileceğimiz beklemektir.

O zamana kadar, kafamın arkasında bir ses fısıldadı, *çok geç olabilirdi*. Nightshade ortadan kaybolabilir. Vegas'tan ayrıldıktan sonra onu bir daha asla bulamayabiliriz.

Judd, Scarlett'in ölümü için adalet bulamayacaktı. Ben de annemin ölümüyle ilgili cevap alamazdım.

Yanımda, Judd polisin çizdiği robot *resme* kendi kendine baktı.

"Çocuklarınızın güvende olduğundan emin olmak için elinizden geleni yaparsınız," dedi, saniyeler süren sessizlik bir dakikaya uzadıktan sonra.

İkinci saniyeden itibaren

doğdu..." Nightshade'in yüzündeki çizgilere, yüzündeki sıradanlığa baktı.

"Onları korumak istiyorsun. Derisi yüzülen her dizden, incinen duygulardan ve kendinden küçükleri itip kakan serseri çocuklardan, kendinin en kötü yanlarından ve bu dünyanın en kötü yanlarından."

Bu adam kızınızı öldürdü. Acı içinde öldü, tırnakları parçalandı, vücudu büküldü-

"Briggs hayatımı kurtardı." Judd gözlerini resimdeki adamdan zorla ayırdı ve bana baktı. "Dean'i bana getirdiği gün beni kurtardı."

Judd'ın sağ eli yavaşça yumruk haline geldi. Bir an için gözlerini kapattı, sonra kızının katilinin resmine uzandı ve onu ters çevirdi.

Çocuklarınızın güvende olduğundan emin olmak için elinizden geleni yaparsınız.

Bu Judd'dı, beni korumaya çalışıyordu. Bu Judd'dı, bana bırakmamı söylüyordu. Kızıl saçlı küçük kızı, *yedi* ve *dokuz* yaşlarındaki Beau Donovan'ı, annemin tabutuna kazınmış sembolü, yıllar ve nesiller boyunca uzanan cinayet modelini düşündüm.

Kimsenin korumasını istemedim. *Nightshade'i istiyorum. Cevaplar istiyorum.*

Judd sanki kelimeleri yüksek sesle söylemişim gibi karşılık verdi. "Başka bir şeyi daha çok istiyor olmalısın."

"Ev bir yer değildir, Cassie. Ev, seni en çok seven insanlardır."

Arka verandada durmuş, güvenli evin arka bahçesine bakıyordum.

hatıralar beni yıkadı. Kendimi ona kaptırdım. Hatırlamaya ihtiyacım vardı. Annemin benim annem olmasına ihtiyacım vardı - bir beden değil, kemikler değil, bir kurban değil - benim *annem*.

Yolun kenarında dans ediyoruz. Kızıl saçları eşarbından kurtuluyor. Hareket ederken yüzünü çerçeveliyor; vahşi, özgür ve kesinlikle arsız. Ellerimi yana açmış, daireler çiziyorum. Dünya renklerden, karanlıktan ve kardan oluşan bir bulanıklık. Başını arkaya yatırıyor ve ben de aynısını yapıyorum, dilimi dışarı çıkarıyorum.

Geçmişten kurtulabiliriz. Dans edebiliriz. Gülebilir, şarkı söyleyebilir ve sonsuza dek dönebiliriz.

*Ne olursa
olsun. Ne
olursa olsun.
Ne olursa
olsun.*

Yüzündeki gülümsemeyi, hareket edişini, nerede olursak olalım kimse izlemiyormuş gibi dans edişini unutmak istemiyordum.

Nefesimi içime çektim ve bir yabancıнын ona bakıp nasıl olup da "*İşte aradığım kişi bu*" diye düşünebildiğini anlayamadığım için -şiddetle, şiddetle- keşke dedim.

Seni izlediklerini düşündüm. Seni seçtiler.

Annemin katilinin onu ne için seçtiğini kendime hiç sormamıştım. Nightshade ile gördüğüm kadını düşündüm, küçük kızın annesini. *Onun ne olduğunu biliyor musun?* Kadının görüntüsünü zihnimde tutarak ona sordum. *Bu grubun bir parçası mısın? Katil misin?*

Yedi Efendi. Pythia. Ve Dokuz. Yüzlerce düşündüm Annemin gösterilerinden geçen insanlar. *Yedi usta.* Onlardan biri orada mıydı? Onu görmüşler miydi?

Annemin isteyerek gitmesini mi bekliyordunuz? Onlara sessizce sordum. *Onu kırmaya çalıştınız mı? Size karşı geldi mi?*

Bileklerime baktım, fermuarlı bağların bileklerime verdiği hissi hatırladım. Takip edildiğimi, avlandığımı, tuzağa düşürüldüğümü hatırladım. Locke'un bıçağını hatırladım. Savaşığımı hatırladım; yalan söylediğimi, manipüle ettiğimi, mücadele ettiğimi, kaçığımı, saklandığımı, *savaşığımı*.

Ben annemin kızıyım.

Seninle neye bulaştıklarını bilmiyorlardı, diye düşündüm, annem hala hafızamda dans ediyordu, korkusuz ve özgür. Annem ve Locke istismarcı bir babayla büyümüşler. Annem bana hamile kaldığında, kaçmış. Gecenin köründe babasının evini terk etmiş ve bir daha arkasına bakmamış.

"Dans et."

Annem hayatta kalanlardan biriydi.

Arka kapı açıldı. Bir anlık duraksamadan sonra Dean gelip arkamda durdu. Ona doğru yaslandım, ellerim avuç içlerimde önümdeydi, gözlerim bileklerimdeydi. Webber onları arkamdan bağlamıştı. *Kollarını mı bağladılar anne? Özgürlüğünü kazanman için sana bir şans verdiler mi? Size daha yüksek bir amacınız olduğunu söylediler mi?*

Seni dövuştüğün için mi öldürdüler?

Seni öldürdüklerinde ölmek istedin mi?

"Dean, "Bunun senin için nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyordum," dedi. Ve bunun yerine..." Sesi boğazında düğümlendi. "Onu gördüğümü, onu seçtiğimi, onu aldığımı hayal edip duruyorum-" Dean aniden kesti.

Bunu hayal ettiğin için kendinden nefret ediyorsun. Kendini annemin katilinin ya da katillerinin zihniyetine sokmanın bu kadar kolay olmasından nefret ediyorsun.

Bunun bir anlam ifade etmesinden nefret ediyorsun.

"Onu aldığımı hayal ediyorum," dedim ona. "Alınmayı hayal ediyorum." Yutkundum. "Bu grup her neyse, belli kurallara göre hareket ediyor. Bir ritüel, tavizsiz bir gelenek var...."

Yedi Efendi. Pythia. Ve Dokuz.

Dean sözsüz bir şekilde vücuduma uzandı. Sağ elimi avucunun içine aldı. Başparmağı bileğimi sıyırdı, tam olarak Webber'ın fermuarının etime saplandığı yeri.

Anne gibi, kız gibi-

Dean bileğimi dudaklarına götürüp bir zamanlar istismar edilmiş tenime yumuşak, sessiz bir öpücük kondurunca tüm düşünceler kesildi. Gözlerini kapattı. Ben de benimkileri kapadım. Arkamda nefes aldığını hissedebiliyordum. Nefeslerimi onunkilerle eşleştirdim.

İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı.

Dean bana "Şu anda güçlü olmak zorunda değilsin," dedi.

Döndüm, gözlerimi açtım, dudaklarını dudaklarımda yakaladım. *Evet. Seviyorum.*

Anne gibi, kız gibi. Ben bir savaşçıydım.

Boynum kemerli. Dean'den geri çekildim, yüzüm onunkine bir santimden daha yakındı.

"Kapıya bir kravat falan takmalısın." Lia sözümüzü kestiği için hiç pişmanlık duymadan arka verandaya doğru yürüdü. "Seri katil tarikatları ve şehir çapında insan avı bir yana, PDA cephesinde biraz sağduyu uzun bir yol kat ediyor."

Bunu Lia'nın davayla ilgili herhangi bir gelişme almadığı şeklinde anladım. Briggs ve Sterling aramadı. *Nightshade hâlâ dışarıda. FBI hala arıyor.*

"Lia." Dean'in ses tonu açıkça binayı boşaltmasını istiyordu.

Lia onu görmezden geldi ve bana odaklandı. "Michael'a büyük adam pantolonunu giymesini söyledim," diye beni bilgilendirdi. "Sanırım ölüme yakın deneyim onun düşüşünü engellemiş olabilir ve ayrıca..." Lia bakışlarımı karşıladı. "Ona sıranın sende olduğunu söyledim."

Lia'nın sözlerinin tam anlamını özümsemişim sırada bir sessizlik oldu. O benim için buradaydı. Michael buradaydı. Sloane -parçalanmış, yas tutan Sloane- buradaydı.

Judd, *Briggs'in hayatımı kurtardığını* söylemişti. *Dean'i bana getirdiği gün beni kurtardı.*

Nightshade'in parmaklıklar ardında olmasını istedim. Cevaplar istiyordum ama kendime izin verdiğimde *bunu* daha çok istedim. Dean ve Lia ve Michael ve Sloane-ev, *sizi en çok seven insanlardır.*

Sonsuza dek. Ne

olursa olsun-

"Çocuklar." Michael arka kapıda donup kalmıştı. Arkasında, gözlerinde koyu halkalar olan Sloane'u görebiliyordum.

O zaman bir haber olduğunu biliyordum. Kalbimin gümbürtüsü, kulaklarımdaki uğultu... Bir haber olduğunu biliyordum ve Michael'ın bir şey söylemesine izin vermekten korkuyordum. tek kelime.

"Onu yakaladılar."

Nightshade.

Resimdeki adam. Onu

yakalamışlar.

"Kadın mı?" Sanki uzaktan duydum. *Benim sesim. Benim sorum.*

"Küçük kız mı?"

Michael başını salladı, ben de bunu Nightshade ile birlikte olmadıkları şeklinde anladım.

Pythia. Çocuk.

Gördüğüm, hatırladığım adamı düşündükçe kalbim hızla çarpıyordu.

Judd'ın kızını öldürdün. Beau'yu öldürdün. O sembolün annemin tabutuna neden kazındığını biliyorsun.

"Bize söylemediğin şey ne?" Lia'nın sesi alçaktı. *"Michael."*

Michael'ı onun beni okuyabildiği gibi okuyamıyordum ama Lia'nın sorusuna cevap vermesi için geçen bir saniye içinde yüzündeki ifade ciğerlerimdeki nefesi kesmeye yetmişti.

"Nightshade Briggs'e bir çeşit iğne sapladı." Michael Lia'dan Dean'e ve bana baktı. "Ona bir şey enjekte etmişler. Ne olduğunu bilmiyorlar."

Ağzım kurudu ve kulaklarımdaki kükreme sesi yükseldi. *Zehir.*

CHAPTER 62

Nightshade'in kolundaki son bir numara. *Büyük finalin. Hoşçakalın.* FBI'ın onu yakalayamayacağından endişeleniyordum. Yakaladıklarında neler olabileceği konusunda endişelenmek bir an bile aklıma gelmemişti.

Tespit edilemez. Tedavi edilemez. Acı verici. Judd'ın Nightshade'in zehri hakkında söylediklerini hatırlamak istemiyordum ama kelimeler kafamın içinde bir döngü halinde tekrarlanıp duruyordu.

"Cassie." Judd belirdi, yüzü asıktı. "Konuşmamız gerek."

Söylenecek başka ne vardı ki?

Tespit edilemez. Tedavi edilemez. Acı verici.

Sloane'un dudakları sessizce insanoğlunun bildiği tüm zehirlerin listesini gözden geçirirken kıpırdıyordu. Dean kül gibi olmuştu.

"Bir panzehir olduğunu iddia ediyor," dedi Judd. Gardiyanımız "onun" kim olduğunu belirtmedi. Belirtmesine de gerek yoktu.

Nightshade.

"Peki ne istiyor?" Dean boğuk bir sesle sordu. "Panzehir karşılığında mı?"

Cevabı biliyordum - Judd'ın adımı söyleme şekline, Nightshade'i kaç kez gördüğüme, beni izleyerek geçirdiği zamana dayanarak biliyordum.

Annem dişıyla turnağıyla savaştı. Sizler ondan ne istediyseniz, ne olmasını istediyseniz ona direndi.

Dean'den Judd'a baktım. "Beni istiyor."

İki yönlü bir aynanın bir tarafında durdum ve muhafızların Nightshade olarak tanımladığım adamı diğer taraftaki odaya götürmelerini izledim. Adamın elleri vücudunun arkasında kelepçeliydi. Saçları dağınıktı. Yüzünün bir tarafında koyu bir morluk oluşmuştu.

Tehlikeli görünmüyordu.

Bir katile benzemiyordu.

"Seni göremez," diye hatırlattı Ajan Sterling. Bana baktı, kendi gözleri de gölgeliydi. "Sana dokunamaz. O camın bu tarafında kalır, sen de burada kalırsın."

Arkamızda, Judd bir elini omzuma koydu. *Beni Scarlett'in katiliyle aynı odaya koymayacaksın*, diye düşündüm. *Briggs'i kurtarmak için bile.*

Briggs'i düşünmemeye çalıştım ve bunun yerine camın diğer tarafındaki adama odaklandım. Hafızamda olduğundan daha yaşlı görünüyordu - Judd'dan daha gençti ama Ajan Sterling'den oldukça yaşlıydı.

Eğer yaşasaydı annemden daha yaşlı olurdu.

"Acele etme," dedi Nightshade. Beni göremediğini bilsem de, sanki doğrudan bana bakıyormuş gibi hissettim.

Kibar gözleri var.

O devam ederken beklenmedik bir mide bulantısıyla midem bulandı. "Hazır olduğunda buradayım Cassandra."

Judd'ın omzumdaki tutuşu hafifçe sıkılaştı. *Yapabilseydin onu öldürürdün*, diye düşündüm. Judd bu adamın boynunu kırmak için tek bir gece uykusunu bile kaybetmezdi. Ama harekete geçmedi. Onun yerine, benimle birlikte hareketsiz durdu.

Ajan Sterling'e "Hazırım," dedim. Hazır değildim ama zaman bizim sahip olmadığımız bir lükstü.

Judd Ajan Sterling'in bakışlarıyla karşılaştı ve başıyla onayladı. Sterling odanın kenarına çekildi ve bir düğmeye basarak önümüzdeki iki yönlü aynayı şeffaf bir bölmeye dönüştürdü.

Nightshade'in gözleri benimkilere dikildiğinde, *beni görebiliyorsun*, diye düşündüm. *Judd'ı görüyorsun. Dudakların hafifçe kıvrılıyor.* Yüzümü olabildiğince boş tuttum. *Son bir kez oynamak için kart. Son bir oyun.*

"Cassandra." Nightshade adımı söylemekten hoşlanıyor gibiydi. "Judd. Ve yılmaz Ajan Sterling."

Bizi izledin. Judd'ın kederinden, Sterling'in kederinden zevk alıyorsun.

"Benimle konuşmak mı istedin?" Dedim, sesim doğal olmayan bir şekilde sakindi. "Konuşmak." Camın öbür tarafındaki adamın bana bir şeyler söylemesini bekliyordum.

Scarlett, annem ya da Beau hakkında. Onun yerine, tanımadığım bir dilde bir şeyler söyledi. Sterling'e baktım. Karşımdaki adam tekrarladı. "Nadir bulunan bir yilandır," diye tercüme etti bir süre sonra. "Zehri diğerlerine göre daha yavaş etki eder. Bir tane olan bir hayvanat bahçesi bulursanız panzehir. Zamanla, umarım." Gülümsedi ve bu kez gülümsemesi tüyler ürperticiydi. "Ajan Briggs'e karşı her zaman belli bir düşkünlüğüm olmuştur."

Anlamamıştım. Bu adam -bu katil- beni buraya getirmişti. Beni buraya getirmek için elindeki tek pazarlık kozunu kullanmıştı ve şimdi beni gördükten sonra onu teslim mi ediyordu?

Neden? Judd ve Sterling'e eziyet etmekten zevk alıyorsanız, onları ağızlarında korkunun tadıyla, sevdikleri insanların asla güvende olmayacağını acı bilgisiyle bırakmak istiyorsanız, neden Briggs'i tedavi ediyorsunuz?

"Yalan söylüyorsun," dedi Ajan Sterling.

Lia'yı da getirmeliydik diye düşündüm. Ve bir saniye sonra: *Burada olmamalıydım.* Bağırsaklarımda başlayan bu his yılan gibi uzuvlarıma doğru ilerledi ve onları ağırlaştırdı.

"Öyle miyim?" Nightshade karşı çıktı.

"Tedavi edilemez. Acı verici." Kelimeleri istemeden yüksek sesle söyledim ama ağzımdan çıktıklarında konuşmaktan geri durmadım. "Sırrını öylece veremezsin. Bu kadar kolay değil. Bu kadar çabuk değil."

Nightshade'in gözleri bir süre daha benimkilerin üzerinde kaldı. "Orada "sınırlar," diye itiraf etti, "birinin söyleyebilecekleri için. Bazı sırlar kutsaldır. Bazı şeyleri mezara götürürsünüz." Sesi alçak, mırıltılı bir nitelik kazanmıştı. "Ama Ajan Briggs'in o zehirden etkilendiğini hiç söylemedim."

O zehir. Senin zehrin. Senin mirasın.

"Git." Judd, kızını öldüren adam odaya getirildiğinden beri ilk kez konuşuyordu. Sterling'in bakışlarıyla karşılaştı ve kendini tekrarlardı. "Doğruyu söylüyor. *Git.*"

Git panzehiri getir. Git

Briggs'i kurtar.

Sterling duvardaki düğmeye uzanarak, "Burada işimiz bitti," dedi.

"Dur." Kelime ağzımdan çıkıverdi. Bakışlarımı katilden ayıramıyordum. *Beni buraya bir sebep için getirdin. Her şeyi bir amaç için yapıyorsun.*

hepiniz biliyorsunuz.

Nightshade gülümsedi. "Bana bazı sorularınız olabileceğini düşünmüştüm," dedi.

Oynadığı oyunu şimdi anladım. Beni buraya o getirmişti. Ama kalmak mı? Onu dinlemek? Ona cevaplar mı soracaktım?

O benim suçumdu.

Judd Sterling'e tekrar, "Git," dedi. Bir anlık tereddütten sonra dediğini yaptı ve çıkarken telefonunu çevirdi. Judd bana döndü. "Sana tek kelime daha etmemeni söylemek istiyorum Cassie, dinlememeni, bakmamani geri."

Ama yapmadı. Beni çekip gitmeye zorlayamazdı. Kendisinin de çekip gidebileceğinden emin değildim. *Dosyalara bakabilirsin*, demişti Judd, her şey başladığında, *ama bunu tek başına yapmayacaksın*.

Artık ikimiz de bunu tek başımıza yapmıyorduk.

"Beau Donovan." Camın diğer tarafında sabırla bekleyen canavara döndüm. Ağzımdan annemi soracak sözcükler çıkmıyordu, henüz değil. Ve Scarlett'den bahsedemezdim, bahsedemezdim.

"Onu sen öldürdün."

"Bu bir soru muydu?" Nightshade sordu.

"Halkınız onu on beş yıl önce çölde bıraktı." "Biz çocukları öldürmeyiz." Nightshade'in sesi düzdü.

Çocukları öldürmezsiniz. Bu onların yaşadığı bir kuraldı. Kutsal bir kanun. *Ama onları çölde kendi rızalarıyla ölüme terk etmekte bir sorun görmüyorsunuz*.

"Beau senin için neydi? Madem onu dışarı atacaktınız, neden yetiştirdiniz?"

Nightshade hafifçe gülümsedi. "Her hanedanın bir varise ihtiyacı vardır." Beynim uğuldadı. "Sen Beau gibi yetiştirilmedin." Beau, *diğerlerinin yetişkin olarak işe alındığını* söylemişti.

"Usta terimi bir çırak modelini çağrıştırıyor," diye devam ettim.

"Ustaların kendi yerlerine geçecekleri yetişkinleri seçtiklerini varsayıyorum, çocukları değil. Bu döngü her yirmi bir yılda bir tekrarlanıyor. Ama dokuzuncu üye, sizin Dokuz dediğiniz-"

"Dokuz aramızdaki en büyüktür. Değişmez. Nesilden nesile köprü."

Lideriniz, ben doldurdum. Beau sadece onların duvarlarında doğmamıştı. Onlara liderlik etmek için doğmuştu.

"Onu ölüme terk ettin," dedim.

"Biz çocukları öldürmeyiz," diye tekrarladı Nightshade, sesi bu sözleri ilk söylediği andaki kadar düzdü. "Değersiz olduklarını kanıtlasalar bile. İstenileni yapamadıklarında ve doğdukları mantoyu asla alamayacakları belli olduğunda bile. Gerçek bir varis için yolun açılması gerektiğinde bile."

Senden ne yapmanı istediler, Beau? Seni ne tür bir canavar olarak şekillendiriyorlardı? Zihnimin bu yola girmesine izin veremezdim. Burada ve şimdi konsantre olmalıydım.

Nightshade'de.

"Peki ya küçük kız?" Dedim. "Seni birlikte gördüğüm kız. O layık mı? Yeni varis o mu? *Gerçek* bir varis mi?" Cama doğru bir adım attım. "Ona ne yapıyorsun?"

Ben dilek tutmaya inanmam.

"Siz babası mısınız?" diye sordum. "Kızın bir sürü babası var."

Bu cevap tüylerimi diken diken etti. "Yedi Efendi," dedim, bilmediğim bir şey söylemesi için onu sarsmayı umarak. "Pythia. Ve Dokuz."

"Herkes sınanır. Herkes layık bulunmalıdır."

"Ya seninle gördüğüm o kadın? O değerli mi?" Bu soru içimi sessiz bir güçle parçaladı. *Annem buna layık değildi.*

Annem kavga etti.

"Onu da mı aldın?" Aklım gördüğüm kadında olduğu için sordum. "Ona saldırdın mı, onu kestin mi?" Kalbim göğsümde çarparak devam ettim.

"Sizden biri olana kadar ona işkence ettiniz mi? *Kahininiz* olana kadar?"

Nightshade birkaç dakika sessiz kaldı. Sonra öne doğru eğildi, gözleri benimkilerin üzerindeydi. "Ben Pythia'yı daha çok Adalet Hanım olarak düşünmeyi seviyorum," dedi. "Çocuğu reşit olana kadar o bizim danışmanımız, yargıcımız ve jürimizdir.

O bizim için yaşar ve ölür, biz de onun için."

Yaşıyor ve

ölüyor.

Yaşıyor ve

ölüyor.

Yaşıyor ve

ölüyor.

"Annemi öldürdünüz," dedim. "Sizler onu aldınız. Ona saldırdınız -"

"Yanlış anladınız." Nightshade kelimelerin kulağa mantıklı gelmesini

sağladı,
Etrafındaki oda kutsal olmayan bir enerjiyle doluyken bile nazikti.
Güç. Oyun. Acı. Tarikatın ticareti buydu.

Bir kâğıt parçasına uzandım ve Beau'nun göğsünde gördüğüm sembolü çizdim. Kağıdı cama çarptım. "Bu annemin tabutunun üzerindeydi," dedim. "Hiçbir şeyi yanlış anlamıyorum. O bu modelin bir parçası değildi. Fibonacci tarihinde öldürülmedi. Senin zehirle 'kendini kanıtladığın' yıl bıçakla saldırıya uğradı." Sesim titriyordu. "O yüzden bana anlamadığımı söylemeyin. Siz -hepiniz, biriniz, bilmiyorum- ama *onu seçtiniz. Onu test ettiniz ve değersiz buldunuz.*"

Çocukları öldürmediler. Onları ölüme terk ettiler. Ama annem?

"Onu öldürdün," dedim, kelimeler boğazımda sertleşti ve ağzımda ekşidi. "Onu öldürdünüz ve etini kemiklerinden ayırıp gömdünüz."

"*Biz* öyle bir şey yapmadık." İlk kelimedeki vurgu bir şekilde zihnimi kaplayan öfke ve keder bulutunu dağıtmayı başarmıştı. "Sadece bir Pythia olabilir."

Tüm içgüdülerim, Nightshade'in beni buraya duymak için getirdiği şeyin bu olduğunu söylüyordu. Elinde kalan son kozu da bunu söylemek için kullanmıştı.

"Danışmanlık yapacak bir kadın. Çocuğu doğuracak bir kadın. Bir çocuk - geleneği devam ettirecek *değerli* bir çocuk."

Bir kadın. Bir çocuk. Onu sen öldürdün.

Biz öyle bir şey yapmadık.

Herkes sınanır. Herkes layık bulunmalıdır.

Annem özenle gömülmüştü. Vicdan azabıyla. Küçük kızla birlikte gördüğüm kadını düşündüm.

Bir kadın. Bir çocuk.

Bir grubun yüzlerce yıl boyunca, kadınları alıp esir tutarak, tutsak canavara dönüşene kadar nasıl varlığını sürdürebileceğini düşündüm. *Lady Justice. Pythia.*

Çeşmenin yanında gördüğüm kadının çocuğunu almamış olduğu gerçeğini düşündüm. Kaçmamıştı. Yardım istememişti.

Nightshade'e gülümsedi.

Sadece bir Pythia olabilir.

"Onları dövüştürüyorsun." Profilini mi çıkarıyordum yoksa onunla mı konuşuyordum emin değildim. Bunun bir önemi olduğundan da emin değildim. "Yeni bir kadın, yeni bir Pythia alıyorsun ve..."

Sadece bir tane olabilir.

"Şu kadın," dedim. "Seninle gördüğüm kadın." Sesim fısıltıya dönüştü ama kelimeler kulaklarımı sağır ediyordu. "Annemi öldürdü. Annemi *ona* sen öldürttün."

"Hepimizin seçimleri var," diye yanıtlıyor Nightshade. "Pythia yaşamayı seçti."

Beni neden buraya getirdiniz? Vücudumun titrediğinin bir şekilde farkında olduğumu düşündüm. Gözlerim ıslaktı. *Neden bana bunu anlatıyorsun? Bilmek için yeterince kutsanmadığım bir şeye neden bir bakış atayım?*

"Belki bir gün," dedi Nightshade, "bu seçim senin olacak Cassandra."

Judd yanımda kaskatı duruyordu ama o anda öne doğru fırladı. Elinin topuğunu duvardaki düğmeye vurdu ve cam karardı.

Bizi göremiyorsun. Ben sizi görebiliyorum ama siz bizi göremiyorsunuz.

Judd beni omuzlarımdan tuttu. Beni kendine doğru çekti, görüşümü engelledi, onunla mücadele etmeye başladığımda bile beni tuttu.

"Yanımdayım," diye mırıldandı. "Sen iyisin. Yanımdayım Cassie. Sen iyisin. İyi olacaksın."

Bir emir. Bir savunma.

"İki-bir-bir-yedi." Nightshade konuşana kadar hoparlörün hâlâ açık olduğunu fark etmemiştim. Önce bir Fibonacci sayısı söylediğini sandım ama sonra açıkladı. "Eğer kadını görmek istiyorsan, onu iki-bir-bir-yedi numaralı odada bulacaksın."

Pythia yaşamayı seçti. Sözler zihnimde yankılandı. *Belki bir gün, bu seçim sizin de olur.*

Oda 2117.

CHAPTER 63

Nightshade'in sorgusundan sonraki saatler bulanıklaşarak hiçliğe dönüştü. Sterling, Briggs'in panzehiri aldığını söylemek için aradı. Yavaş da olsa tamamen iyileşmesinin beklendiğini söylemek için aradı. Kadını bulduklarını söylemek için aradı.

Küçük kızı bulmuşlar.

Nightshade'in annemin katilinin adını vermesinin üzerinden yirmi saat geçmeden Dark Angel Hotel Casino'daki 2117 numaralı odaya adım attım. Kanın kokusunu elli metre öteden alabilirdiniz. *Duvarlarda. Yerdeki kanın.* Sahne tanıdık.

Kan. Duvarlarda. Elimde. Hissediyorum. Kokusunu alıyorum-

Ama bu sefer bir ceset vardı. Kadın -çilek sarısı saçlı, hatırladığımdan daha gençti- kendi kanının içinde yatıyordu, beyaz elbisesi sıırılsıklamdı. Bir bıçakla öldürülmüştü.

Yakalanmadan önce Nightshade tarafından mı kullanılıyordu? Diğer Üstatlardan biri mi? Yeni bir Pythia mı? Bilmiyordum. Ve Doğallar programına katıldığımdan beri ilk kez bilmek *istediğimden* emin değildim. Bu kadın annemi öldürmüştü. Seçme şansı olup olmadığını, öldürmek ya da öldürülmek olup olmadığını, bundan zevk alıp almadığını-

Öldüğüne üzülemedim.

Küçük kız bir sandalyede oturuyordu, küçük bacakları yarıya kadar yere sarkıyordu. Yüzünde hiçbir ifade olmadan boş gözlerle önüne bakıyordu.

Burada olmamın sebebi oydu.

Çocuk tek kelime etmemiş, odaya gelen ajanlardan birini bile görmemiş gibiydi. Ona dokunmaktan, onu zorla götürmekten korkuyorlardı.

Annemin soyunma odasına geri döndüğümü hatırlıyorum. Kan olduğunu hatırlıyorum.

Odaya doğru ilerledim. Sandalyenin yanında diz çöktüm.

"Merhaba," dedim.

Küçük kız gözlerini kırptırdı. Gözleri benimkilerle buluştu. Bir ipucu gördüm -sadece bir ipucu- tanıdım.

Beau Donovan, kendisini yetiştiren insanlar tarafından ihtiyaçlarına uygun olmadığı düşünülerek çölde terk edildiğinde altı yaşındaydı.

Bu ihtiyaçlar ne olursa olsun.

Üç yaşındasın, diye düşündüm, kızın bakış açısına kayarak. *Belki de dört.*

Neler olduğunu anlamak için çok gençti. Bu kadar çok şey yaşamış olmak için çok gençti.

Bir şeyler biliyorsun, diye düşündüm. *Belki de onları bildiğinin farkında bile değildir.*

Beau altı yaşındayken, büyüdüğünde örüntüyü ortaya çıkarmak için yeterince şey biliyordu.

Bizi onlara götürebilirsin.

"Ben Cassie," dedim.

Çocuk hiçbir şey söylemedi.

"Adın ne senin?" diye sordum.

Aşağı baktı. Yanında, yerde, kana bulanmış beyaz bir origami çiçeği vardı.

"Nine," diye fısıldadı. "Benim adım Dokuz."

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı ve ardında öfkeden başka bir şey bırakmadı. *Sen onların bir parçası değilsin,* diye düşündüm, şiddetle koruyarak. O sadece bir bebektir, sadece küçük bir kızdı.

"Annen sana başka bir şey derdi," dedim, kadının o gün çeşmede kullandığı ismi hatırlamaya çalışarak.

"Laurel. Annem bana Laurel der." Yerde yatan kadına bakmak için döndü. Yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Kan karşısında irkilmedi.

"Annene bakma Laurel." Görüşünü engellemek için hareket ettim.
"Bana bak."

"O benim annem değil." Küçük kızın sesi kayıtsızdı. Kalbim göğsümde güm güm attı. "Değil mi?"

"Efendi onu kiraladı. Buraya geldiğimizde beni izlemesi için."

Laurel'in tombul bebek elleri boynundaki eski moda madalyona gitti.
Açmama izin verdi. İçinde bir resim vardı.

"O benim annem," dedi Laurel.

Mümkün değil. Kolye. Kemikler. Kan, onun kanıydı.

Testler onun kanı olduğunu söyledi.

Dünyanın üzerime kapandığını hissettim. Çünkü fotoğrafta iki kişi vardı ve Laurel o fotoğrafta da bugün olduğu gibi tamamen aynı görünüyordu.

Yeni oldu.

Bu benim annem, demişti Laurel. Ama resimdeki kadın da benim annemdi.

Her zaman biliyordum *ki* -her zaman düşündüm ki- eğer hayatta kalsaydı bana geri dönerdi. Bir şekilde, bir şekilde, eğer hayatta kalsaydı-

"Sonsuza dek," diye fısıldadı Laurel, her kelime içime bir bıçak gibi saplanıyordu. "Ne olursa olsun."

"Laurel," dedim, sesim boğuk çıkıyordu. "Annem nerede?"

"Odada." Laurel bana ve içime baktı. "Efendiler gelir, Efendiler gider ama Pythia odada yaşar."

EPILOGUE

Mezar taşının önünde durdum. Dean yanımda duruyordu, vücudu hafifçe benimkine sürtünüyordu. Diğerleri yarım daire şeklinde arkamızda duruyordu. *Michael, Lia ve Sloane. Sterling, Briggs ve Judd.*

Polisin o toprak yoldan çıkardığı kalıntılar aileye teslim edilmişti. Babama. Bana. Babam kalıntıların anneme ait olmadığını bilmiyordu. Annemin hayatta olduğunu bilmiyordu.

Ustalar gelir, ustalar gider ama Pythia odada yaşar.

Annemin mezarına gömdüğümüz kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Gömüldüğü kolye, şalın üzerindeki kan anneme aitti.

Pythia yaşamayı seçer, demişti Nightshade bana, bu seçimi yapanın annem olduğunu gayet iyi biliyordu.

Annem kaçırıldıktan ne kadar süre sonra yeniden yaşam mücadelesi vermek zorunda kaldığını bilmiyordum. Bu adamların bir kadını kaçırmadan önce ölümünü sahnelemelerinin standart bir operasyon prosedürü olup olmadığını bilmiyordum.

Herkes sınanır. Herkes layık bulunmalıdır.

Bildiğim tek şey annemin hayatta olduğuydu.

Ustalar gelir, ustalar gider ama Pythia odada yaşar.

Annem öldürülmemiştir. Kavşğa özenle gömülmemiştir. Selefini gömmüştü. *Annemin en sevdiği renk. Kolyesi. Kanının izleri.* Başından beri Dean ve ben cenaze törenlerinin vicdan azabıyla dolu olduğunu görmüştük. *Annemin.*

"Hazır mısın?" Dean elini omzuma koyarak sordu.

Annemin adının yazılı olduğu mezar taşına bir süre daha baktım. Laurel'in iyiliği için, tarikatın parçaları bir araya getiremediğimizi düşünmesi gerekiyordu. Annemi gömdüğüme inandığımı düşünmeleri gerekiyordu. Laurel'in annesi sandığım kadının aslında bir dadı olduğunu, Nightshade'in o hafta başında işe aldığı Las Vegas'ın yerlisi tek kullanımlık bir dadı olduğunu pek anlamadığımızı düşünmeleri gerekiyordu.

FBI'nın Laurel'i Nightshade'le olan bağlantısı yüzünden koruma altına aldığına inanmaları gerekiyordu, benimle olan bağlantısı yüzünden değil.

Biz çocukları öldürmeyiz.

Çölde dolaşan Beau'yu düşündüm ve ağzımdaki acı tadı geri ittim. "Ben hazırım," dedim Dean'e. Döndüm ve diğerlerinin gözleriyle teker teker karşılaştım. *Ev, seni seven insanlardır.*

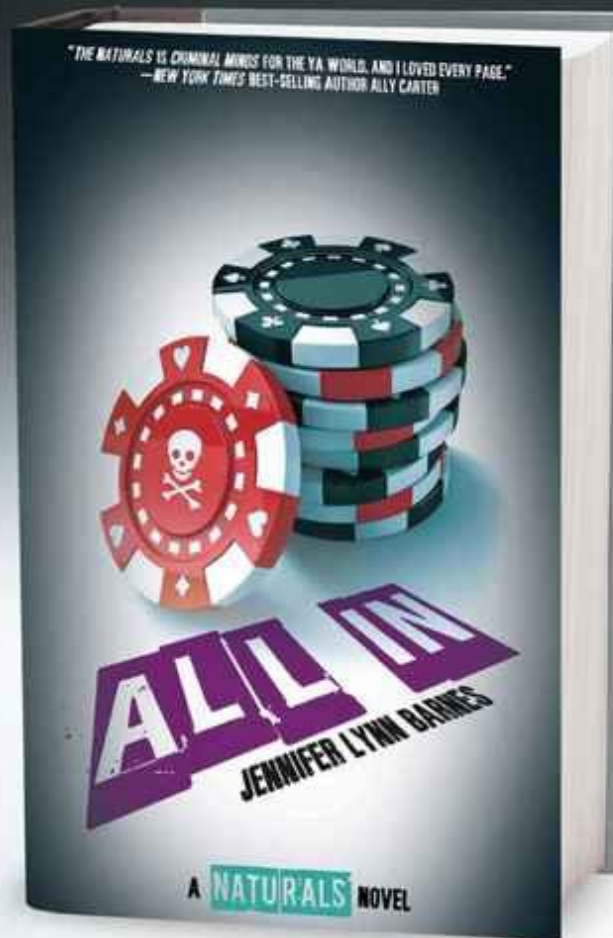
Eve dönmeye hazırdım. Efendileri bulmak için ne gerekiyorsa yapmaya. Laurel'i korumak için. *Sonsuza dek.* Annemi bulmak için. Pythia'yı bulmak. Odayı bulmak.

Ne olursa olsun.

FROM CRITICALLY ACCLAIMED AUTHOR

JENNIFER LYNN BARNES

The **NATURALS** Series

BOOK 1

BOOK 2

*"The Naturals is Criminal Minds for the YA world,
and I loved every page."*
—New York Times best-selling author **ALLY CARTER**

Available Wherever Books and eBooks Are Sold.

HYPERIONTEENS.COM

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.